meçhul düşman

Lusitania iki torpidonun çarpmasiyle hemen batmak üzereydi. Bütün aceleye rağmen iki filikadan başka sandal indirmek kabil olmamıştı. Gemi mürettebatı kadınlarla çocukları geminin güvertesine dizmişler, sırayla filikalara indiriyorlardı. Bazı kadın ve çocuklar hâlâ babalarla kocalara asılıp kalmakta israr ediyorlardı. Bu telâşlı, dehşete düşmüş kalabalıktan ayrı bir yerde tek başına bir genç kız duruyordu. Çok gençti. On sekizinden fazla olmamalıydı. Korkmuşa benzemiyordu. Cesur, sâkin gözlerle doğruca ileriye bakıyordu.

— «Affedersiniz.»

Bu erkek sesi onu şaşırttı. Dönüp baktı. Bu yolcuyu daha evvel birinci mevkide görmüştü. Ona adamın halinde esrarlı bir şey var gibi gelmişti. Çünki hiç kimseyle konuşmamıştı. Birisi kendisine hitab etmek istese, sanki düşman görmüş gibi, hemen onu püskürtmüştü. Üstelik omuzunun üstünden düşmana bakışında şüpheci bir ifade vardı.

Şimdi adamın pek endişeli bir hali olduğu görüyordu. Alnında ter taneleri birikmişti. Dehşetli bir korkunun tesirinde kalmış gibiydi. Bununla beraber, onun ölümden korkacak cins bir insana benzemediği muhakkaktı.

Soran gözlerle adama baktı :

— «Evet?»

Adam hâlâ bir çeşit hiddet karışık bir ümitsizlikle kıza bakmakta devam ediyordu. Kendi kendine mırıldandı :

— «Böyle yapmalı. Evet, başka çare yok.»

Sonra birden sesini yükseltti :

— «Amerikalı mısınız?»

— «Evet.»

— «Vatanınızı sever misiniz?»

Genç kız kızardı :

— «Böyle bir sual sormağa hakkınız olmadığını zannediyorum. Elbette vatanımı severim.»

— «Darılmayın. Tehlikenin büyüklüğünü bilseniz kız-

mazdınız. Fakat birisiyle anlaşmalıyım---Bu da ancak bir kadın olabilir.»

— «Niçin?»

— «Çünkü gemiden evvelâ kadınlarla çocuklar çıkar.»

Gözleriyle etrafı kolaçan edip sesini alçalttı:

— «Üzerimde evrak var--- Hayati değerde evrak. Orduların harp taliini değiştirecek derece önemli şeyler. Anlıyorsunuz değil mi? Bu evrak emniyette olmalı. Sizde bulunmaları bende bulunmalarından daha emin olur. Onları alır mısınız?»

Genç kız elini uzattı:

— «Verin.»

— «Durun---Size bilgi vermeliyim. Eğer takib edildimse, tehlike var demektir. Takib edildiğimi zannetmiyorum ama, bilinmez. Eğer öyleyse büyük bir tehlikeye gireceksiniz. Bunları taşımak için kâfi derecede sinir kuvvetine sahip misiniz?»

Genç kız gülümsedi:

— «Mükemmel surette. Üstelik bu işi için beni seçtiğinizden dolayı gurur duyuyorum. Peki, sonra onları ne yapacağım ben?»

— «Gazeteleri takib edin. Times'in küçük ilânlar sütununa «Yol arkadaşı» rumuziyle bir ilân vereceğim. Üç gün içinde bu ilân çıkmazsa bilin ki, gemiyle beraber battım. O zaman onları Amerika büyük elçiliğine görürür, verirsiniz. Yalnız Büyük Elçiden başka hiç kimseye teslim etmeyin. Anlaşıldı değil mi?»

— «Tamamiyle.»

— «Ohalde hazır olun. Size Allaha ısmarladık diyeceğim.»

Sonra elini kıza uzatıp yüksek sesle veda etti:

— «Allaha ısmarladık. Size iyi talihler dilerim.»

Genç kızın eli adamın avucundaki ince muşamba paketin üstüne kapandı.

Lusitania biraz daha iskele tarafına yattı. Genç kız kısa ve acele emirlere uyarak filikadaki yerini almak üzere merdivene doğru yürüdü.

BİRİNCİ BÖLÜM

— «Tommy, koca herif!»

— «İki metelik, Bayat bezelye!»

Dover caddesinde karşılaşan iki genç birbirlerini bu şefkat sözleriyle selâmladılar. İkisinin yaşını bir araya toplasanız kırk beşi bulmazdı.

Genç adam heyecanla söze girişti

— «Seni asırlardanberi görmedim. Nerelerdeydin? Gel de birer çörek yiyelim. Ama burası bize göre değil. Başka yere gidelim.»

Önünde durdukları otomatik yiyecek satan büvetten uzaklaştılar. Picadilly'ye doğru yürüdüler. Tommy sordu:

— «Nereye gidelim dersin?»

Sesindeki gizli endişe Miss Prudence Cowley'in kulağından kaçmadı:

— «Tommy, dedi, meteliksizsin.»

Tommy, esrarlı bir sebeple kendisine yakın arkadaşları tarafından «iki metelik» denen genç kızı, kandırmayan bir sesle ilân etti

— «Hiç te değil. Yuvarlanıp gidiyoruz işte.»

İki metelik sertlikle söylendi:

— «Şu yalancılıktan bir türlü vaz geçmedin. Gerçi evvelce şu hemşire Greenbank'i az takib etmemiştin. Hani sana kuvvet şurubu yerine bira yazsın diye doktoru kandırması için. Ama doktor da bunu reçeteye yazmağı unutmuştu. Hatırlıyor musun?»

Tommy kıkırdadı:

— «Bunu düşünmeliydim. Kaknem kedi vaziyeti keşfedince ne kadar kızmıştı. Ama onun koltuğunda hastahane hoştu doğrusu. İnsan çimlenip gidiyordu.»

İki metelik içini çekti:

— «Demedim mi? Sen de benim gibi meteliksizsin.»

Tommy başını salladı :

— «İki aydanberi.»

— «İkramiyen ne oldu?»

— «Çoktan bitti.»

— «Vah, vah.»

— «Yo, yo. Boşuna zihin dağıtmak için patırtı etme. Böyle kötü tali olmaz ama, artık bu günlerde parklara misafir olacak hale gelmek üzereyim. Bir bilsen ki—»

İki metelik sözü kesti

— «Sevgili yavrum, bilmez olur muyum? Yaşamak için bulma meselesi hakkında bildiğim yoktur. Hah, işte Lyon'a geldik. Herkes kendi parasını verir, bir lokma bir şeyler yer, hem de konuşuruz. İşte bu kadar.»

Ve iki metelik merdivenden yukarıya çıkmağa başladı.

Salon doluydu. Etrafta oturabilecekleri bir yer ararken aralarında saçma sapan konuşuyorlardı.

Kız bir şeyler anlatıyordu :

— «Biliyor musun, diyordu, katı kendi başına işgal edemiyeceğini söylediğim zaman Mabel oturup ağlamıştı.»

Genç adam da kendi âlemindeydi:

— «Yolda iki adamın yanımdan geçerlerken Jane Finn isimli bir kızdan bahsettiklerini işittim. Ne tuhaf isim değil mi?»

Tam bu sırada masalardan birinde oturan yaşlıca iki kadın paketlerini toplayarak ayağa kalktılar. İki metelik hiç vakit kaybetmeden boşalan iskemlelerden birine çöktü. Tommy de onu taklid etti. Nihayet bir yer bulmuşlardı. Genç adam çörekle çay ısmarladı. Kız da ciddiyetle ilâve etti

— «Çayları iki ayrı kapta getirmeği unutmayın.»

Tommy'nin açık başındaki kızıl saçları insana şok tesiri yapıyordu. Samimî ifadeli ince yüzün sporcu bir centilmene ait olduğu su götürmez bir hakikatti. Kahve rengi elbisesi iyi bir terzide dikilmişti. Fakat o kadar eskimişti ki, neredeyse dikiş yerleri ajur haline gelmek üzereydi.

İki meteliğe çok güzel bir kız denemezdi. Fakat küçük yüzünde sağlam bir karakter ve sevimli bir ifade vardı. Alnı

kararlı bir insanın alnıydı. Araları açık kurşunî gözleri kalın, düzgün, siyah kaşlarının altında zekâyla parlıyorlardı. Siyah, kabarık saçlarının üstüne yeşil bir bere oturtmuştu. Oldukça eski etekliği zarif diz kapaklarını zorlukla örtecek kadar kısaydı. Kıyafeti temiz ve şıktı.

Nihayet çay geldi. Metelik doğrularak çayları fincanlara boşalttı. Tommy koca bir lokma çörek ısırdıktan sonra teklif etti:

— «Şimdi geçmiş günleri birbirimize anlatalım. Seni kaç senedir görmedim. Neredeydin? Neler yaptın? Anlat bakalım.»

İki metrelik ekmeğine tereyağı sürmekle meşguldü. Fakat cevap verdi:

— «Anlatayım. Suffolk'ın Missendell isimli küçük kilisesini rahip muavini Cowley'in beşinci kızı Prudence Cowley'in maceralarını dikkatle dinlemenizi tavsiye ederim. Miss Cowley kendi evinin işlerini ağır bulduğu için harp başladıktan sonra evini terk edip Londra'ya geldi. Bir askerî hastahaneye girdi. Birinci ay: Her gün altı yüz kırk sekiz tabak yıkadı. İkinci ay: Evvelce yıkadığı tabakları kurulama işine terfi edip tahta bezi ve kovayla koğuşları sildi. Altıncı ay: Sofra hizmetçiliğine terfi etti. Yedinci ay: Nazik görünüşüm ve iyi ahlâkım dolayısiyle hemşirelere hizmet işine terfi ettim. Sekizinci ay: Meslekte hafif bir kavga. Kabahat küçük hasta bakıcının. Bu kadar mühim şeylere dikkatsizlik. Yüksek menfaatlere zarar verme. Cezası aşağı kata, dışarı işlerine sürülmek. Yine tahta bezi ve kova elde. Ne müthiş düşüş. Dokuzuncu ay: Dışarıya sürgünde uzun senelerdenberi görmediğim çocukluk ve mektep arkadaşım teğmen Thomas Beresford'a rastlamak. (Hürmetle eğil Tommy.) Buluşma çok firaklı oldu. Onuncu ay: Müdire hanımın lûtfuna uğrayıp demin isminden bahsettiğim teğmenle sinemalara gitme izni. On birinci ve on ikinci ay: Sofra hizmetçiliği büyük bir başarıyla kazanıldı. Senenin sonunda büyük bir başarı kazanmış olarak hastahaneyi zaferle terk etti. Miss Cowley'in bundan sonraki işi nazik bir generalin kamyon şoförlüğü oldu.

Hakikaten çok genç ve çok nazik bir adamdı.»

Tommy sordu:

— «Bu senin kökünü kurutmadı mı? Pirinç düğmeli şapkaları Savoy'dan karargâha, karargâhtan Savoy'a ne kadar taşıdın?»

—«Eh, epiyce. Fakat çok hoş vakit geçirdik. Durmadan çaylara giderdik. Mesleğimi ilerletmek için posta memurluğu, otobüs biletçiliği de yaptım. Fakat ne yazık ki, bana, haydi yürü kızım, dediler, yürüdüm. Şimdi başka bir iş aramakla meşgulüm. Şimdi sıra sende.»

Tommy söze başladı:

— «Benim hayatımda fazla değişiklik ve bu kadar çok terfi olmadı. Bildiğin gibi, tekrar Fransa'ya gittim. Sonra beni Mezopotamyaya gönderdiler. Orada ikinci defa yaralandım, hastahaneye yattım. Oradan Mısır'a gönderildim. Dizime bir tekme yedim, yine hastahaneye yattım. On aydır da iş arıyorum. Bir tek iş bulamadım. Varsa bile beni işe almıyorlar. Ne yapacağımı, nerede iş bulacağımı bilmiyorum. Hiç bir şey bilmiyorum.»

Metelik tasdik mânasına başını salladıktan sonra sordu:

— «Müstemlekelerden ne haber?»

Tommy başını yandan yana salladı:

— «Müstemlekeleri sevmiyorum. Oraların da beni sevmiyeceklerinden eminim.»

— «Ya zengin akrabalar?»

Tommy yine başını yandan yana salladı:

— «Yok.»

— «Vah Tommy. Bir büyük halan da mı yok?»

— «Etrafında peyk olabileceğim bir amcam var ama, o da iyi bir amca değil.»

— «Nasıl?»

— «Evvelce beni evlâd edinmek istemişti. Reddetmiştim.»

İki metelik yavaşça mırıldandı:

— «Bunu daha evvel işittiğimi zannediyorum. Annenden dolayı reddetmiştin---»

Tommy kızardı:

— «Evet. Annem için bu çok güç olacaktı. Biliyorsun, bütün varı yoğu bendim. Koca herif ondan nefret ediyordu. Beni ondan uzaklaştırmak istiyordu. Düşmanlığından ne yapacağını bilemiyordu.»

İki metelik nezaketle sordu:

— «Annen şimdi öldü değil mi?»

Tommy başiyle tasdik etti. Meteliğin gözleri yaşlarla dumanlandı:

— «Sen iyi cins bir insansın Tommy. Bunu daima takdir ederim.»

Tommy aceleyle sözü kesti:

— «Saçmalama!... Eh, işte benim vaziyetim. Artık ümidimi kaybettim.»

— «Benim gibi. Dayanabildiğim kadar dayandım. Kapı kapı dolaştım. Küçük ilânların tiryakisi oldum. Bitmez tükenmez yollarda yürüyüp, bitmez tükenmez ofislere girdim, çıktım. Fakat artık ümidim kalmadı. Eve döneceğim.»

— «Dönmek istiyor musun?»

— «Elbette istemiyorum. Fakat hassasiyet göstermeğe ne lüzum var? Babamı çok severim. Fakat onu ne kadar üzdüğümü tasavvur edemezsin. Tamamiyle eski kafalı bir adam. Kısa etek ve sigara içmek onun için hayasızlığın son perdesi. Benim onun gözüne nasıl diken gibi battığımı tahmin edersin. Harp başlayıp ben Londra'ya gidince onun ne kadar geniş nefes aldığını söylemeğe lüzum yok. Biliyorsun, evde yedi kardeşiz. Bu korkunç bir şey. Bütün evin işinden başka bir de çay toplantıları vardı. Bense daima değişiklikten hoşlanırım. Tabiî ki, eve gitmekten hoşlanmıyacağım. Fakat Tommy, yapılacak başka ne var?»

Tommy esefle başını salladı. Bir sessizlik oldu. Sonra iki metelik bağırdı:

— «Para, para, para!... Sabah, öğle ve akşam para düşünüyorum. Sadece menfaatini düşünen insanlara döndüm. Fakat bu böyle.»

Tommy içini çekerek tasdik etti:

— «Ayni haldeyim»

İki metelik söze devam etti:

— «Onu ele geçirebilmek için ne yollar düşündüm bilsen. Nihayet üç yol keşfettim: Paradan vaz geçmek, evlenmek suretiyle ele geçirmek, kazanmak. Birincisine boş verdim. Hiçbir yaşlı akrabam yok. Yollarda karşıdan karşıya geçen yaşlı hanımlara yardım ettim. Paketlerini düşüren yaşlı centilmenlere yardım ettim. Belki bunlardan biri garip tabiatli bir milyonerdir diye düşündüm. Fakat hiç biri adımı bile sormak zahmetine katlanmadı. Hattâ çoğu teşekkür bile etmedi.»

Bir sessizlik oldu. Sonra iki metelik devam etti:

— «Elbette ki, izdivaç en iyi hâl çaresidir. Hazır gençken bir paralıyla evlenmeğe kat'î surette karar verdim. Bunu hangi kız düşünmez? Bilirsin, ben fazla hassasiyete, hayale kapılan insan değilimdir, değil mi?»

Tommy aceleyle cevap verdi:

— «Hayır, değilsindir. Hiç kimse sende hassasiyetin zerresi olduğunu düşünmez.»

İki metelik cevap verdi:

— «Pek terbiyeli davranmadın ama, haklısın. İşte böyle... Şimdi hazır bekliyorum. Fakat daha bir tek zengin adama bile rastlamadım. Tanıdığım bütün çocuklar da benim gibi meteliksiz.»

Tommy sordu:

— «Generalden ne haber?»

Metelik izah etti:

— «Zannederim, harpten sonra bir bisiklet mağazası açtı. Yok, bu olmaz şey. Sen bari bir zengin kızla evlensen.»

— «Ben de senin gibiyim. Kimseyi tanımıyorum.»

— «Ne zararı var? Biriyle tanışmak her zaman senin elinde. Ben Ritz'den çıkan kürk paltolu bir adama rastlasam hemen koşup yakasına sarılacağım ve: «Siz zengin bir adamsınız. Ben de sizinle tanışmak istiyorum.» diyeceğim.»

— «Ayni şeyi ben de yapsam mı dersin? Meselâ, zengin bir kadın görsem---»

— «Aptallık etme. Sen kadının ya ayağına düşmelisin, ya düşürdüğü mendilini vermek bahanesiyle onunla tanışmalısın. Ya da böyle bir şeyler icad etmelisin. Kadın senin kendisiyle tanışmak için böyle yaptığını anlarsa bile, senden hoşlandıysa, yaklaşmana müsaade edecektir.»

Tommy mırıldandı:

— «Ya beğenmemişse?»

— «Mutlaka beğenecektir. Sen beğenilmiyecek adam mısın?»

— «Beni şımartıyorsun iki metelik.»

İki metelik düşünceyle sözlerine devam etti:

— «Benim milyoner belki de kendi hayatını yaşamaktan evlenmeğe vakit bulamaz. O zaman ondan sadece para edinmeğe bakmak lâzım gelir. Belki evlenmekten hoşlanmayan bir adamdır. Bu ona güç geliyordur. Geriye parası kalır ya.»

Tommy hatırlattı:

— «Her yolu tecrübe ettik, ve kaybettik.»

— «Evet, kaybettik. Fakat yine tecrübe etmeliyiz. Tommy, bizler maceracı insanlarız.»

Tommy neşeyle tasdik etti:

— «Hakikaten öyle.»

— «Tommy, yeni bir maceraya atılalım mı?»

— «Atılalım iki metelik. Nasıl başlayacağız?»

İşte zorluk burada. Eğer kendimizi tanıtırsak insanlar bizi istedikleri cinayeti işlemek için kiralayabilirler.»

Tommy sevinçle kabul etti:

— «Harikulâde!... Bilhassa bir rahibin kızından geldiği için bu teklif harikulâde!...»

— «Ahlâk meselesi. Meselâ, bir gerdanlığı kendi arzunla çalmak başka, bir başkası tarafından onu çalmak için kiralanmak başka.»

— «Ama yakalanırsan kanun aradaki bu farkı kabul etmez. Hiç gözünün yaşına bakmadan deliğe tıkıverirler adamı.»

— «Tabii bakmaz. Ama ben yakalanmam. Ben çok zekiyimdir.»

Tommy işaret etti:

— «Tevazu günahı senin hiç bir zaman yakanı bırakmaz metelik.»

— «Şamata etme. Buraya bak Tommy, hakikaten yapalım mı? Bir şirket kuralım mı aramızda?»

— «Gerdanlık çalmak için şirket mi kuracağız?»

— «Canım, ben bunu misâl diye söyledim. Tehlikeli iş ama, bu beni çok sardı Ben tehlikeye bayılırım. Bir tehlike ortaklığı!»

— «Genç maceracılar Ltd. Ortaklığı. Fikrin bu mu iki metelik?»

— «Sen istediğin kadar gül. Ama ben ciddiyim bu işte.»

— «Müşterilerini nasıl bulacaksın?»

— «İlânlarla. Bir parça kâğıtla bir kalemin var mı? Erkeklerde ekseriya bulunur. Bizim pudra kutularımız ve saç iğnelerimiz gibi.»

Tommy cebinden oldukça eskimiş bir defterle bir kalem çıkardı. İki metelik hemen yazmağa girişti:

— «Şöyle başlıyacağız: Genç askerler. İkisi de harpte yaralanmış—»

— «Yok canım, yapma.»

— «Ah, sen bilmezsin. Böyle şeyler yaşlı kızların rakik kalplerine çok dokunur. Belki biri seni evlâd edinir Ondan sonra artık genç maceracılardan olmana lüzum kalmaz.»

— «Ben kimsenin evlâdı olmak istemiyorum.»

— «Senin buna karşı alerjin olduğunu unutmuştum. Yok, yok, sadece sana takılıyordum. Şimdi dinle!... Şu nasıl? «Kiralık iki macera meraklısı. Ne istenirse yaparlar, nereye olsa giderler. Ücret ehvendir.» Evet, bunu daha başlangıçta haber vermeliyiz. Şunu da ilâve etmeliyiz: «Makûl teklifler reddedilmez.»

— Bana kalırsa alacağımız tekliflerin hepsi akla hiç te uygun düşmiyecektir.»

— «Tommy, sen bir dahisin. Bu daha şık düşer: «Eğer iyi ücret verilirse, makûl olsun olmasın, her teklif kabul edilir. Nasıl?»

— «Ben olsam tekrar tekrar ücretten bahsetmezdim. Bu biraz tuhaf kaçıyor. Benim hissettiklerim kadar tuhaf değil. Ama, belki haklısın. Bak dinle, yazdıklarımın hepsini okuyorum: «Kiralık iki macera meraklısı. Ne istenirse yaparlar, nereye olsa giderler. Ücret ehvendir. Makûl teklifler reddedilmez.» Bunu sen okusan, sende ne tesir yapar?»

— «Ben bunu okusam ya birisi şaka yapıyor, derim, ya da bir tımarhane kaçkını yazmış, derim.»

— «Yok, yok. Bu sabah okuduğum bir ilân kadar delice değil bu.»

Yazdığı yaprağı defterden koparıp Tommy'ye verdi:

— «Al. Zannederim, Times'e vermek iyi olacak. Cevabı şöyle şöyle, diye bir ilâve lâzım. Zannediyorum, beş şiling kâfidir. İşte, benim hissem olan yarım lira»

Tommy, düşünceli bir halle kâğıdı aldı. Yüzü daha fazla kızarmıştı. Nihayet konuştu:

— «Hakikaten bunu yapacak mıyız? Sahi mi iki metelik? Yoksa eğlence mi arıyorsun?»

— «Tommy, sen sporcu bir insansın. Bunu tecrübe edeceğini biliyordum. Haydi, başarımız şerefine içelim.»

Çaydanlıkta soğumuş çayı fincanlara boşalttı:

— «İşte bizim şirket kuruldu. İnşallah başarırız.»

Tommy cevap verdi:

— «Genç Maceracılar Ltd. Ortaklığı!»

Fincanları masanın üstüne bırakıp biraz da inanmazlıkla birbirlerine gülümsediler. İki metelik kalktı:

— «Yurda gidip muhteşem elbiselerimi değişeyim.»

Tommy bir gülümsemeyle tasdik etti:

— «Her halde Ritz'e gitmenin zamanı. Ben de yola düşeyim. Nerede buluşacağız? Ne zaman buluşacağız?»

— «Yarın on ikide, Picadilly'de metro istasyonunda. İyi mi?»

Mr. Beresford azametle cevap verdi:

— «Zamanım benimdir.»

— «Öyleyse, eyvallah.»

İki genç arkadaş ayrı istikametlerde yollarına devam et-

tiler. İki meteliğin kaldığı yurt şehrin uzakça bir semtindeydi. Binanın ismi Güney Belgravia'ydı. İki metelik iktisat olsun diye otobüse binmedi.

St. James parkını yarılamıştı. Arkasından seslenen bir erkek sesiyle durakladı. Bu ses: «Affedersiniz.» diyordu, «Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?»

(MR. WHİTTİNGTON'IN TEKLİFİ)

İki metelik hızla döndü. Fakat dilini ucuna kadar gelen keskin sözler oradan dışarıya çıkamadılar. Çünkü karşısındaki adam, tahmin ettiği gibi, kendisine sululuk için takılan bir adam değildi. Meteliğin tereddüdünü gören adam onun kafasının içindekileri okuyormuşcasına aceleyle söze girişti:

— «Emin olun ki, size hürmetsizlik edecek değilim.»

Metelik ona inandı. Gerçi adamın halinden hoşlanmadıysa da, bu temiz giyinmiş adama söyliyecek şey de bulamıyordu. Başından tırnağına kadar adamı inceledi. İri yarı, iyi traş olmuş, kocaman çeneli bir adamdı. Gözleri küçük ve kurtaz kurnaz bakıyordu. Sordu:

— «Peki, ne istiyorsunuz?»

Adam gülümsedi:

— «Lyon'da beraber oturduğunuz genç adamla konuştuklarınızın bir kısmını işittim de.»

— «E, ne olmuş yani?»

— «Hiiç... Bana faydalı olabilmeniz ihtimali hariç, hiçbir şey.»

İki meteliğin aklına yeni bir şey geldi:

— «Beni takib mi ettiniz?»

— «Evet, buna cür'et ettim.»

— «Peki, size ne şekilde faydalı olacağımı düşündünüz?»

Adam cebinden kart vizitini çıkardı, saygıyla eğilerek genç kıza verdi. Metelik kartı alıp okudu: «Mr. Edward Whittington.» İsmin altında: «Esthonia Glassware Co.» yazılıydı. Bunun altında da şirketin idare merkezinin adresi vardı.

Mr. Whittington tekrar konuştu:

— «Yarın saat on birde gelirseniz tasarladığım şeyleri önünüze sererim.»

Metelik şüpheyle tekrar etti:

— «Saat on birde.»

— «Evet, on birde.»

Metelik kararını vermişti:

— «Pekâlâ. On birde gelirim.»

— «Teşekkür ederim. İyi akşamlar.»

Şapkasını çıkarıp genç kızı selâmladı ve uzaklaştı. Metelik birkaç saniye onun arkasından bakarak düşünceye daldı. Sonra, bir av köpeği gibi, şiddetli bir hareketle omuzlarını silkti. Kendi kendine mırıldanıyordu:

— «Macera başladı bile. Acaba bu adam benden ne yapmamı istiyecek? Sizde içimi bulandıran bir şeyler var Mr. Whittington. Ama, diğer taraftan, sizden bir nebze bile korkmadım. Daha evvel de, şimdi de söylediğim gibi, iki metelik kimseden korkmaz, kendini korumayı bilir o. Teşekkür ederim Mr. Whittington.» Ve başını kısa, sert bir hareketle salladıktan sonra acele adımlarla yoluna devam etti. Köşeyi dönerken aklına gelen şeyle hemen posta merkezine girdi. Şimdi para sarf etmenin sırası değildi ama, önüne ne çıkacağını bilmediği halde biraz fedakârlık etmenin de lâzım olduğunu idrâk ediyordu. Çantasından Tommy'nin kalemini çıkardı ve bir telgraf yazdı: «İlânı verme. Yarın izah ederim.» Kendi kendine mırıldandı:

— «Klübe yazmalıyım. Ancak onu orada bulabilirim.»

Telgrafı verdikten sonra fırına uğradı, üç çörek daha aldı ve evin yolunu tuttu. Yurdun küçücük yatak odasında çöreklerini yerken bir taraftan Esthonia Glassware kumpanyasının kendisine ne gibi bir ihtiyaç için baş vurması icab ettiğini düşünüyordu. Acaba onun hizmetinden ne şekilde istifadeyi düşünüyorlardı? Metelik heyecanlı bir memnunluk duydu. Her şeye rağmen köydeki papas evinin hayali, bir müddet için de olsa, uzaklaşmıştı. İstikbâl imkânlarla doluydu. Bir türlü uykusu gelmiyordu. Uyuduktan sonra da Es-

thonia Glassware adresine gittiğini, Mr. Whintinton'ın ona yığınlarla hastahane tabağı yıkattığını gördü rüyasında.

İki metelik, Esthonia Glassware şirketinin bulunduğu bina blokunun önüne geldiği zaman on bire beş vardı. Demek çok acele gelmişti. Vakti doldurmak için caddenin sonuna kadar yürümeğe karar verdi. Saat tam on biri çalarken o da binanın kapısının önündeydi. Hemen içeriye girdi. Şirketin idare merkezi en üst kattaydı. Asansör vardı ama, metelik merdivenden çıkmağı tercih etti. Odanın camlı kapısının önüne geldiği zaman biraz nefesi zorlaşmıştı. Derin derin birkaç nefes aldıktan sonra kapıya vurdu. İçerden kendisini davet eden sesi işitince ispanyoleti çevirip içeriye girdi. Burası oldukça küçük, temizlik yüzü görmemiş bir odaydı.

Pencerenin önüne konmuş bir yazı masasının taburesine tünemiş orta yaşlı bir kâtip yerinden kalkıp ona doğru gelerek sordu:

— «Kimi aradınız?»

Metelik cevap verdi:

— «Mr. Whittington'la randevum var da.»

— «Lütfen beni takib eder misiniz?»

Öne düştü. Üstünde «Hususî» yazılı bir kapıya vurduktan sonra açtı ve genç kızı içeriye bıraktı.

Mr. Whittington geniş bir yazı masasının arkasında oturuyordu. Masanın üstü kâğıtlarla doluydu. Metelik dün hissettiği şeyi yine hissetti. Mr. Whittington'da kendisini tedirgin eden bir şey vardı. Kurnaz bakışlı kısık gözlerinde genç kıza ürperti veren ne vardı acaba?

Yaşlı adam başını sallayarak ona oturmasını işaret etti:

— «Demek geldiniz? Güzeeel. Buyrun, oturun.»

Metelik onun tam karşısındaki koltuğa oturdu. Bu sabah bilhassa her zamankinden basit ve tereddütlü görünüyordu. Mr. Whittington önündeki kâğıtlar arasında bir şey ararken o sakin sakin bekledi. Nihayet aranan şey bulunmuştu. Adam yazıhanenin üstünden genç kıza doğru eğildi:

— «Şimdi benim küçük leydim, artık işimize gelelim.»

Geniş yüzü kocaman bir gülümsemeyle daha da genişledi:

— «İş arıyordunuz değil mi? Pek âlâ, ben de size bir iş teklif edeceğim. Size şu anda hemen ödenmek üzere 100 sterling teklif edersem ne dersiniz bakalım?»

Koltuğuna yaslanıp parmağını yeleğinin kol yerine takarak cevap beledi. Metelik adama merakla baktıktan sonra sordu:

— «Peki, işin mahiyeti nedir?»

— «Bu sadece lâftan ibaret bir iş olacak. Emin olun, lâftan ibaret. Güzel bir seyahat yapacaksınız.»

— «Nereye gidilecek?»

Mr. Whittington yine gülümsedi:

— «Paris'e...»

— «Yaaa!...

Metelik hayretle düşündü. Kendi kendine: «Babam da bu teklifi alsaydı o da kabul ederdi. Hem de uça uça giderdi. Fakat Mr. Whittington'ı bu hilekâr rolüne bir türlü yakıştıramadım.»

Mr. Whittington devam etti:

— «Evet, bundan güzel bir şey olabilir mi? Saati birkaç sene geriye alıp, Paris'in şu sevimli «genç kız pansiyon» larından birine girmek ve---»

Metelik onun sözünü kesti:

— Elbette. Madame Colombier'nin pansiyonu. Neully caddesinde.»

Metelik orayı çok iyi bilirdi. Oradan daha seçkin bir yer bulunamazdı. Orada birçok Amerikalı arkadaşlar edinmişti. Şaşkınlığı daha fazla artmıştı. Merakla sordu:

— «Madame Colombier'ye mi gitmemi istiyorsunuz? Ne kadar zaman için?»

— «Emin olun, birkaç haftadan fazla sürmez. Belki üç hafta.»

— «Hepsi bu kadar mı? Başka şartlarınız yok mu?»

— «Hiç bir şey. Benim emrimde olacaksınız. Arkadaşla-

rınızla mektuplaşmıyacaksınız. İşe başladığınız andan itibaren kat'î bir ketumiyet isterim. Aklımdayken sorayım: İngiliz'siniz değil mi?»

— «Evet.»

— «Hafif bir Amerikan şivesiyle konuşuyorsunuz da.»

— «Hastahanede en iyi arkadaşım Amerikalıydı. Şivem ondan bozulmuş olacak. Yakında unutur, düzeltirim.»

— «Yok, yok, böyle daha iyi. İngiltere'de geçmiş hayatınız size daha zor gelmiş olmalı. Evet, bunun daha iyi olduğunu zannediyorum. O halde---»

— «Bir dakika Mr. Whittington. Ben daha işi kabul ettiğimi bildirmeden kendi kendinize karar vermiş görünüyorsunuz.»

Whittington şaşırmış göründü

— «Yoksa reddetmeği mi düşünüyorsunuz? Size madame Colombier'nin müessesesinin yüksek sınıf insanlara mahsus olduğuna temin ederim. Usulleri de çok serbesttir.»

— «Öyledir Mr. Whittington. Ben kendimi sizin paranızı orada israf etmeğe yetkili görmüyorum. Onu ne şekilde kıymetlendireceğim?»

Mr. Whittington mülâyemetle cevap verdi:

— «Söyliyeceğim. Ben de paramı yatırdığım genç hanımın zeki ve muktedir olmasını isterim. Yalnız pek çok sual sorulmasını istemem.»

Metelik biraz gülümsedi. Adamın fazla hesapçı olduğunu anlamıştı. Sonra söze başladı:

— «Bir şey daha var. Mr. Beresford'dan hiç bahsedilmedi. O nereye gidecek? Yahut, nasıl ve nereye gelecek?»

— «Mr. Beresford kim?»

— «Benim ortağım. Dün bizi beraber gördünüz ya.»

— «Aa, evet. Fakat korkarım ki, onun hizmetine ihtiyacımız olmayacak.»

Metelik kalktı:

— «O halde işi reddediyorum. Ya ikimizi birden alırsınız, ya da hiç birimizi. Özür dilerim, fakat bu böyle. İyi günler Mr. Whittington.»

— «Bir dakika. Bakalım, belki bir şeyler yapabiliriz. Oturun Miss---»

Sual sorar gibi bakarak durakladı. Metelik aklına gelen ilk ismi mırıldandı:

— «Jane Finn.»

Bu bilmediği ismin dudaklarından çıkmasiyle bunu nerede işittiğini hatırlamaması genç kızın ağzını açık bırakmıştı. Aynı zamanda karşısındaki adamın hali onu tam bir şaşkınlığa düşürmüştü.

Mr. Whittington'ın yüzündeki hayat ifadesi çekildi. Hiddetten mosmor oldu, alnının damarları kabardı. Aynı zamanda gözlerinde inanılmaz bir tehdit mânası belirdi. Masanın üstünden ileri doğru eğilip vahşi bir hiddetle sordu:

— «Benimle alay mı ediyorsunuz?»

Gerçi pek kendine hâkim değilse de, metelik kendini toplamış göründü. Bu iki basit kelimenin ne demek olduğundan haberi yoktu. Fakat keskin bir anlayış sahibiydi. Anlamadığı bir şeyler olduğunu fark ediyordu.

Mr. Whittington devam ediyordu:

— «Demindenberi benimle, kedinin fareyle oynaması gibi, oynuyor muydunuz? Demek sizden ne istiyeceğimi biliyordunuz? Ve komedi oynamayı tercih ettiniz. Demek böyle ha?»

Artık sakinleşiyordu. Rengi yine düzelmeğe başlamıştı. Araştırıcı bakışlarla genç kıza baktı:

— «Bu boş boğazlığı kim yaptı? Rita mı?»

Metelik başını salladı. Bu tek taraflı itirafları daha ne kadar devam ettirebileceğini hesaplıyordu. Fakat şimdi de işe bu meçhul Rita karışmıştı. Doğrulukla kendisi itiraf etti:

— «Hayır, Rita beni tanımaz bile.»

Adamın gözleri hâlâ burgu gibi gözlerini deliyordu. Bağırdı

— «Neler biliyorsunuz bakalım?»

Metelik yavaşça cevap verdi

— «Pek az bir şey.»

Adamın ferahladığını görerek kendisi de bir nefes aldı. Şüpheli haller takınsaydı adamın şüphelerinin de artacağını hissetmişti.

Whittington soludu:

— «Ne olursa olsun, bir şeyler biliyorsunuz ki, buraya kadar gelip bu ismi ortaya attınız.»

Metelik onu makûl olmağa davet etti:

— «Peki ama, belki bu ismim.»

— «İki genç kızın aynı ismi taşımasının ihtimali var mı dersiniz?»

Metelik doğruluğu bırakarak israr etti:

— «Neden olmasın?»

Mr. Whittington avucunu şiddetle masanın üstüne vurdu:

— «Beni deli edeceksiniz siz. Neler biliyorsunuz? Ve ne kadar istiyorsunuz?»

Son dört kelime meteliği kendine getirdi. Dün akşamki çöreklerle bu sabahki biçare kahvaltı aklına geldi. Şu andaki vaziyet ona birçok imkânlar hazırlar gibi görünüyordu. Doğrulup vaziyete hâkim olduğunu anlayarak gülümsedi:

— «Aziz Mr. Whittinton, dedi, kartlarımızı açalım. Ve rica ederim, kızmayın. Dün benim yalnız zekâmın kuvvetiyle yaşadığımı söylediğimi duydunuz. Şimdi anlıyorum ki, ben zekâmla daha büyük işler başarabilecek bir insanım. Ben sadece ortaya bir isim attım, bundan fazla bir şey bilmediğim de muhakkaktır.»

Whittington homurdandı:

— «Evet, belki de öyledir.»

Metelik nezaketle içini çekti:

— «Beni anlamamakta israr ediyordunuz.»

Whittington hiddetle söylendi:

— «Demin de söyledim, şimdi de söylerim, siz insanı deli edersiniz. Yine o naktaya dönelim. Benimle mâsum rolü oynayarak eğlenemezsiniz. İtiraf etmek istediğinizden fazla şeyler biliyorsunuz siz.»

Metelik bir an kendi kudretine hayranlık duyduktan sonra yumuşak bir sesle cevap verdi

— «Size karşı gelmek istemiyorum Mr. Whittington.»

— «Demek şu adi suali sormamı istiyorsunuz? O halde--- ne kadar istiyorsunuz?»

Metelik bir çıkmaza girmişti. Tam bir başarı elde etmesi için ne kadar sus payı istemesi lâzım geldiğini düşünmeğe başladı. Çok istese adam çok şey bildiğini zannedecekti. Hiçbir şey bilmediğine onu inandırmak artık imkânsızdı. Makûl bir meblağ acaba ne olabilirdi?

Korktuğunu belli etmemeğe çalışarak söze başladı:

— «Şimdi bir şey söyliyemiyeceğim. Bunu sonraya bıraksak olmaz mı?»

Whittington ona garip bir şüpheyle baktı:

— «Bir de şantaj haa?»

Metelik tatlı tatlı gülümsedi:

— «Yoo, hayır. Hizmete başladıktan sonra konuşsak olmaz mı, demek istiyordum.»

Whittington gürledi:

— «Neee?»

Metelik tatlılıkla izah etti:

— «Görüyorsunuz, paraya ne kadar düşkünüm.»

Whittington gürlemesine devam etti:

— «Beni avucunuzun içine almak için, değil mi? Şuna bir had tayin edin. Kendinizi benim niyetlerimi bozabilecek kudrette mi görüyorsunuz?»

Metelik ahlâk dersi vermeğe kalktı:

— «Bilirsiniz, hayat sürprizlerle doludur.»

— «Ne fark eder? Birisi konuşmuş. Siz Rita olmadığını söylüyorsunuz. Yoksa---Ooo, gelin.»

Kâtip, ihtiyatla kapıya vurduktan sonra içeriye girmiş ve yazı masasının üstüne bir kâğıt koymuştu:

— «Şimdi gelen bir telefon mesajı sör.»

Whittington kâğıdı kapıp okudu. Kaşları çatılmıştı

— «Peki Bronn, gidebilirsiniz.»

Kâtip çekildi. Çıkarken kapıyı kapamağı da ihmal etmedi. Whittington Meteliğe döndü:

— «Yarın bu saatte gelin. Şimdi işim var. İşte size elli sterling...»

Aceleyle bir tomar para çıkarıp yazıhanenin üstünden meteliğe uzattı. Sonra ayağa kalktı. Kızın hemen gitmesini istediğini belirtmek istiyordu. Genç kız bir iş adamı gibi paraları saydıktan sonra çantasına koyup ayağa kalktı:

— «İyi günler Mr. Whittin, dedi, yarın görüşürüz.»

— «Doğru. Yarın görüşürüz.»

Whittington yine nazik bir adam olmuştu:

— «Güle güle benim genç, sevimli leydim, dedi, yarın görüşürüz.»

İki metelik merdiveni hafif adımlarla sıçrayarak indi. Vahşi bir sevinç dalgası bütün varlığını kaplamıştı. Tam caddeye çıktığı sırada komşu saat on ikiye beş dakika kaldığını bildirdi. Metelik kendi kendine mırıldandı:

— «Tommy'ye bir sürpriz yapmalıyım.»

Ve bir taksi çağırdı. Delikanlı metro istasyonunun kapısında bekliyordu. Taksiden inen Meteliği görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Metelikse ona baygın bir tebessümle gülümsüyordu. Sonra rica etti:

— «Lütfen taksi parasını sen ver sevgili Tommy. Bende beş liralıktan küçük para yok.»

GERİ BIRAKILAN BİR KARAR

Bu dakika asıl zaferlerin yanında o kadar mühim sayılmazdı. Tommy cebi deliğin biriydi. Malik olduğu birkaç kuruşu şoföre verince başka parası kalmamıştı. Şoför bu kadar cakayla arabasına binen kadına verdiği azıcık parayı avucunda tutarak bakarken Metelik Tommy'ye döndü:

— «Her halde şoföre fazla para verdin Tommy, dedi, baksana üstünü geri vermek istiyor galiba.»

Bunu duyan şoför elindekini de alırlar korkusiyle hemen

gaze basıp uzaklaştı. Mr. Beresford merakla genç kıza bakıyordu:

— «Ne var Allah aşkına?» diye sordu, «Neden taksi tutmağa lüzum gördün?»

Metelik nezaketle cevap verdi:

— «Seni bekletmekten korktum da.»

— «Beni---bekletmekten--korktun haa?» Aman Allahım, aklımı kaçıracağım.»

İki metelik gözlerini kocaman kocaman açarak sözüne devam etti:

— «Sana, hakikaten beş liralıktan küçük para olmadığını söylüyorum. Hem vallahi, hem billahi.»

— «Sen rolünü çok güzel oynadın ama, adam yutmadı küçüğüm.»

İki metelik düşünceyle cevap verdi:

— «Hayır, yutmadı. İnanmadı ki, yutsun. Doğruyu konuş çok garip etkiler yaratıyor. Hiç kimse inanmıyor. Bunu bu sabah keşfettim. Haydi, yemeğe gidelim. Savoy'a ne dersin?»

Tommy alayla sırıttı:

— «Ya sen Ritz'e ne dersin?»

— «Şimdi aklıma geldi, ben Picadilly'yi tercih ederim. O daha yakın. Taksiye falan binmeden gidebiliriz. Haydi, gel.»

Tommy merakla sordu:

— Bu bir gurur meselesi mi, yoksa sen dengeni mi kaybettin?»

— «Son ihtimal daha doğru. Para içinde yüzüyorum, ve bu benim için biraz fazla geldi, dengemi bozdu. Bu dengesizliğimi hususî bir yemek listesiyle tedavi etmem lâzım. Mezeler, Amerikan usulü istakoz, Newburg pilici, peş melba. Gidelim de bunları yiyiverelim.»

— «İki Metelik!... Segili kardeşim!... Sana ne oldu böyle?»

— «Ah, inanılmaz bir şey.»

İki Metelik, çantasını açtı:

— «Şuraya bak!... Şuraya!...»

— «Büyük Allahım!... Sevgili Metelik, balıkçıları öyle sallama, düşecekler.»

— «Onlar balıkçı değil. Balıkçılardan beş defa daha büyük kıymette ve onlardan on defa daha iyi şeyler.»

Tommy inledi:

— «Farkında olmadan içmiş, sarhoş olmuş olmalıyım. Rüya mı görüyorum Metelik? Yoksa, bu beş liralıkları sallamak moda mı oldu?»

— «Öyle gibi. Haydi, yemek yemeğe gidelim.»

— «Nereye istersen gelirim. Fakat bunları nereden ele geçirdin? Yoksa banka mı soydun?»

— «Hepsini anlataçağım. Şu Picadilly meydanı ne korkunç yer. Bak, iri bir otobüs az daha bizim beş liralıkları çiğneyecekti.»

Selâmetle caddenin karşı tarafına geçtikleri sırada Tommy sordu:

— «Kebapçıya mı gideceğiz?»

Metelik fikrini söyledi:

— «Öteki daha pahalı.»

— «Şu ağzındaki baklayı çıkarmıyacak mısın? Haydi, söylesene!»

— «Orada benim yemek istediklerimi bulacağımızdan emin misin?»

— «Demin saydığın şeylerin en fevkalâdesi orada da var. Tabiî, bulacaksın. Ne istersen hem de.»

Lokantanın masasında karşılıklı oturdukları zaman Tommy artık merakının son haddine gelmişti. Şiddetle Meteliği sıkıştırıyordu. Fakat Metelik istediği bütün mezelerin önüne dizilmesini bekliyordu. Hepsi geldikten sonra Miss Cowley söze başladı, ve:

— «Çok garip bir şey oldu, diye sözlerini bağladı, Jane Finn'in isminden bahsetmem bana çok yaradı. Kendi ismimi vermek istemiyordum. Çünkü zavallı babamı üzecekti bu.»

— «Evet, belki de öyledir. Ama sen bunu uydurmadın.»

— «Neyi?»

— «Bunu sana ben söylemiştim. Hatırlamıyor musun? İki adamın Jane Finn isimli bir dişi mahlûktan bahsettiklerini söylemiştim. Her halde aklına bu geldi birdenbire.»

— «Sahi öyle. Şimdi hatırladım. Ne tuhaf!...

Birden susup düşündükten sonra doğruldu:

— «Tommy!...»

— «Efendim?»

— «O gördüğün adamlar nasıl şeylerdi?»

Tommy düşünceye daldı. Kaşlarını çatmış hatırlamağa çalışıyordu. Yavaşça mırıldandı:

— «Bir tanesi iri bir şişkoydu. Sinek kaydı traş olmuş ve--esmerdi.»

— «Bu odur. Pekiii, ya öteki?»

— «Hayırlayamıyorum. Bilhassa dikkat etmemiştim. Benim dikkatimi çeken bu alışılmamış isimdi.»

İki Metelik Peş Melbasını neşeyle kaşıklayarak yuttu:

— «Bir de insanlar tesadüfleri inkâr ederler.»

Fakat Rommy ciddileşmişti:

— «Buraya bak Metelik, eski sevgili, yapılmak istenen iş nedir?»

Arkadaşı cevap verdi:

— «Daha çok para.»

— «Biliyorum. Kafanda ondan başka şeye yer yok. Benim öğrenmek istediğim bundan sonraki adımın nereye atılacağıdır. Bu oyunu nasıl devam ettireceksin?»

İki Metelik Peş Melbasını neşeyle kaşıklıyarak yuttu:

— «Oh!... dedi, Haklısın Tommy, biraz yapmacık lâzım.»

— «Ne olursa olsun, ona daha fazla blöf çekmeğe devam edemezsin. Er veya geç, ayağın kayacaktır. Ben de bu yaptığının şantaj olduğunu söylüyorum. Bunun da her zaman geçer akçe olmadığını sen de bilirsin.»

— «Saçma!... Bir şey söylememek için para alırsan şantaj olur. Ben bir şey bilmiyorum ki, bir şey söyliyeyim.»

Tommy düşünceliydi:

— «Hımmm... Peki, şimdi ne yapacağız? Whittington'ın

bu sabah acelesi vardı, seni sıpırttı. Ama yarın sabah verdiği paranın karşılığını istiyecektir. Ne bildiğini, ne kadar bildiğini soracak, hattâ seni adam akıllı terletecektir. Ortaya attığın bu ismin sahibi hakkında nereden bilgi edindiğini de soracaktır. Sana daha birçok şey soracaktır. Onunla başa çıkamıyacaksın. O zaman ne yapacaksın?»

İki Metelik kaşlarını çattı:

— «Oturup düşünmeliyiz. Bir Türk kahvesi ısmarla Tommy, dimağı işletir. Ah, sevgili Tommy, ne çok yemişim.»

— «Öyle pis boğazlık edilir mi? Ben de ayni şeyi yaptım ama, senin gibi ihtiyatsızlık etmedim. İki kahve. (Bunu garsona söyledi.) Biri Türk, biri Fransız kahvesi olacak.»

İki metelik sessizce kahvesini içiyordu. Tommy bir şey söylemek isteyince onu susturdu:

— «Kes sesini, düşünüyorum.»

— «Diktatörlük te taslıyor.»

Tommy bunu söyledikten sonra susup onun konuşmasını bekledi. Bir müddet sonra Metelik heyecanla dikildi:

— «Buldum, buldum. Hazırladığım plâna göre onlar benden değil, ben onlardan bir çok şeyler daha öğreneceğim.»

Tommy alkışladı:

— «Bravo!... Doğrusu çok iyi eğleniyorsun.»

— «Alay etme. Bunu ancak Whittington'dan öğrenebiliriz. Onun nerede oturduğunu, neler yaptığını bilmemiz lâzım. Onu takib edeceğiz. Ama bunu ben yapamam. Beni tanıyor. Fakat seni ancak bir iki saniye gördü; tanımasına imkân yok. Sonra, bütün genç erkekler birbirlerine benzerler.»

— «Bu iddiayı reddederim. Bir yığın insan içinde beni herkesten ayırıvermek öyle kolaydır ki.»

— «Şimdi uzatma da beni dinle. İşte plânım: Ben yarın oraya gideceğim. Yarın da onu, bugünkü gibi, oyalarım. Ondan daha fazla para alamasam da zararı yok. Elli lira bize birkaç gün yeter.»

— «Belki de daha fazla.»

— «Sen dışarıda beklersin. Ben dışarıya çıkınca seninle

konuşmıyacağım. Belki adam arkamdan gözetler. Olur a. Ama bina yakınlarında bir yerde durur, onun çıkmasını beklerim. O çıkınca ya mendilimi, ya da başka bir şeyi düşürürüm, sen de gidersin.»

— «Nereye giderim?»

— «Tabiî onu takib edeceksin. Bu fikrime ne dersin?»

— «Kitaplarda okuduğumuz cinsten bir plân, derim. Boynuna torba asılmış bir eşek gibi saatlerce hiçbir şey yapmadan sokaklarda bekliyeceğim. Beni görenler buralarda ne yapmak için dolaştığımı merak edecekler.»

— «Şehirde hiç kimse başkalarının ne yaptığına dikkat etmez. Herkesin türlü işi var. Bir kişinin bile sana dikkat edeceğini zannetmem.»

— «İkidir bana hakaret ediyorsun. Ben dikkat edilmiyecek insan mıyım?... Neyse, seni yine affettim. Yok, yok, darılma canım. Şaka ediyorum. Bu gün öğleden sonra ne yapıyorsun?»

İki Metelik neşeyle cevap verdi:

— «Bir şapka almayı düşünüyorum. Belki de ipek çorap alırım. Belki de—»

— «Malûm, malûm. Eline para geçen her kadın gibi. Fakat akşam yemeğinde buluşalım, olur mu? Bu meseleyi enine boyuna müzakere etmeliyiz.»

— «Bakalım.»

O gün ve geceyi pek eğlenceli geçirdiler. Ertesi gün de kararlaştırdıkları gibi ayrı ayrı aynı binanın önüne geldiler. İki Metelik binaya girdi. Tommy vitrinlerin önünde durarak kapıyı gözetledi. Biraz sonra Metelik telâşla kapıdan çıktı. Tommy birden ne yapacağını şaşırmıştı ama, daha yerinden kımıldamadan metelik seslendi:

— «Tommy.»

— «Evet, ne var İki Metelik?»

— «O şirket kapanmış. Kapıyı vurdum vurdum, kimse açmadı.»

— «Saçma bu.»

— «Değil mi? Gel de beraber tecrübe edelim.»

Tommy onu takib etti. Üçüncü katta bir odadan çıkan genç bir kâtibe rastladılar, sordular:

— «Esthonia Glassware şirketinde kimse yok mu?»

— «Orası kapandı efendim. Dün öğleden sonra kapadılar, gittiler. Şirket dağıldı. Ben kendileriyle görüşmedim ama, o kat artık kiralıktır.»

İki Metelik kekeledi:

— «Te---te-teşekkür ederim efendim. Tahmin ederim ki, Mr. Whittington'ın adresini biliyorsunuzdur?»

— «Korkarım ki, hayır. O kadar anî gittiler ki.»

Tommy lâfa karıştı:

— «Çok teşekkür ederiz efendim. Haydi yürü Metelik.»

Tekrar caddeye çıktıkları zaman dönüp şaşkın bakışlarla birbirlerine baktılar. Tommy kestirip attı:

— «İyi bir kazık.»

İki metelik düşünceyle mırıldandı:

— «Şüphe bile etmemiştim gideceklerinden.»

— «Aldırma küçüğüm. Mâni olmak elimizde değil ki.»

— «Evet öyle ama—»

— «Bu işin bittiğini mi zannediyorsun? Öyle zannediyorsan hata ediyorsun. Daha şimdi başlıyor.»

— «Ne başlıyor?»

— «Bizim maceralarımız. Tommy, onların böyle birdenbire kaçması Jane Finn işinin ne derece mühim bir mesele olduğunu göstermez mi? Bu işi dibine kadar aydınlatmalıyız. Bunun esrarını meydana çıkarmalıyız. İşi ciddiyetle ele almalıyız artık. Peşlerine düşüp bunları öğrenmeliyiz.»

— «Peki ama, peşine düşülecek kimse kalmadı ki.»

— «Evet, öyle. Bunun için de işe yeniden başlıyacağız. O kalem parçasını bana versene!... Mersi. Dur, bir dakika bekle, bana mâni olma.»

Acele acele Tommy'nin verdiği kâğıda bir şeyler yazdı

— «İşte.»

— «Bu nedir?»

— «İlân.»

— «Öteki ilânı tekrar mı vereceğiz?»

— «Hayır, bu seferki başka.»

Kâğıdı Tommy'ye verdi. Tommy yüksek sesle okudu:

«Aranıyor, Jane Finn'i tanıyanlardan onun hakkında malûmat isteniyor. Cevap: Y.A. ya.»

— İKİNCİ BÖLÜM —

JANE FİNN KİMDİR?

Ertesi gün pek ağır geçti. Artık parayı hesaplı sarf etmek gerekiyordu. Bereket versin ki, «yürümek ucuz»du.

O gün Perşembeydi. İlân gazetenin küçük ilânlar sütununda göründü. Cuma günü Tommy'nin odasında oturup mektup bekliyebilirlerdi. Gece gittikleri sinemadan zevk almamışlardı. Çünkü zihinleri başka şeyle meşguldü.

İki metelik telâşla sordu:

— «Mektup geldi mi?»

Tommy başını salladı:

— «Hayır.»

Sonra içini çekerek devam etti:

— «Sevgili İki Metelik, seni ümitsizliğe düşürmek istemiyorum ama, ben bundan zaten bir netice çıkacağını tahmin etmiyordum.»

İki Metelik ümitsizliğe düştüğünü belli etmedi:

— «Gelir, gelir. Bekliyelim.»

Bir iki kelime konuştuktan sonra çıktı, gitti. Ertesi günü şehir galerisinde buluşmayı kararlaştırdılar.

Randevuya ilk gelen İki Metelik oldu. Görmeyen gözlerle tablolara bakıyordu. Nihayet Tommy'nin geldiğini görünce geniş bir nefes aldı ve hemen ona doğru koştu:

— «Bir şey var mı?»

Tommy iki zarf uzattı. Bu işin onun gözünde önemini kaybettiği anlaşılıyordu. Fakat Metelik heyecanla zarfları kaptı, hemen de açtı. Bir taraftan da söyleniyordu:

— «Ah Tommy şeytanı! Ah, Tommy şeytanı!... Neden koşa koşa gelip de bunları bana vermiyorsun?»

— «Lisanına dikkat et İki Metelik. Bu argo şehir galerisine yakışmıyor. Sonra, unutma ki, sen bir rahip kızısın.»

— «Aldırmaaaa!...»

İki Metelik zarflardan birini açmış, içinden çıkan kâğıdı inceliyordu. Parmağiyle kâğıdı uğuşturarak

— «Bu kâğıt kalın. Hem de bize bir şeyler öğretecek gibi. Evvelâ ötekini okuyalım, sonra bunu.»

— «Haklısın. Haydi, sayıyorum: Bir, iki, üç. Başla.»

O sayarken metelik zarfı yırtmış, mektubu çıkarmıştı. Okudu:

Muhterem efendim,

Bu sabah gazetede çıkan ilânınızı okudum. Size faydalı olacağımı tahmin ediyorum. Yarın sabah saat on birde teşrifinizi bekliyebilir miyim?» Adresim yukarıda yazılıdır.

Hürmetleriyle
A. Carter

İki Metelik adresi de okudu: «27 Carshelton Gardens.»

— «Bu Gloucester yolu üstündedir. Metroyla gidersek rahat rahat yetişiriz.»

Saat ondu. Tommy alayla söze girişti:

— «Bir saat vaktimiz var. Yavaş yavaş yürüyelim. Şimdi sıra bende. İçeriye gireceğim. Mr. Carter bana «Hoş geldiniz.» diyecek. Ben de ona iyi günler dileyeceğim. Sonra bana yer gösterecek ve: «Oturmaz mısınız Mr.—ıı.» diyecek. Ben de senin yaptığının tıpkısını yapacağım, ona: «Edward Whittington.» diye isim vereceğim. Mr. Carter'ın yüzü hiddetten mosmor olacak. Hemen çantasına davranacak: «Ne kadar istiyorsunuz?» diye soracak. Elli papel daha çıkarmış olacağız. Gelip caddede seni bulacağım, sonra da öteki adrese gideceğiz.»

— «Sersemlik etme Tommy Şimdi öteki mektubu okuyalım. Aaa, Rozt'ten geliyor.»

— «Eh, fena mı? Bu yüz kâğıt eder.»

— «Okuyorum:

Muhterem efendim,

İlânınızı okudum. Her hangi bir öğle yemeği zamanı görüşebilirsek memnun olacağım.

Hürmetleriyle:
Julis P. Hersheimmer

Tommy burnunu çekti:

— «Traş mı ediyor, yoksa talihsiz ataları olan Amerikalı bir milyoner mi yazmış bunu? Bütün anladığım bir öğle yemeğine davet edildiğimizdir. Sık sık böyle davetler olsa da ikimiz de doysak.»

İki metelik başını sallayıp tasdik etti:

— «Evet ama, şimdi Carter'a gitmek için acele etmemiz lâzım.»

Carlhalton Tarrace İki Meteliğin «Lady gibi ev» dediği cinsten kusursuz bir binaydı. Çaldıkları kapıyı tertemiz bir hizmetçi kız açtı. Öyle saygılı bir hali vardı ki, İki Meteliğin az daha kalbi duracaktı.

Tommy, Mr. Carter'ı görmek istediklerini söyledi. Hizmetçi onları aşağı katta bir yazı odasına aldı, sonra çıktı. Bir dakika geçmeden kapı tekrar açıldı ve içeriye şahin yüzlü, yorgun tavırlı, iri yarı bir adam girdi. Adam o ciddî yüzü inanılmaz bir sevimlilik veren câzip bir tebessümle sordu:

— «Mr. Y. A. mı efendim?»

Buna Tommy cevap verdi:

— «Evet Sir.»

— «Lütfen oturun efendim.»

Gençler oturdular. Adam İki Meteliğin karşısındaki koltuğu oturup cesaret verici bir tebessümle ona baktı. Gülümsemesinde genç kıza saygı telkin eden alışmadığı bir kibarlık ve otorite vardı. Genç kız lâfa başlamak için kendini zorladı:

— «Şey—Biz, Jane Finn hakkında bir şey biliyorsanız bize bildirmek nezaketinde bulunur musunuz diye sormağa gelmiştik.»

Mr. Carter tekrar etti:

— Jane Finn mi? Evet, ben de size bunu soracaktım. Onun hakkında ne biliyorsunuz?»

— «Bunda bir fevkalâdelik olduğunu zannetmiyorum.»

— «Yok mu? Ama, biliyorsunuz ki, var»

Mr. Carter o yorgun tebessümiyle gülümsedi:

— «Öyle bir fevkalâdelik ki, bizi bu yüzden bir araya getirdi. Size tekrar soruyorum Jane Finn hakkında ne biliyorsunuz?»

İki Metelik bir şey söylemeyince o devam etti:

— «Haydi artık, söyleyin. Bir şey biliyorsunuz ki, gazeteye ilân verdiniz.»

Biraz ileri doğru eğilip kandırıcı bir sesle söyledi:

— «Belki siz bana söylersiniz.»

Mr. Carter'ın şahsiyetinde çekici bir kuvvet vardı sanki. Metelik kendini bu tesirden kurtarmak istiyerek mıdıldadı, kendini cevap vermeğe zorladı:

— «Biz bunu yapamayız değil mi Tommy?»

Fakat onun şaşkın gözleri karşısında arkadaşının kendisini tasdik etmediğini gördü. Tam o sırada Tommy söze girişti:

— «Size faydalı olamıyacak kadar az şey biliyoruz Sir. Fakat buna kanaat etmek mecburiyetindesiniz.»

İki metelik hiddetle bağırdı:

— «Tommy!...»

Mr. Carter iskemlesinde dönüp Tommy'ye baktı. Gözlerinde bir soru ifadesi vardı Tommy başını salladı:

— «Evet sir, daha içeriye girer girmez sizi tanıdım. İstihbarattayken sizi Fransa'da görmüştüm. Biliyorum.»

Mr. Carter, elini kaldırdı:

— «Lütfen isim söylemeyin. Ben burada Mr. Carter olarak tanınıyorum. Burası benim kuzinimin evi. Ana vatanda işim olduğu zaman bana burayı kiralar. Biz asıl işimize bakalım şimdi. Hikâyeyi bana hanginiz anlatacak?»

— «İki Metelik başlasın. O masal anlatmayı iyi bilir.»

— «Eee, küçük hanım, anlatın bakalım.»

İki metelik söz dinliyerek söze genç maceracılardan baş-

ladı ve buraya geldikleri ana kadar olanları anlattı.

Mr. Carter o yorgun haliyle ses çıkarmadan dinledi. Ara sıra, sanki güldüğünü göstermemek ister gibi, elini dudaklarının üstünden geçiriyordu. Hikâye bitince ciddiyetle başını salladı:

— «Pek çok değil, fakat mânalı. Çok mânalı. Beni mazur görürseniz, sizlerin biraz garip bir çift olduğunuz, söyliyeceğim. Başkalarının kaybettiği yerde siz kazanabilirsiniz. Şansınız olduğundan eminim.»

Biraz durduktan sonra devam etti:

— «Peki, şimdi ne olacak? Maceracılığınız sona erdi. Benim hesabıma çalışmağa ne dersiniz? Ama biliyorsunuz, bu iş resmî olmıyacak. Ücretleriniz ve masraflarınız ödenecek. Hem de peşin peşin.»

İki Metelik gözleri gittikçe büyüyerek ona baktı. Dudakları aralandı, fakat söyliyeceği şeyi bulamadı. Durdu, nihayet aradığı suali bulmuştu, sordu:

— «Ne yapmamız icab ediyor?»

Mr. Carter gülümsedi:

— «Şimdi yaptığınız şeye devam edeceksiniz: JANE FİNN'İ BULUN.»

— «Peki ama, Jane Finn kim?»

Mr. Carter ciddiyetle başını salladı:

— «Bunu öğrenmeğe hak kazandınız, zannediyorum.»

Arkasına yaslandı, bacaklarını birbirinin üstüne attı, iki elinin parmaklarını birleştirdi ve monoton bir sesle anlatmağa başladı:

— «Gizli politika—sırası gelmişken hiçde işe yarar bir şey olmadığını söyliyeyim—sizi sıkmasın. Kısaca anlatayım. Harp başladığı sıralarda Amerika'dan buraya çok mühim bazı evrak gönderilmişti. Bu gizli bir anlaşmanın kopyalarıydı. Hususî bir kuryeye teslim edilmişlerdi. İsmi Danvers'ti. Her şey o kadar gizli tutulmuştu ki, bu plânların başkaları tarafından ele geçirilemiyeceği zannediliyordu. Böyle ümitler ekseriya hüsranla son bulur. Gizli servisten biri gevezelik etmiş

olacaktı. Danvers Lusitania vapuriyle New York'tan hareket etti. Evrak ince muşambadan yapılmış küçük bir torba içindeydi.

Lusitania'ya iki torpil isabet etti, battı. Danvers de gemide kaybolanlar arasındaydı. Cesedi dalgalarla sahile atılmıştı. Üzeri arandı, fakat deri torba kaybolmuştu.

Akla iki soru geliyordu: Acaba birisi ondan torbayı almış mıydı, yoksa kendisi bir başkasına mı teslim etmişti? Bir iki zayıf delil ikinci ihtimali doğru gösteriyordu. Gemi o öldürücü yarayı aldıktan sonra, geçen birkaç dakika zarfında Danvers'i Amerikalı bir genç kızla konuşurken görmüşlerdi. Hiç kimse onun kıza bir şey verdiğini görmemişti. Fakat mutlak böyle bir şey yapmış olmalıydı. Ben de onun bunda emniyet gördüğünü ve paketi kıza verdiğini zannediyorum. Çünkü kızın onu karaya çıkarmak hususunda daha büyük bir şansı vardı.

Fakat kızı bir daha gören olmamıştı. Nereye gitmişti ve evrakı ne yapmıştı? Amerika hükûmetinin ileri sürdüğü itidal, Danvers'in sıkı bir takibe uğramış olmasıydı. Acaba o kız da düşmanların adamı mıydı? Yoksa paketin ona geçtiğini öğrenen düşman bu sefer de kızı takib edip ortadan mı kaldırmıştı. Onu bulmağa çalıştık. Beklenmedik zorluklarla karşılaştık. İsmi Jane Finn'di. Kurtulanların listesinde onun da ismi vardı. Memleketinden yaptığımız tahkikat da bize fazla bir şey öğretmedi. Batı taraflarında küçük bir kasabada ölmüş bir ilk mektep hocasının yetim kızıydı. Pasaportu Paris'e gittiğini gösteriyordu. Orada bir askerî hastahanede çalışacaktı. Gönüllü hemşireliğe talib olmuş, kabul edilmişti. Hastahane gönderdiği bilet parasının alınmadığını öğrenince kızı aramağa başladı. Fakat hiçbir yerde izine tesadüf etmek kabil olmadı.

Onu, İrlanda'da bile aradık. Fakat İngiltere'ye ayak bastıktan sonra kayıplara karışmıştı.

Bu mühim harp plânları bulunamayınca iki devlet yeni plânlar yapıp harekâtı değiştirmek zorunda kaldılar. Jane Finn unutuldu ve harp başka suretle kazanıldı.»

Mr. Carter sustu. İki metelik fırsattan istifade sordu:

— «Peki, şimdi neden yine onun peşine düşüldü?»

Mr. Carter.ın tavrında bir telâş emaresi belirdi:

— «Çünkü bu evrakın imha edilmediği kızın bu kadar hararetle aramasından anlaşıldı ve bugün onları yeniden kullanılabileceği düşünülüyor.»

İki Metelik, soran gözlerle bakınca Mr. Carter başını salladı:

— «Evet, bu anlaşmayla elimize mühim bir silâhın resimleri veriliyordu. Bugün bu silâh bizim aleyhimize kullanılıyor. Bu devâsa bir hatadır. Halkın eline geçerse büyük tehlikeler yaratır. Belki de yeni bir harbe sebep olur. Bu gün Ruslar bu silâhın ve başka şeylerin peşindedirler. Onlar hesabına çalışan biri var. Bu adamın kim olduğunu bilmiyoruz. Mr. Brown ismi altında saklanıyor. Fakat o bu asrın canilerinin başıdır. Harikulâde idare ettiği bir şebekenin başındadır. Harp sırasında yapılan bütün harp aleyhtarı propagandalar onun tarafından bozulmuştur. Bol para sarf ediyor, her şeye mani oluyor. Her yerde casusları var.»

— «Acaba Alman mı dersiniz?»

— «Bilakis. Ben, bazı sebeplerle, onun bir İngiliz olduğundan eminim. Almanlarla harb edilirse o Alman taraftarı olur, Afrikalılarla döğüşülürse, o Afrikalı taraftarı olur. Belki de tarihte rastladığımız bazı kimseler gibi insan üstü bir kudreti vardır Nereye el atsak onun bir tuzağiyle karşılaşırız. Kendisi hiç ortada görünmez, daima ikinci plânda iş görür. Adamlarından biri göstermelik bir şef olur. O, perdenin arkasında istediği gibi at oynatır. Bazan bir uşaktır, bazan bir kâtip. Daima arka plânda durur. Fakat daima elimizden kurtulup kaçan o olur.»

İki Metelik yerinden sıçradı:

— «Acaba---»

— «Ne söylemek istiyordunuz?»

— «Mr. Whittington'ın dairesini hatırladım. Onun kâtibi de--Mr. Whittington da onu Brown diye çağırıyordu. Acaba, diyorum---»

İki Metelik sözüne devam etmedi. Mr. Carter onun ne demek istediğini iyi anlamıştı:

— «Çok muhtemeldir, dedi. Bu her yerde rastlanan bir isimdir Bana o adamı tarif edebilir misiniz?»

— «Hiç dikkat etmedim. Alelâde bir kimseydi. Her hangi bir adamdı.»

Mr. Carter yorgun haliyle içini çekti:

— «İşte Mr. Brown'ın başarısı burada. Mr. Whittington'a bir telefon mesajı getirdi, demiştiniz değil mi? Dışarıda bir telefon olduğu gözünüze ilişmiş miydi?»

İki Metelik düşündü:

— «Hayır, zannetmiyorum. Görmedim.»

— «Mr. Brown'ın emir verme tarzı bu. Muhakkak ki, sizin bütün konuşmanızı dinlemişti. Bu gizli emirden sonra mı adam size parayı verdi?»

Metelik başını sallayarak tasdik etti. Mr. Carter:

— «Bunda Mr. Brown'ın parmağı olduğuna hiç şüphe yok. İyi ki sizi bir tuzağa düşürüp ortadan kaldırmağa karar vermemiş. İkiniz de çok gençsiniz. Başınıza bir şey gelmesini istemem.»

İki metelik onu temin etti:

— «Merak etmeyin, bize bir şey olmaz.»

Tommy söze karıştı:

— «Ona dikkat ederim sir.»

İki Metelik onun sözlerini tekrar etti:

— «Ben de ona dikkat ederim, sir.»

Mr. Carter gülümsedi:

— «Eh, iyi öyleyse. Birbirinize iyi dikkat edin. Artık işimize dönelim. Bu evrakta henüz keşfedilmemiş bir nokta var Bizi keşfetmiş olduklarını söyliyerek tehdid ediyorlar. Hükûmet bu blöflere inanmıyor ama, işin bir de hakikat olması ihtimali olduğunu düşünüyor. Bu sebeple onları tekrar ele geçirmek istiyor. Jane Finn belki de ölmüştür. Fakat elindeki evrakı ne yaptı? Garip bir şey daha var: Casus şebekesi kızı arayıp bulamayınca onu bulmak için bize müracaat etti.»

— «Ne?»

— «Evet. Açıkça sormadılar ama, kızı aradıkları muhakkak. Bizim de ayni sebeple kızı aradığımızı da biliyorlar. Jane Finn'i Paris'te bir pansiyonda zannediyorlar.»

İki Metelik hızla nefesini içine çekti. Mr. Carter gülümsedi:

— «Üstelik hiç kimse kızın ne renkte, ne boyda olduğunu bilmiyor. O bir masal kuşuna benziyor. Casus şebekesi onu ancak kendi vazifesi olan yerde bulundurup işini kolaylaştırmak, bu suretle haber almak imkânlarını arttırmak istiyor.»

İki Metelik tam bir şaşkınlıkla doğruldu:

— «Demek beni bunun için Paris'e göndermek istiyorlardı? Beni oraya Jane Finn ismiyle göndereceklerini mi zannediyorsunuz?»

— «Buna eminim.»

MR. JULİUS P. HERSHEİMMER

İki Metelik kendini topladı:

— «Evet, öyle görünüyor.»

Carter başını salladı:

— «Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ben batıl şeylere de inanırım. Bu işte talihin büyük yardımı olacağını zannediyorum.»

Tommy kahkahayla güldü:

— «Allahım!... Whittington'ın o ismi işitince ne hallere girdiğini şimdi iyice tahmin edebiliyorum. Bizim Metelik o ismi takınacaktı, sonra o rolü oynıyacaktı. Halbuki---Fakat sir, biz sizi fazla işgal ettik. Bize vereceğiniz başka gizli bilgileriniz var mı?»

— «Zannederim yok, Benim elemanlarım kendi usulleriyle çalışırlar. Fakat bir şey başaramadılar. Siz kendi istediğiniz metodla çalışırsınız. Başaramazsanız üzülmeyin. Cesaretiniz kırılmasın. Tecrübe sahibi olmuş olursunuz.»

İki Metelik anlıyamadığı bu söze kaşlarını çattı:

— «Anlıyamadım.»

— «Siz Whittington'la görüştüğünüz zaman onların daha vakti vardı. Büyük darbe yeni yılın ilk günlerinde vurulacak. Bunu kat'î olarak haber aldım. Yakında her şeyi meydana vururlar. Fakat hükûmet telâş ediyor. En kısa zamanda onların tasarılarına mâni olmağa çalışıyor. Onlarda plânlarını değiştirmeğe bakıyordu. Size, önünüzde daha vakit olduğunu haber vermek için bunları söylüyorum. Bu kolay bir iş değil. Tekrar ediyorum, kaybederseniz boşuna üzülmeyin. Hepsi bu kadar.»

İki Metelik yerinden kalktı:

— «Artık iş adamı gibi konuşabiliriz zannediyorum Mr. Carter. Biz bu işten ne alacağız dersiniz?»

Mr. Carter'in dudakları hafifçe gerildi:

— «Makûl bir ücret alacaksınız. Resmî bir sıfatınız olmıyacak. Yani, eğer polisle başınız derde girerse size resmen yardım edemem, demek istiyorum. Siz kendi başınızın çaresine bakacaksınız. Her haber için ayrı ücret alacağınızı peşin söyliyeyim.»

İki Metelik terbiyeli terbiyeli başını sallayıp tasdik etti:

— «Hepsini anladım, fakat ne kadar alacağız, bunu öğrenmek istiyorum. Hesabımızı ona göre yapmamız lâzım da.»

— «Ne kadar istediğinizi kendiniz söyleseniz.»

— «O kadar da değil. Şimdi bir yığın paramız var. Daha fazla istediğimiz zaman da---»

— «Daima paranız hazır olacak Miss İki Metelik.»

— «Evet, bundan eminim. Kendi hükûmetim hesabına çalışırken paradan bahsetmek çirkin kaçıyor ama, hayatın ne zorluklarla yürütüldüğünü siz de bilirsiniz. Bunu şimdi tesbit etmezsek bize mavi bir banknot verirler, üç ay sonra bir de yeşil; bu böyle devam edip gider. Biz ne yaparız o zaman?»

Mr. Carter kahkahayla güldü:

— «Üzülmeyin Miss İki Metelik (Tuppence). Bana, buraya şahsî bir mektupla müracaat edersiniz, ücretiniz size hem de kâğıt para olarak, postayla gönderilir. Meselâ, senede üç

yüz lira iyi mi dersiniz? Mr. Beresford da ayni miktarı alacak.»

Metelik sevinçle gülümsedi:

— «Ne hoş. Çok naziksiniz Mr. Carter. Ben parayı çok severim. Masraflarımızı dikkatle yazacağımdan emin olun. Rakamları topladıktan sonra mizanını yapmayı falan ben çok iyi bilirim.»

— «Bundan eminim. Eh, size güle güle çocuklar. İyi talihler.»

İkisinin de ellerini sıktı, gençler başları dönmüş bir halde sokağa çıktılar.

— «Tommy, evvelâ bana Mr. Carter'ın kim olduğunu söyle.»

Tommy onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Metelik müthiş heyecanlanmıştı:

— «Ooooh!...» diyebildi.

— «Ve sana onun «O» olduğunu da söyliyebilirim.»

Metelik bir «Ooooh!...» daha çekti. Sonra düşünceyle ekledi:

— «Ondan çok hoşlandım. Öyle üzgün ve yorgun bir hali var ki. Fakat bu halin altındaki çelik sertliğini hissediyorsunuz. Gergin ve kaskatı adaleleri fark ediyorsunuz. Oooh!..»

Yolun ortasında durdu:

— «Beni çimdikle Tommy, çimdikle beni. Bunun rüya olmadığına inanamıyorum.»

Mr. Beresford onun dediğini yaptı. İki Metelik bağırdı:

— «Ovvvv!... Ama canımı yaktın. Yeter. Anladık, rüya değilmiş. Bir iş bulmuşuz. Anladık.

— «Hem de ne iş!... Maceramız ancak şimdi başlıyor.»

İki metelik düşünceyle cevap verdi:

— «Benim düşündüğümden saha saygı değer bir iş hem de.»

— «Bereket versin ki senin cinayet işlemek arzularına kapılmadım. Saat kaç? Yemek yiyelim haa? Aaa!...»

Ayni düşünce ayni anda ikisinin de aklına geliverdi:

— «Julius P. Hersheimmer.»

— «Ama ondan Mr Carter'a bahsetmeği unuttuk.»

— «Ama söylenecek bir şey yok ki. Hele onu görelim de, sonra. Gel, geç kaldık; taksiyle gidelim.»

— «Şimdi israfı yapan kim?»

— «Bunların hepsi ödenecek, biliyorsun. Atla bakalım.»

İki Metelik arabada azametle arkasına yaslandı:

— «Şantajcıların otobüsle bize yetişemiyeceklerine eminim.»

— «Şantajcılar bizdik ayol.»

— «Ben şantaj yapmadığıma eminim.»

Ritz otelinde Mr. Hersheimmer'i sordular. Yanlarına katılan bir çocuk onları yukarıya çıkardı. Bir kapıya vurdu. İçeriden sabırsız bir ses «Girin» diye seslendi. Çocuk kapıyı açıp gençlerin içeriye girmesine kadar orada durduktan sonra, kapıyı çekip gitti.

Mr. Julius P. Hersheimme ikisinin de tahmin ettiklerinden daha gençti. Kız onu otuzbeş yaşlarında tahmin etti, erkek otuz iki. Orta boyludu, çenesi gibi omuzları da köşeliydi. Hırçın bir hali vardı. Fakat sevimliydi. Onun Amerikalı olduğunu bir bakışta anlamak kabildi. Fakat şivesi daha ziyade İngilize benziyordu.

Hemen sordu:

— «Mektubumu aldınız değil mi? Otursanıza!... Oturun da bana kuzenim hakkında bilgi verin.»

— «Kuzenim mi?»

— «Elbette. Jane Finn benim halamın kızıdır.»

İki metelik haykırdı

— «Ah, demek onun nerede olduğunu biliyorsunuz?»

Mr. Hersheimmer avucunu şiddetle masanın üstüne vurdu:

— «Hayır. Bilseydim size sorar mıydım? Vız gelirdiniz o zaman.»

— «Biz, bilgi edinmek için ilân verdik, bilgi vermek için değil.»

— «Bunu bildiğimi zannediyorum. Okuma bilirim. Oku-

duğumu anlayabilirim. Ben sizin onun hakkında çok şey bildiğinizi, nerede olduğundan haberiniz olduğunu zannederek ilânınıza cevap vermiştim.»

— «Nasıl bilebilirdik?»

— «Buraya bakın. Burası Sicilya değil. Fidye istemek falan gibi şeyler burada sökmez. Burası Büyük Britanya adaları. Benimle eğlenmeğe veya beni tehdide niyetiniz varsa haber verin. Meydandaki iri kıyım polise bir işaret çaktım mı hesabınız tamamdır.»

Tommy izah etmekte acele etti:

— «Biz sizin kuzeninizi kaçırmadık ki, fidye istiyelim. Bilakis, biz de onu bulmağa çalışıyoruz. Bu işe memur edildik.»

— «Anlatın öyleyse.»

Tommy ona Jane Finn'in kayboluşu hakkında kısaca bilgi verdi. Bunun belki de «Siyasî bir kaçırma» olması ihtimali üstünde durduklarını anlattı. İki metelikle kendisini «Hususî araştırma ajanları» olarak tanıttı. Sonra, eğer Mr. Hersheimmer kaybolan kız hakkında biraz daha bilgi verirse çok memnun olacaklarını ilâve etti. Nazik centilmen başiyle kabul işareti verdi:

— «Zannederim, haklısınız. Siz sorun, ben söyliyeyim.»

İki Metelik kendilerini detektiflik oyunu oynayan iki çocuk gibi görüyordu. Tommy ciddî bir insan tavrı takınmıştı. Böylelikle kendisini mühim bir kimse gibi göstermek istiyordu. Bu hal Meteliğe gülme arzusu veriyordu. Buna rağmen sorguya önce kendisi başladı:

— «Son defa merhu--Yani, kuzeninizi ne zaman görmüştünüz?»

— «Kendisini hiç görmedim.»

— «Ne?»

Bunu soran Tommy'ydi. Şaşırmıştı. Hersheimmer ona döndü:

— «Hayır sir, onu hiç görmedim. Demin de söylediğim gibi, biz kardeş çacuklarıyız. Tıpkı sizler gibi. Fakat onu hiç görmedim.»

Tommy, onun düştüğü bu hatayı düzeltmek arzusu göstermedi. Amerikalı devam etti:

— «Fakat babamla halam uzun müddettir bir arada değildiler. Halam o zavallı fakir öğretmenle evlenmeğe karar verince babam deliye döndü. Halama, bunu yaparsa kendisine bir metelik bile yardım etmiyeceğini söyledi. Fakat Jane halam kararından dönmedi ve kocasının yanına, batı taraflarına gitti. Bir daha ondan haber alamadık. Bizim ihtiyar inadından dönmedi. Onu aramadı bile Halam da az inatçı değilmiş. Bir tek mektup yazmadı. Babam petrol, çelik ve demir yollarından milyonlar kazandı. Wall Sterretin sayılı adamlarından oldu. Son kriz sırasında da öldü. Ben milyonlara kondum. O dakikadan itibaren halamı düşünmeğe başladığımı söylersem inanır mısınız? Bu düşünce aklımdan çıkmıyordu. Milyonlar bana zehir oldu. Batıya gidip onu aramağa başladım. Fakat kendi kendime bu işle başa çıkamıyacağımı anlayınca bir detektif kiraladım. Adam nihayet Amos Finn'in de, halamın da öldüklerini, Jane isimli bir kız bıraktıklarını öğrendi. Fakat kız ortada yoktu. Onun Lusitania'yla Avrupaya gittiğini öğrenince kalktım, buraya geldim. Fakat geminin torpillendiğini, birçok yolcunun öldüğünü öğrendim. Kurtulanlar listesini elime verdiler, bizim Jane Finn'in kurtulanlar arasında olduğunu görünce çok sevindim. Ama burada bulmak kabil olmadı. Mecburen her tarafa baş vurdum. Amirallik dairesi bütün ümitlerimi kırdı ama, Scotland Yard nazik davrandı. Soruşturma yapacaklarını vaad ettiler. Hattâ bu sabah benden onun bir fotografını istemek için bir adam da gönderdiler. Yarın Paris'e gidiyorum. Kendim de araştırma yapacağım. Böylelikle Scotland Yard'takileri daha fazla gayrete getirmiş olurum.»

İki genç, adamın iradesi ve enerjisi karşısında saygıyla eğildiler. O devam etti:

— «Ama siz onu neden aradığınızı söylemediğiniz. Onu mahkemeye falan sürüklemeğe mi niyetiniz var yoksa? Mağrur bir Amerikan kızı böyle şeylere gelmez, hemen baş kaldırır. Bir hatası varsa ben kefalet yatırır, onu çıkarırım.»

İki metelik böyle bir şey olmadığını söyledi. Hersheimmer inanmıştı

— «Öyleyse, dedi, beraber çalışabiliriz. Yemek için ne dersiniz? Buraya mı getirtelim, yoksa aşağıya, lokantaya mı inelim?»

İki metelik aşağıya inmeği daha uygun buldu. Tommy de onun bu kararına itiraz etmedi, İndiler.

Tam istiridyelerini yerlerken Hersheimmer'e bir kart getirdiler. Okuduktan sonra izah etti:

— «Scotland Yard cinayet masasından müfettiş Jappmış. Bu sefer de başka biri. Bu sabah gelene söylediklerimden başka ne öğrenmek istiyebilirler acaba?.. İnşallah fotoğrafı kaybetmemişlerdir. Bizim batıdaki fotoğrafçılar resmî kâğıda geçirdikten sonra negatifini imha ediyorlar. Bu fotoğraf ta tek goyyeydi. Oradaki kollejden zorla almıştım.»

İki meteliğin içinden şekil veremediği bir sıkıntı dalgası geçti. Aceleyle sordu:

— «Bu---bu sabah gelen adamın ismini öğrenmediniz mi yoksa?»

— «Öğrenmez olur muyum? Ama durun bakayım, unutmuşum. Ah, işte kartı burada. Müfettiş Brown. Sakin, gösterişsiz bir adamdı.»

YENİ DOSTLARIN PLÂNI

Bundan sonraki yarım saat içinde hâdiseler yıldırım hızıyle ilerledi. Scotland Yard'da «Müfettiş Brown» ı tanıyan bir tek kişi bile çıkmadı. Jane Finn'in fotoğrafı, onun izinde koşabilmek için, polisçe en önemli vesikaydı. Halbuki şimdi onun nerede, kimin evinde olduğunu keşfetmek mümkün değildi. Mr. Brown yine zafere erişmişti.

Bu hâdise Julius Hersheimmer'le gençler arasında bağlılık yarattı. Birbirlerine yaklaştılar ve iki metelikle Tommy, sanki genç adamı ömürleri boyunca tanırlarmış gibi, ona ısındılar. Amerikalı da ayni şeyleri hissediyordu. Kendisinin «Hususî araştırma ajanları» firmasına «Ölüme kadar gide-

cek» bir bağlılıkla bağlandığını söyliyerek aralarına katıldı. İki meteliğe kompliman yaptı:

— «Ben İngiliz genç kızlarını minicik bir nebat gibi yetişir bilirdim. Tatlı, fakat eski moda fikirlerle büyürler zannederdim. Uşaksız veya bir ihtiyar kız olan halalarından ayrı gezemiyeceklerini tahmin ederdim. Halbuki hiç te öyle değilmiş. Asıl ben eski moda tahminler yürütüyormuşum.»

Tekrar oturup yeni plânlar kurdular. Ritz oteliyle ilişiklerini kesmiyeceklerdi. Her öğrendiklerini birbirlerine haber vereceklerdi. Jane Finn'in hayattaki tek akrabasını ellerinden kaçırmamak lâzımdı. Bu yüzden İki metelik ona daha fazla yaklaşmak niyetindeydi. Bu dostluktan bir şey kaybetmiyecekler, bilâkis kazanacaklardı. İki metelik bu suretle hiç kimsenin fazla masrafa girmiyeceğini, ayni zamanda Amerikalının masraftan kaçmıyacağı için işlerini sıkıntısız yürütebileceklerini de hesab ediyordu. Evet, en mühimi buydu.

«İş» hakkında verdikleri kararlardan, aldıkları tertibattan bir gün sonra İki metelik sabah sabah Tommy'nin odasına damladı:

— «Eh, artık çalışılacak ciddi bir işimiz var.»

Mr. Beresford okumakta olduğu Daily Mail gazetesini bir tarafa bırakıp ayağa kalktı. Fakat meteliğin neşesi taşmıştı:

— «Aldırma Tommy, dedi. Elimizde dünya kadar para var. Onunla bir şeyler yapmalıyız.»

Tommy içini çekti:

— «Evet, dedi. Ama korkarım ki, öyle düşünürsek hükûmet bize para yetiştiremiyecek.»

— «Aman sen de. Ne olur sanki? Ben söylediğimde İsrar ediyorum. Bir kere söyledim, dönmem. Bir şeyler yapmalıyız.»

Tommy yine gazetesini alarak arkasına yaslandı:

— «Sana mani olmam. Ne istersen yap.»

İki metelik devam etti:

— «Ne düşünüyorum biliyor musun Tommy? Şimdi---»

Birden sözü kesip bağırdı:

— «Orada oturup kendine eğlence aramak sana iyi geli-

yor galiba? Hiç beynini işletmeği düşünmüyorsun.»

— «Benim sözüm sözdür Metelik, söz. Antlaşmamız bana sat on birden evvel çalışmağa başlamayı menediyor.»

— «Tommy, kafana bir şey fırlatmamı mı istiyorsun? Birliğimizin kurduğu plânları geriye bırakamayız. Bunu bilmiyor musun?»

— «Dur canım, dur.»

— «Hayır, duramam. Kararlaştırdıklarımızı yapmak mecburiyetindeyiz.»

Tommy nihayet gazeteye elinden bir kenara bıraktı:

— «Senin koca kafalı bir inatçı olduğunu bilmez değilim. Kafanda bir şeyler tasarladığın muhakkak. Anlat bakalım. Seni dinliyorum.»

— «İlk olarak işe nereden başlayalım diyorum.»

Tommy neşeyle cevap verdi :

— «Hiç bir yerden.»

— «Olmaz. Yanlış düşünüyorsun. İki tane apacık ip ucu var.»

— «Nedir onlar?»

— «Birisi: Gansterlerden birini tanıyoruz.»

— «Whittington'ı mı?»

— «Evet. Onu nerede olsa tanırım artık»

Tommy şüpheyle dudak büktü :

— «Hıss. Ben buna ip ucu diyemem. Onu nerede arayacağını bilmiyorsun. Binde bir ihtimalle bir yerde karşılaşman ihtimalinden başka hiç bir bilgiye sahip değilsin.»

İki metelik te düşünceyle cevap verdi :

— «Ben bundan emin değilim. Hâdiselerin daima akla gelmedik yerlerde ve zamanlarda onu karşıma çıkaracağından eminim. Dediğin gibi, belki bunun üstünde duramayız ama, onların Londra'da bir buluşma yerleri olduğu muhakkaktır. Er veya geç, bunu keşfedeceğimizden de eminim. Meselâ, Picadilly meydanı bir çoklarının gelip geçtiği, buluştuğu yerdir. Oralarda ona rastlamıyacağımı nasıl temin edersin? Benim aklıma gelen tedbirlerden biri her gün oraya gidip bir kaç saat geleni geçeni seyretmektir. Etrafı gözetledi-

ğimi saklamak için de meselâ, küçük bayraklar satarım.»

— «Yiyecek satsan olmaz mı?»

— «Ne adam be!... Yiyecekten başka bir şey düşünemiyor.»

— «Bu fikrin doğrusu pek güzel. Hiç kimse senin kadar iştahlı olamaz. Ve tabiî, kahvaltı zamanı geldi mi, satmak istediğin bayrakları yiyemezsin ya. Hayır, bu fikri beğenmedim. Bana kalırsa Whittington Londra'dan çoktan uzaklaşmıştır.»

— «Bunda haklısın. İki numaralı ip ucu daha ümit verici görünüyor.»

— «O neymiş? Öğrenelim bakalım.»

— «Fazla bir şey değil. Sadece bir kadının küçük ismi: Rita. O gün Whittington söylemişti.»

— «Yine ilân vermeğe mi niyetleniyorsun.» İsteniyor, bir kadın dolandırıcı aranıyor. Cevap Rita ismine. «mi diyeceksin?»

— «Hayır. Bana kalırsa Denvers çok yakından takib edilmişti. Takipçinin de bir erkek değil, bir kadın olması daha akla yakın geliyor.»

— «Ben öyle zannetmiyorum.»

— «Ben de kat'î surette böyle olduğundan eminim. O muhakkak bir kadındı. Hem de çok güzel bir kadın.»

Mr. Beresford mırıldandı :

— «Bu teknik kararlarınız karşısında saygıyla eğilirim.»

— «Ve bu kadın, her kim ise, emniyettedir. Kazadan kurtulmuştur.»

— «Peki, buna nasıl karar veriyorsun?»

— «O da gemide boğulsaydı Jane Finn'in üstünde evrak taşıdığını ötekiler nasıl öğreneceklerdi?»

— «İşte bu çok doğru. Tebrikler iki metelik. Büyük Sherlock!...»

— «Şimdi bir tek şansımız var. Bunu itiraf ederim, bir tek şans. Bu da o kadının Rita'nın ta kendisi olduğudur.»

— «Eee, öyleyse ne olacak?»

— «Eğer öyleyse onu buluncaya kadar Lusitania'dan kurtulanları birer birer arayacağız.»

— «Sende düşünceden eser yok. Boş atıp dolu tutmağa bakıyorsun. Tevazu denen şeyi de hiç bilmiyorsun. Fakat bunun da en mühim noktası nedir biliyor musun? Hiç düşündün mü? Gemiden kurtulanlar arasında Rita isminde bir kadın var mıymış? Bunu öğrendin mi?»

— «İşte bilmediğim nokta burası.»

— «Demek bilmiyorsun?»

— «Bilmiyorum ama, gidip listeyi aldım. Bak.»

Çantasından bir kâğıt çıkardı, masanın üstüne koydu. İkisi beraber listenin üstüne eğildiler. İki metelik ümitsizlikle mırıldandı

— «Şuraya bak. Hiç kimsenin küçük ismi yazılmamış. Herkes ya Mrs. Ya da Miss olarak soy adlariyle buraya geçmiş.»

Tommy başını sallayıp tasdik etti :

— «Karmakarışık bir iş.»

İki metelik her zamanki âdetiyle bir köpek gibi saçlarını silkeledi:

— «Sonuna kadar birer birer bakalım. Sonra telefon rehberini açar, hepsinin küçük isimlerini öğreniriz. Fakat yok. Böyle olmaz Hepsini ararız daha iyi.»

Telefon rehberini açıp evli veya genç kız isimlerinin yanındaki adresleri bir kâğıda yazdılar. Sonra sokağa fırladılar. İlk çaldıkları kapı Mrs. Edgar Keith'indi. Fakat tam Metelik elini zile uzatırken Tommy onu tuttu:

— «Dur, dur. Ne bahane bulacaksın da kadının ismini öğreneceksin?»

— «Ne mi diyeceğim? Aaa, şey derim, Şey... Ah darling, çok korkunç. Ne diyeceğimi bilmiyorum.»

Tommy sakin bir sesle onu teskine çalıştı :

— «Ben bir şeyler düşündüm. Şu kadınlar ne biçim şeyler!... Hiç ileriyi göremiyorlar. Bak ta gör, ne kolay.»

Zile bastı. İki metelik kapının önünden çekildi, yerine Tommy geçti. Bir dakika sonra kapı açıldı, eşikte kirli suratlı, pasaklı bir uşak göründü. Şaşı gözleriyle gençlere baktı. Tommy hemen cebinden bir defterle kalem çıkarıp sordu:

— «Gün aydın. Biz Hampstead kasaba meclisinden geliyoruz. Gelecek seçimler için kayıt yapıyoruz da. Burada Mrs. Edgar Keith oturuyor değil mi?»

Uşak kabaca cevap verdi :

— «Haa.»

Tommy kalemini hazırlayarak tekrar sordu :

— «Küçük ismini söyler misiniz?»

— «Hanımın mı? Eleanor Jane.»

Tommy heceliyerek yazdı :

— «Eleanor. Yirmi bir yaşını geçmiş kızı veya oğlu var mı?»

— «A'ah.»

Tommy defteri kapatıp cebine koyarken adama gülümsedi

— «Teşekkür ederim. İyi günler.»

Uşak hiddetle kapıyı kapattı :

— «Ben de havagazı için geldiler sandımıdı.»

Ve «Güm» diye kapıyı yüzlerine vurdu. Tommy arkadaşının koluna girip onu merdivene doğru götürürken izah etti:

— «Görüyorsun ya, çocuk oyunu kadar basit bir şey. Koca adamlar bile buna kanar.»

— «Bu hiç aklıma gelmemişti. Doğrusu öyle de kibar hareket ettin ki, hayran oldum. Bravo Tommy.»

— «Teşekkürler. Haydi, şimdi bir başkasını ziyaret edelim.»

Öğle vakti genç çift birer pirzola ve ince kızartılmış patatesle karınlarını doyurup işlerine devam ettiler. Aradıklarından ikisi adres değiştirmişlerdi. Amerikalı bir leydinin uzun bir konferansını dinlemeğe mecbur oldular. Onun da küçük ismi Sadie'ydi.

Tommy bir yere girip bir duble bira istedi. Susuzluktan yanmıştı. Birasından koca bir yudum aldıktan sonra derin derin içini çekti :

— «Ah, dedi, öyle yoruldum ki. Başka kimler var İki metelik?»

İki metelik listeye bakıp söyledi :

—«Mrs. Vandemeyer, Miss Wheeler. Biri Güney Audley binalarında oturuyor, biri Battesea'de. Bu ikincisi bir leydinin oda hizmetçisi. Onun aradığımız kadın olduğunu zannetmiyorum.»

— «O halde birinci hanımın kapısını çalmak lâzım gelecek. İcab ederse ötekine de gideriz.»

— «Tommy, benim cesaretim kırıldı.»

— «Buraya bak koca kız. Biz bundan bir netice alamıyacağımızı bile bile bu işe giriştik. Şurası da muhakkak ki, daha işe yeni başladık Devam etmeğe niyetimiz varsa bütün kazazedeleri bulmak için İrlanda'ya, İskoçya'ya gitmeli, İngiltere'nin her tarafını dolaşmalıyız. Halbuki sen—»

İki metelik içini çekti

— «Doğru. Üstelik bütün masraflarımız da ödenecek. Ama Tommy, ben her şeyin kolaycacık olmasını istiyorum. Acele etmek, hemen neticeye kavuşmak arzusundayım. Macerasız maceraya koşmak istiyorum. Halbuki bu sabahımız boş mu boş.»

— «Sen hakikaten benden çok fazla kendini beğenmiş bir budalasın. Hımm. Darılma canım, şaka ediyorum. Senin ne cin fikirli olduğunu bilmez miyim? Fakat Mr. Brown'ın hâlâ bizim üstümüze intikam ağlarını neden germediğini doğrusu ben çok merak ediyorum. Ben olsaydım hiç vakit kaybetmezdim. Hiç bir zarar ziyana uğramadan yolumuza devam ediyoruz.»

— «Öyle miii?...»

— «Belki de bize minik bir sinek kadar ehemmiyet veriyordur. Hiç hesaba katmıyordur.»

— «Niye bu kadar acele ediyorsun Tommy. Sen de galiba bizi hesaba katmıyorsun.»

— «Affedersin İki metelik. Fakat kendimizi birdenbire köstebeğe benzettim. Dalmışım. O da bizim alçakça plânlarımızdan habersiz, bildiği gibi oynayacağını zannediyordur. Bize hiç aldırmıyordur. Hah, hah, haaa!...»

İki metelik yerinden kalkarken onu taklid etti :

— «Hah, hah, haaa!...

Güney Audley binaları Park Lane'e bakan büyük bir bina blokuydu. Aradıkları 20 numara binanın ikinci katındaydı.

Tommy'nin bütün hazır cevaplığı üstündeydi. Kapıyı hizmetçiden ziyade bir kâhya kadına benzeyen ihtiyar bir kadın açtı. Tommy her zamanki sualini sordu, kadın cevap verdi. Tommy şimdi can alacak suale gelmişti:

— «Küçük ismi ne efendim?»

— «Marguerite.»

Tommy heceliyerek yazdı:

— «Margaret.»

— «Hayır, g, e, u, yla yazılır.»

— «Haaa, anladım, Marguerite. Bir Fransız ismi gibi.»

Durdu sonra mühimsemiyormuş gibi sordu:

— «Biz onu Rita Vandemeyer diye kaydetmişiz. Her halde yanlış yazılmış olacak.»

— «Ekseriya öyle çağırılır. Fakat asıl ismi Marguerite'tir.»

— «Teşekkür ederim. Hepsi bu kadar. İyi geceler.»

Heyecanını saklamağa muktedir olamayan Tommy uçar gibi koridorda koşmağa başladı. Koridorun köşesinde kendisini bekleyen iki meteliğin yanına rüzgâr gibi geldi:

— «İşittin mi?»

— «Evet Tommy. Oh, çok şükür!...»

Tommy samimî bir tavırla genç kızın koluna girdi:

— «Anlıyorum seni koca kız. Çünkü ben de ayni şeyleri hissediyorum.»

Tam apartımanın kapısına geldikleri sırada yukarıdan ayaksesslerine karışan konuşma sesleri işittiler. Tommy'nin hayretle açılan gözlerine aldırmayan iki metelik hemen onu kolundan çekip gerideki bir gerintinin içine soktu, kendi de yanına sindi. Tommy sormak istedi:

— «Ne olu—»

Genç kız fısıldadı:

— «Suss!...»

— «Çabuk, onları takib et. Ben cesaret edemem, çünki beni hemen tanır. Ötekini tanımıyorum ama, iri kıyım olanı Whittington'dır.»

SOHO'DAKİ EV

Whittington'la arkadaşı adam akıllı hızlı yürüyorlardı. Tommy onlara zor yetişiyordu. Adamlar ilerideki köşeyi dönmüşlerdi. Tommy onların orada bir taksiye bineceklerinden korkuyordu. İhtiyatlı adımlarla takib ediyordu ama, Mayfair sokakları tenhaydı. Adamlar takib edildiklerini anlayacaklardı. Onun için gizlene gizlene takibe devam etmesi lâzımdı. Köşeyi dönünce geniş bir nefes aldı. Adamlar hâlâ yürüyorlardı.

Bu spor onun için yeni bir şeydi. Modern romanlarda böyle şeyler okumuştu ama, şimdiye kadar hiç kimseyi takib etmemişti. Bu işin acemisiydi. Takib işinin kolaylıkları hakkında hiç bir şey bilmiyordu.

Tam o sırada karşıki sokaktan boş bir taksi çıktı. Tommy'nin yüreği ağzına geldi. Ya adamlar buna binerlerse? Kendisi ne yapardı o zaman? Etrafta başka taksi görünmüyordu. İster istemez koşacaktı. Genç bir adamın sokakta koşması merak edilecek bir şey değildi ki. Belki otobüsüne yetişmek için koşuyordu. Fakat polis bunu böyle kabul etmezdi. Asil tavırlı bir adamın koşması polisin gücüne giderdi.

Derin bir nefes aldı. Adamlar taksiye binmemişlerdi, yürüyorlardı. Yol zikzak olarak Oxford caddesine kadar uzanıyordu. Adamlar hızlarını kesmeden caddeye çıktılar. Tommy de adımlarını açtı, yavaş yavaş aralarındaki mesafeyi azaltmağa başladı. Nihayet kalabalıkta yanlarına kadar sokuldu. Konuştuklarından birkaç kelime koparmağa çalıştı ama, çok alçak sesle konuşuyorlardı ve trafik gürültüsü Tommy'nin onları işitmesine mani oluyordu.

Adamlar Bond caddesindeki metro istasyonunun önünden karşı tarafa geçtiler. Tommy onların ayaklarının dibin-

den ayrılmadan ayni şeyi yaptı. Adamlar büyük Lyon lokantasına girdiler. Tommy de girdi. Onlar yukarı kata çıktılar, Tommy ayni şeyi yapmaktan çekinmedi. Onlar pencerenin önünde küçük bir masaya oturdular, Tommy de tam yanlarındaki masaya oturdu. Whittington'la karşı karşıyaydı. Öteki adamı da tam cepheden görüyordu. Zayıf karakterli bir adama benziyordu. Elli yaşlarında olmalıydı. Konuşurken hafifçe omuzlarını öne doğru eğmişti. Küçük gözlerinde hilekâr ve huzursuz bir bakış vardı. Tommy onun ya Rus, ya da Polonyalı olduğunu tahmin etti.

Onlar yemek ısmarladılar. Tommy de boş oturmuş olmamak için kızarmız ekmekle peynir ve kahve ısmarladı. Whittington dolgun bir yemek listesi ısmarlamıştı. Garson kadın yemekleri getirip çekilince iskemlesini arkadaşının iskemlesine daha fazla yaklaştırdı. Her halde mühim şeyler konuşacaktı. Tommy kulak kesildi. Fakat ancak birkaç kelime işitebildi. Fakat iri kıyım adamın arkadaşına ya direktif, ya da emirler verdiğini tahmin etmek zor değildi. Bir de öteki adamın isminin Boris olduğunu öğrendi.

Birçok def'alar «İrlanda» lâfı geçti. Bir de «Propaganda». Fakat Jane Finn'den hiç bahsedilmedi. Tommy dalmış, düşünüyordu ki, Whittington birden sesini yükseltti:

— «Evet, ama sen Flossie'yi tanımıyorsun. Harikulâde kızdır. Bir rahip bile onun kendi annesi olduğuna yemin edebilir. Gayet mükemmel bir kulağı vardır. Sesleri tanımakta asla yanılmaz. Bu yaradılışında var onun.»

Tommy Boris'in cevabını işitemedi .Fakat Whittington'ın söylediğini duydu:

— «Tabiî, bu sadece bir çıkış.»

Sonra yine seslerini alçalttılar. Fakat hemen yine yüksek sesle konuşmağa başladılar. Buna rağmen bir şey anlamak kabil olmadı. Yalnız kulağına gelen iki kelime onu heyecandan iliklerine kadar titretti. Bu kelimeler: «Mr. Brown'dı. Whittington arkadaşına itiraz ediyordu ama, bir taraftan da gülüyordu.

— «Neden olmasın dostum, diyordu. Bu çok saygı değer

bir isimdir. Çok ta harcıâlem. O bunu bu sebeple kullanmak istemiş olamaz mı? Ah, şu Mr. Brown'la karşılaşmağı öyle istiyorum ki.»

Bunları söyleyen Boris'ti. Whittington ona cevap verdi. Sesi çelik sertliğinde çıkıyordu :

— «Onu kim tanıyor ki? Belki de ona daha evvel rastlamışsınızdır?»

Öteki dudak büktü :

— «Püf!... Çocukça konuşmayın. Polisi mi kandırıyorsunuz? Biliyor musunuz, bazan kendi kendime ne diyorum? O Tinner Ring'in masallarından fırlamış, bizi korkutmak için ortaya atılmış bir Gulyabanidir. Bana kalırsa, böyle olmalı.»

— «Ama böyle olmayabilir de.»

— «Acaba?... Yoksa hakikaten o da bizim gibi bir insan mı, aramızda, bizimle beraber yiyip içiyor, konuşuyor mu? Öyleyse hepimizin birbirinden şüphe etmesi lâzım. Böyleyse kendisini iyi saklıyor. Evet, en doğru tahmin bu olmalı. Kendisini aslâ tanımıyoruz. Birbirimize bakıp: «İçimizden biri Mr. Brown'dır» diyoruz. Ama hangimiz? Emrediyor. Hizmet te ediyor. Aramızda, tam ortamızda yaşıyor. Her yaptığımızı biliyor, her düşündüğümüzden haberi var. Hiç kimse onun kim olduğunu bilmiyor.»

Şivesinden Rus olduğu anlaşılan adam birden kendini topladı, saatine baktı. Whittington onun bu hareketine cevap verdi :

— «Evet, vakittir. Artık gitmeliyiz.»

Garsonu çağırıp hesabı istedi. Tommy de ayni şeyi yaptı. Birkaç dakika sonra adamların arkasından merdivenleri iniyordu.

Whitington yanına arkadaşını da alarak, bir taksiye binip uzaklaşmağa başladı. Diğer taksi Tommy'nin mütehakkim işaretine geldi. Tommy emretti:

— «Şu taksiyi takib edin. Sakın gözden kaçırayım demeyin.»

Yaşlı şoför bu emre fazla önem vermedi, fakat söyleneni yaptı. İstasyona geldiler. Tommy bilet gişesinin önüne ye-

tiştiği zaman Whittington birinci mevki bir bilet alıyordu. Tommy onun nereye gideceğini gişe memurundan öğrendi.

Bournemouth'a gidiyordu. Tommy de bir bilet aldı. Tam gişeden ayrılırken Boris saatine bakıp Whittington'a haber verdi:

— «Daha çok vaktiniz var. Erken geldiniz. Tren yarım saat sonra.»

Boris'in bu sözleri Tommy'yi düşünmeye sevketti. Demek Boris burada kalıyordu. Şimdi ne yapacaktı? İki adamı birden takib etmesine imkân yoktu. Düşünceye daldı. İki adamı da gözden kaçırmıyordu. Adamlar platformda geziniyorlardı. Trene 20 dakika kaldığı mikrofondan ilân edildi. Şüpheci gözlerle adamlara baktıktan sonra telefona doğru yürüdü. İki Meteliği bulması lâzımdı. Fakat onu nerede bulacağını bilmiyordu. Çaresiz üçüncü ortaklarına haber verecekti. Telefonu açıp Ritz otelini aradı. Telefon çalıyor, cevap çıkmıyordu. Nihayet yanılmasına imkân olmayan Amerikan şiveli ses telefona cevap verdi

— «Helloooo!...

— «Siz misiniz Hersheimmer? Beresford konuşuyor. Waterloo'dayım. Whittington'la biri daha var burada. İzah etmeğe vakit yok. Whittington Bournemouth'a gidiyor. Hemen gelebilir misiniz?»

— «Hemen.»

Telefon kapandı. Tommy geniş bir nefes alarak reseptörü yerine astı. Amerikalının tahmininden fazla aceleyle geleceğinden emindi.

Whittington'la Boris bıraktığı gibi yürümelerine devam ediyorlardı. Her halde Boris arkadaşı yola çıkmadan istasyondan ayrılmayacaktı. Tommy birden cebini yokladı. Kendilerine her istediklerini yapabilecekleri vaad edilmiş olmasına rağmen, cebinde pek az parası vardı. Bournemouth'ta parasız ne yapacaktı? Saat ilerliyor, Hersheimmer görünmüyordu. Vagon kapıları açılıp kapanmağa, yolcular birer birer ortadan kaybolmağa başladı. Tommy ümitsizlikle etrafına bakınıyordu. Trenin hareketine üç dakika kalmıştı.

Birden omzuna bir el dokundu

— «Geldim oğlum, ne var? Şu sizin trafik işleriniz yok mu? Haydi, bana casusları göster.»

Tommy belli etmeden çenesiyle gösterdi

— «Şu iri yarı adam Whittington. Öteki bir ecnebi.»

— «Tanıdım. Benim kuşum hangisi?»

Tommy buna cevap vermeden başka bir mevzua geçti:

— «Üstünüzde para var mı?»

Julius başını salladı. Tommy'nin kalbi duracaktı. Amerikalı izah etti:

— «Üstümde bir kaç yüz dolardan başka para yok.»

Tommy'nin ümitsizliği sevince döndü:

— «Ah, şu siz milyonerler!... Bizimle ayni lisanı konuşmuyorsunuz. Haydi, gemiye tırman bakalım. İşte biletin. Senin kuş Whittington.»

Julius surat asarak söylendi

— «Benim kuş Whittington haa? Haydi eyvallah Tommy.»

Tam tren hareket ederken vagon kapısına asıldı. Tren hızlandı, istasyondan çıktı. Tommy geniş bir nefes daha aldı. Boris kendisine doğru geliyordu. Tommy ona yol verdikten sonra yine peşine düştü.

Boris Picadilly meydanını geçtikten sonra Shaftesbury caddesine saptı. Sonra Soho'ya doğru yoluna devam etti. Demek Soho'ya gidiyorlardı?

Yürüye yürüye küçük bir meydana çıktılar. Buradaki evler isim verilemez bir pisliğin içinde yüzüyorlardı. Tommy dost bir kapı gölgeliğinin altına sindi. Ortalıkta kimseler yoktu. Boris etrafına bakındıktan sonra bir çıkmaz sokağa girdi. Tommy sindiği yerden onun hareketlerini takib ediyordu. Adam şeytanî görünüşlü bir evin kapısına yaklaştı, hususî bir tarzda zili çaldı. Kapı hemen açıldı, Boris bir veya iki kelimelik bir şeyler söyledikten sonra içeriye girdi. Kapı yine dikkatle kapandı.

Burada Tommy'nin zihni karıştı. Ne yapacağını bilmiyordu. O da onun gibi kapıyı çalıp içeri mi girseydi, yoksa

çıkıncaya kadar adamı mı bekleseydi? Ne yapacağına bir türlü karar veremiyordu ki, birden kafasına bir darbe gibi inen bir fikirle yerinden fırladı ve hemen kapıyı çaldı.

Kapı deminki gibi hemen açıldı. Saçları dibinden traş edilmiş, murdar, hain yüzlü bir adam kapının eşiğine dikildi.

— «Evet? Ne istiyorsunuz?»

Tommy şu anda ne delilik yaptığını idrak ediyordu ama, artık tereddüde vakit yoktu. Aklına gelen ilk sözü söyledi:

— «Mr. Brown.»

Onun şaşkınlığı arasında adam kenara çekildi

— «Yukarı çıkın.»

Parmağıyle omuzunun üstünden yukarıya işaret etti:

— «Solunuzdaki ikinci kapı.»

TOMMY'NİN MACERASI

Adamın tarifini anladığını belli eden bir baş sallamasiyle merdivene saldırması bir oldu. Bu gizli evin içinde tahkikatının ilerleyeceğini hissediyordu. Usulca evin içine doğru yürüdükten sonra harap merdivenleri sayarak çıktı. Evin içindeki her şey sözle tarif edilemiyecek derecede mülevvesti. Partal, tanınmaz hale gelmiş duvar kâğıtları parça parça duvarlardan sarkıyordu. Bütün köşeler örümcek ağlariyle kaplanmıştı.

Tommy etrafını kollayarak ilerliyordu. Merdivenin dönemecine geldiği sırada karşısındaki odaya bir adamın girdiğini gördü. Henüz kendisinden şüphe edilmiyordu. Demek Mr. Brown'ın ismini vermek bu eve girmek için kâfiydi.

Merdivenin sonuna geldiği zaman karşısına dar bir koridor çıktı. Tommy burada ne yapacağını bir daha düşünmek zorunda kaldı. Bu koridorun iki yanında bir kaç kapı vardı. Solda, kendisine en yakın olanın arkasından alçak sesli konuşmalar geliyordu. Kendisine girmesi söylenen bu kapıydı. Tabiî, oraya giremezdi. Etrafına bakındı. Sağında yırtık bir kadife perdeyle yarı örtülmüş bir girinti gördü. Buraya girer-

se hem karşısındaki kapıdan girip çıkanları görecek, hem de tavan merdivenini göz altında bulundurabilecekti.

Burası en uygun yerdi. Tommy'yi kuvvetle kendine çekiyordu. Kendi kendine: «Mr. Brown'ın ismi sadece içeriye girmek için bir parola değil, başlı başına hususiyeti olan bir imtiyaz.» diye düşündü. Talii de yardım etmiş, içeriye girmişti. Şimdi de vakit kaybetmeden ikinci adımı atmalıydı.

Belki soldaki kapıyı açıp içeriye de girebilirdi. Ev emniyet tedbirleriyle iyi muhafaza altındaydı. Kapıcı da içeriye gireceklerin kimler olduğunu bilmiyor olmalıydı. Gangsterler vaziyetlerinden emindiler. Fakat aklına geleni yaparsa belki müşkilâtla karşılaşırdı. Boşuna kendini tehlikeye atmakta mâna yoktu.

Aşağı kapının parolayla çalındığını işitince artık orada durmanın doğru olmadığını anlayarak hemen perdenin arkasına kendini attı. Kendini iyice içeri çektikten sonra perdeyi de vücudunun tamamen gizliyecek şekilde çekip kapattı. Perdede bir çok delikler, yırtıklar vardı. İstediği gibi dışarıya görebiliyordu.

Merdivenden çıkan adam yumuşak ayakkabılar giymişti. Sessiz ve sinsi bir yürüyüş vardı. Sosyeteden olmadığı muhakkaktı. Sarkık kaşları, canî suratiyle Scotland Yard mensuplarının bir bakışta tanıyacakları bir tipti.

Adam soluya soluya Tommy'nin önünden geçti. Karşı kapıda durup işaretle kapıya vurdu. İçeriden kaba bir ses bir şeyler söyledi, adam kapıyı açıp içeriye girdi. Tommy açılan kapıdan içeriyi gördü. İçeride uzun bir masa vardı. İki yanında üç veya dört kişi oturuyordu. Fakat onun dikkatini çeken masanın başında oturan adamdı. Saçları dibinden kesilmiş olan bu adamın gemici biçimi bir sakalı vardı. Kısa, kalın vücutlu biriydi. Önünde bir takım kâğıtlar duruyordu. Kapı açılıp gelen daha içeriye adamını atmadan bu sakallı adam sordu:

— «Numaranız vatandaş?»

— «Doğru.»

Kapı kapandı. Tommy kendi kendine söylendi: «Eğer bu

adam bir Macar değilse, ben de bir Holandalı olayım. İyi ki içeriye girmedim. Yanlış numara söyler, yakayı ele verirdim. Yok, yok, yerim iyi. Hah, kapı yine çalındı.»

Bu gelen demin gelene hiç benzemiyordu. Tommy onun İrlandalı olduğuna yemin edebilirdi. Mr. Brown'ın tebaası birbirinin ayni değildi. Adi bir cani, bir Rus, bir İrlandalı, merasim âmiri bir Alman. Bu meçhul zinciri elinde tesbih gibi evirip çeviren centilmen kimdi acaba?

Eve iki kişi daha geldi. Kapıyı vurup numaralarını söylediler, girdiler. Bunlardan birini buraya yakıştıramamıştı. Bir tüccar kâtibine benziyordu. Sakin, zeki bir adama benziyordu. Oldukça eski bir elbisesi vardı. Ondan sonra geleni tanımak zor değildi. Memleketin her tarafında görülebilen amele sınıfından biriydi.

Birkaç dakika sonra âmir tavırlı bir adam daha geldi. Asil olduğu her halinden belliydi. Sinek kaydı traş olmuş, çok şık bir elbise giymişti. Tommy bunun da milliyetini tayin edemedi.

Onun gelişinden sonra uzun bir sessizlik oldu. Tommy saklandığı yerden çıkmak üzereydi ki, birisi daha geldi. Bu son gelen merdiveni o derece yavaş çıkmıştı ki, Tommy onun geldiğini kapının çalınışından anlamasaydı, yakalanması işten bile değildi.

Bu kısa boylu, soluk yüzlü, kadınımsı tavırlı bir adamdı. Çıkık elmacık kemikleri Slav ataların kanından geldiğini gösteriyordu. Tam kendi önünden geçerken adam başını çevirip yırtık perdeye baktı. Tommy adamın kendisinin orada saklı olduğunu bilmediğini bildiği halde bu bakışların tesiriyle ürperdi. Adamın halinde karşısındakini tesir altında bırakan alışılmamış bir âmir tavrı vardı. Bu yaratık bir yılana benziyordu.

Bir dakika sonra hissettiklerinde yanılmadığını anladı. Adam ötekiler gibi kapıyı vurdu, girdi. Fakat bu giriş ötekilerin girişinden farklı oldu. Sakallı adam da, ötekiler de ayağa fırladılar. Alman yaklaşıp adamın elini sıktı. El sıkarken

topuklarını birbirine vurmağı da unutmadı. Bir taraftan da yeni gelene iltifat ediyordu:

— «Şeref duyduk. Bize büyük şeref verdiniz. Gelmenizin mümkün olamıyacağından korkmuştum.»

Öteki içinde bin bir imâ gizli bir sescle cevap verdi:

— «Zorluklar çıkmıştı. Korkarım ki, gelecek sefer gelmem imkânı olamıyacak. Fakat bu toplantı benim için çok mühimdi. Mr. Brown olmadan bir şey yapamam. Kendisi burada mı?»

Almanın sesi tereddütle titredi:

— «Bir mesaj aldık. Şahsen kendisini görmek mümkün değildi.»

Sözlerine devam etmedi. Diğeri bütün yüzünü kaplayan bir tebessümle baktı. Etrafındaki yüzlerde sonsuz bir huzursuzluk okunuyordu. Yine gülümsüyerek cevap verdi:

— «O, evet. Anlıyorum. Onun metodlarını bilirim. Karanlıkta çalışır, kimseyle anlaşmaz. Buna rağmen aramızda olması muhtemeldir.»

Tekrar etrafındaki yüzlere baktı. Hepsinin üzerlerinde derin bir korkunun izleri görünüyordu. Herkes yanındakinden şüphe ediyordu.

En evvel Alman kendisini topladı. Etrafına bakındı. Herkes yerlerinde duruyordu. Kimsenin yerinden kıpırdamağa niyeti yoktu. Alman teklif etti:

— «O gelmeyince bir numara yerinde oturabilir. On dört numara lütfen kapıyı kapasın. Kapıya en yakın olan kendisidir.»

Tommy bir def'a daha dışarda kaldı. İçeriden gelen seslerin ne söylediğini işitmek kabil değildi. Sadece bir mırıltı duyuluyordu. Odaya daha fazla yaklaşması lâzımdı. Kulağını kapıya dayayıp dinliyebilirdi ama, ya içlerinden birinin çıkması, ya da kapıcının yukarıya gelmesi ihtimali vardı. Bu tehlikeliydi. Buna rağmen tecrübe etmekten kaçınmadı. Perdenin arkasından çıkıp kulağını kapıya dayadı. Bir az daha fazla işitiyor ama, yine de kâfi değildi. İçeridekilerden biri sesini yüseltirse birkaç kelime anlayıbaliyordu.

Etrafına bakındı. Yanındaki oda uygun görünüyordu. Acaba dikkatle çevirirse ispanyolet gıcıdar mıydı?

Usulca o tarafa kaydı. Kapının kolunu tuttu, kendisine sanki hiç açılmayacakmış gibi görünüyordu. Kendikendini teşvik ediyordu: «Haydi, biraz daha---biraz daha---şu kapı hiç açılmıyacak mıydı? Nihayet kol tamamen döndü. Tommy yine binbir ihtiyatla kapıyı içeri doğru itmeğe başladı. Çok şükür ki, gıcırdamamıştı. Kendini içeri attı. Fakat kapıyı hemen kapar, kolu hemen serbest bırakırsa gürültü olacaktı. Yine ayni yavaşlıkla işe girişti. Ter içinde kalmıştı. Nihayet etrafına bakmağa fırsat buldu. Burası vaktiyle bir yatak odası olmalıydı. Evin bütün eşyası gibi içerideki her şey parça parçaydı. Öteki odayla arasında kaba yapılı bir kapı vardı. Fakat her tarafını kaplayan tozlardan oranın çok senelerdenberi hiç açılmadığı anlaşılıyordu. Kapının üstünde camlı bir kısım vardı. Yırtık, fakat kalın bir perdeyle örtülmüştü. Burası Tommy'nin tam işine yarayacak yerdi.

Hemen bir iskemle aldı, üstüne çıktı. Perdenin deliklerinden içeridekileri rahatça görüyordu. Şimdi İrlandalı konuşuyordu:

— «Her şey mükemmel. Fakat daha paraya ihtiyaç var. Para olmazsa hiç bir işten netice alınamaz.»

Buna Boris cevap verdi:

— «Netice alınacağını garanti ediyor musunuz?»

— «Bu günden itibaren bir ay sonra - er veya geç, bu sizlerin isteğinize bağlı - İrlanda tesisleri Büyük Britanya İmparatorluğunu temelinden sarsacaktır.» Bir numara takdir etti:

— «Bravo!... Güzel. İstediğiniz parayı alacaksınız. Boris, bu işle siz meşgul olur musunuz?»

Boris bir sual sordu:

— «Yine Mr. Potter gibi İrlanda Amerika yoliyle mi?»

— «Bana kalırsa bu en iyi yoldur. Gerçi bundan hoşlanmıyorsam da, burada işlerin sarpa sardığını itiraf etmek lâzım.»

Boris omuzlarını silkti:

— «Hiç ehemmiyeti yok. Üstelik para da sureta ismen gelecek.»

Bundan sonra her kes bir şey söyledi. Nihayet karar verildi. Amir tavırla şık adam Boris'e döndü :

— «Demek tamam. Şimdi İngiliz gazetelerine verilecek paradan bahsedelim. Boris, siz onları tatmin edersiniz değil mi?»

— «Öyle zannediyorum.»

— «Güzel. İhtiyaç olursa Rusyadan da resmî bir tekzip isteriz.»

Uzun bir sessizlikten sonra Alman söze başladı :

— «Mr. Brown tarafından bir emir aldım. Bir çok sınıfların sıkıntıda olduğunu haber almış. Demir yolu işçilerini tatmin etmemiz şartmış. Sonra bu üzüntülere sebep olurmuş.»

Yine uzun bir sessizlik oldu. Sadece masa başındakilerin karıştırdığı kâğıtların hışırtısı duyuldu. Bir az sonra bir numaranın masanın üstüne parmağiyle vurduğunu gördü. Hepsi ona baktılar. Bir numara ehemmiyetli bir tavırla sordu:

— «Peki, tarihi tesbit edelim arkadaşlar.»

Birisi cevap verdi :

— «Ayın 29 unda olsun.»

Rus tereddüt eder göründü:

— «Çok yakın değil mi?»

— «Evet ama, işçi liderleri tarafından böyle tesbit edildi. Biz bunu değiştiremeyiz. Bu tamamen onların görüşü.»

Rus alay eder gibi hafifçe güldü :

— «Evet, evet, doğru. Onların sözünden çıkılamaz. Onlar namuslu adamlardır.»

Sustu, bir az düşündükten sonra ilâve etti :

— «Bütün ihtilâller namuslu adamlar tarafından yapılır.»

Bir numara tekrar etti :

— «Her şey kararlaştırıldı. Caddelerden dere gibi kan akacak. İnciler, elmaslar bu kan deryasında kaldırım taşları gibi yuvarlanacaklar.»

Bir numara yine tekrar etti :

— «Her şey kararlaştı. Başarıdan emin olabiliriz.»

Alman düşünceli bir sesle cevap verdi :

— «Öyle zannederim.»

Bir numara tehlike hissetmiş gibi hızla ona döndü:

— «Ne var? Bir şey mi oldu?»

— «Hayır. Fakat---»

— «Fakat, ne?»

— «İşçi liderlerinden bahsetmek istiyorum. Onlar olmazsa hiç bir şey yapamayız.

Ayın 29 unda genel darbeye iştirâk etmezlerse---»

— «Neden iştirak etmesinler?»

— «Sizin de söylediğiniz gibi, onlar namuslu adamlardır. Her şeye rağmen, onların gözlerinde hükûmete karşı itimatsızlık yarattık. Fakat ben bundan bir türlü emin olamıyorum.»

— «Fakat---»

— «Biliyorum. Halk hükûmeti tutuyor. Ona karşı gelmezler.»

Rus tekrar parmaklarını masaya vurdu :

— «Haber aldığıma göre, başarı sağlamak için elimizde bir takım mühim evrak varmış.»

— «Öyleymiş. Bu evrak işçi liderlerinin önüne konursa onları ikna etmek kolay olacaktır. Dış cereyanlara kapılacaklar ve ihtilâli ilân edeceklerdir. Bunun sonunda hükûmet tamamen çökecektir.»

— «O halde başka ne istiyorsunuz?»

— «Ah, evrakın kendisini.»

— «Aaa, onlar sizin elinizde değil mi?»

— «Hayır.»

— «Ama elbette nerede olduğunu bilirsiniz?»

— «Hayır.»

— «Onların nerede olduğunu içimizde bilen yok mu?»

— «İhtimal - bir kişi bilir. Fakat bundan da emin değiliz.»

— «Kim bu şahıs?»

— «Bir kız.»

Tommy nefesini tuttu. Rus sözüne devam etti :

— «Bir kız mı? Siz de onu konuşturmağa muvaffak olamadınız öyle mi? Biz Rusyada kızları kolayca konuştururuz.»

Alman cevap verdi :

— «Bu büsbütün başka iş.»

— «Nasıl başka? Kız nerede şimdi?»

— «Kız mı?»

— «Evet, kız?»

— «---»

Fakat Tommy daha fazla dinleyemedi. Kafasına inen bir darbeyle düşüp bayıldı

İKİ METELİK HİZMETÇİLİĞE BAŞLIYOR.

Tommy iki adam tarafından yere serilirken İki Metelik te yapacağı en iyi şeyin ne olacağına karar veriyordu. Gördükleri iki adamın ikinci kattan indiklerine şüphe yoktu. Meteliğin kafasında yuvarlak şekle girmiş Rita ismiyle Jane Finn ismi ayni hizada yer almıştı, Aradıkları Rita muhakkak oydu.

Bunu karar verdikten sonra ne yapacağını düşündü. Oralarda dolaşırken apartımanın ayakkabı boyacısı küçük bir çocuk tanımıştı. Dudaklarında daima son çıkan bir şarkıyı ıslıkla çalar, kiracıların her işine koşardı. Onunla anlaşırsanız, çocuk zeki olduğu için işine yarayacaktı.

Kalktı, giyinip sokağa çıktı. Audley apartımanlarının bulunduğu mahalleye geldi. Kapıya yaklaştı, çocuk oradaydı. Seslendi :

— «Bir az bakar mısın William.»

Çocuk düzeltti :

— «İsmim Albert, Miss.»

— «Albert, seninle bir kaç kelime konuşabilir miyim

Çocuk cevap vermek için ağzını açtı, fakat Metelik meydan vermedi. Eli paltosunun cebindeydi. Elini çıkarmadan paltosunun iç tarafını açıp gösterdi. Orada madenî bir iğne vardı. Rozete benziyordu. Metelik fısıldadı :

— «Bak. Bunun ne olduğunu biliyor musun?»

Çocuk bilmediğini bildirmek ister gibi başını salladı. İki Metelik fırsatı kaçırmadı :

— «Bu Amerika detektif rozetidir.»

Albert şaşkına dönmüştü. Korkuyla mırıldandı :

— «Allahım!»

İki Metelik onun anlayışını takdir etmiş gibi başını salladı. Sonra esrarlı bir sesle fısıldadı :

— «Kimin peşindeyim, biliyor musun?»

Albert'in gözleri hâlâ yuvalarından fırlamış haldeydi. Nefes gibi bir sesle sordu:

— «Bizim katlardaki birinin mi?»

Metelik baş parmağiyle yukarıyı işaret etti :

— «20 numaranın. Kendine Vandemeyer süsü verenin, Vandemeyer. Hah, hah, haa!...«

Alber eliyle cebini işaret etti :

— «Dolandırıcı mı, yoksa hırsız mı?»

— «Dolandırıcı, diyelim. Bizim Amerikada ona «Hazır Rita» derler.»

Albert farkında olmadan tekrar etti :

— «Hazır Rita... Sanki film ismi gibi.»

İki Metelik sinamaya sık giderdi. Bu şimdi işine yarıyordu. Albert sözüne devam etti :

— Annie onun kötülüğünü söyler, durur.»

Metelik dalgın dalgın sordu :

— «Annie kim?»

— «Onun sofrası. Koğdu. Bu gün gidiyor. Annie her zaman bana: «Sözüme kulak ver Albert, derdi. Bu günlerde bu kadının peşine polis takılmazsa ben de adam değilim.. «İşte böyle bir kadın o. Fakat insanı şaşkına çeviren bir görünüşü var. Öyle değil mi?».

Metelik cevap verdi :

— «Çok güzel kadınlardan biridir. Kendini göstermesini biliyor. Albert, kadın hiç yakut takıyor mu?»

— «Zümrüt dediğiniz şu yeşil taşlar mı?»

Metelik başiyle tasdik etti Albert hararetlenmişti:

— «Demek onların ismi zümrüt? Füüüvvv!»

— «Peşinde dolaşmamızın sebebi onlar. Şu yaşlı Rysdale'i de tanıyor musun?»

Albert bilmediğini başiyle bildirdi. Metelik izah etti:

— «Peter B. Rysdale. Petrol kralı.»

— «Bu isim bana yabancı gelmiyor.»

— «O muhteşem taşlar ona ait. Dünyanın en güzel koleksiyonunun parçaları. Bir milyon dolar kıymetleri var.»

— «Ama da parlak karıymış?»

Albert kendini tutamamış, bu kaba sözleri ağzından kaçırmıştı. Utandı, kızardı. Sonra ilâve etti:

— «İşler tıpkı filmlerdeki gibi ilerliyor.»

Metelik gülümsedi. Başarı kazandığından çok memnundu. Sözlerine devam etti:

— «Henüz delillerimizi tamamlayamadık. Bir isbat edecek durumda değiliz. Ve---»

Burada Albert'e kocaman bir göz kırptı:

— «Elindeki çalınmış şeyleri kaçıracak zamanı olmadığını zannediyorum.»

Albert bu heyecanlı maceradan sonsuz bir memnunluk duyuyordu. Bir nara daha attı. Metelik onu ikaz etti:

— «Unutma oğlum, kimseye bir kelime söyliyecek değilsin. Tenbih etmeğe lüzumu olmadığını zannediyorum. Çünki biz Amerikada genç ve şık bir gencin ağzını sıkı tuttuğunu biliriz.»

— «Bir tek kelime ile söyliyemiyeceğime emin olun bayan. Benim için de yapılacak bir şey var mı? Belki bir az takib falan beceririm.»

İki Metelik biran düşündü, sonra kararını verdi:

— «Bir dakikalık bile takib istemez. Fakat şu Annie dediğin kızdan bana bahsetsene!»

— «Annie mi? Onun evindeki hizmetçilerin hepsi sözleşmişler, bu günlerde işlerini bırakacaklarmış. Annie diyor ki, kadının bir söylediği bir söylediğini tutmuyormuş. Hepsi

serseme dönmüşler. Yalnız kalırsa kolay kolay adam bulamaz o.»

İki Metelik düşünceyle cevap verdi:

— «Bulamaz mı? Acaba?»

Kafasında bir fikir dolaşıyordu. Bir iki dakika düşündükten sonra Albert'e döndü.

— «Buraya bak oğlum, kafam iyi çalışır. Sen ona benden bahsetsen. Ya akrabam dersin, ya da bir arkadaşımın ablası, dersin. Beni oraya aldırır mısın?»

Albert ciddiyetle cevap verdi:

— «Siz işi bana bırakın. İki dakika içinde her şeyi hallederim ben Miss.»

İki metelik kabul ettiğini bildirdi:

— Genç bir leydinin sana beni tasviyye ettiğini de söyliyebilirsin. İşi halledersen yarın saat on birde buralara gelirim, bana haber verirsin.»

— «Sizi aramam icab ederse nerede bulurum?»

— «Ritz otelinde. Cowley diye sorarsın.»

Albert gıptayla baktı:

— «Bu tekin işler iyi para getiriyor olmalı.»

— Sağlam iştir. Bilhassa Rysdale gibi adamlar desteklerse. Ama üzülme oğlum. Bu işi başarırsan alt kata yerleşirsin.»

Bu yeni anlaşmadan memnun, çabucak oralardan uzaklaştı. Bu sabah iyi işler başarmıştı.

Fakat kaybedilecek vakit yoktu. Doğur Ritz'e gitmeli ve Mr. Carter'a rapor vermeliydi. Bu aklına gelince Tommy'nin henüz otele dönmemiş olduğun tahmin etti. Buna kani olunca kendi başına karnını doyurmak için girişti.

Kumpanyanın kararı icabınca otelde bir oda tutmuştu. Yiyecekleriyle beraber odasına çıktı. Karnını doyurduktan sonra çantasındaki parayı saydı. Serveti yüklü değildi ama, işini görebilirdi. Kendisine bir kaç uzun elbise almak iyi olacaktı.

Bir saat sonra aynadaki şıklaşmış kızın hayaline gülümsüyordu. Bir kaş kalemiyle kaşlarını boyadı. Dudaklarına yeni

aldığı rujdan sürdü, bir az da gözlerine gölge yaptı.

Makyaj onu müthiş değiştirmişti. Artık Whittington onu görse ilk bakışta tanıyamazdı. Ayağına yeni mesleğinde giymek için yüksek ökçeli iskarpin almalıydı. Başına bir bone, önüne süslü bir önlük te lâzımdı. Hastahanedeki tecrübelerinden de kıyafet değiştirmenin insanı tanınmaz hale getirdiğini biliyordu.

Yalnız geçen akşam yemeği ona kasvetli gelmişti. Tommy'nin hâlâ dönmemiş olmasına şaşıyordu doğrusu. Julius ta ortalarda yoktu. Onun aceleci hali kendi hallerine çok uyuyordu. Bir anda ortadan kayboluyor, sonra yine beklenmedik anda insanın karşısına çıkıyordu. Enerjik genç adam Scotland Yard'dakileri bile şaşkına çevirmişti. Paris'e gitmiş, üç saat sonra geri dönmüş, üstelik orada kaybolan halasının kızına dair hiç bir emare olmadığı haberini getirmişti. İki Metelik şu anda ondan bir kart alacağını, bunda Jane'i aramak için İstanbul'a gittiğini bildirdini okuyacağını bile tahmin edebilirdi. Cıva gibi adamdı şu Julius.

Telefonların santral memurları ondan korkmuşlardı. Her an her yere telefon ediyordu.

Ertesi sabah Mr. Carter'dan bir mektup geldi :

Aziz Miss Metelik,

Harikulâde bir başlangıç yaptınız. Sizi tebrik ederim. Tutturduğunuz yolda büyük tehlikelerle karşılaşmanız ihtimali olduğunu bir kere daha tekrar edeyim. O insanlardan en ufak bir merhamet veya insaniyet beklemeyin. Her ne kadar şekilleri insansa da, kalplerinde insanlık namına bir şey olmadığı muhakkaktır. Sizin tehlikede olduğunuzu tahmin ediyorum. Fakat sizi hiç bir suretle himaye edemiyeceğimi daha evvel de söylemiştim. Bize çok kıymetli şeyler bildiriyorsunuz. Fakat eğer buna devam etmek istemezseniz sizi ayıplamam. Karar vermeden evvel iyice düşünün.

Benim ikazlarıma rağmen bunda devama karar verirseniz her şeyin sizin hizmetinize hazır olduğunu bilmelisiniz.

Miss Dufferin'in papaz evinde, Llanelly'de çalıştınız. Mrs. Vandemeyer bunlardan istediği cevabı alabilir. Size bir iki kelimelik bir tavsiyede bulunabilir miyim? Mümkün olduğu kadar hakikatleri öğrenmeğe çalışın. Bu tehlikeyi azaltır. Kendinizi hizmetçilik mesleğini seçmiş bir hasta bakıcı olarak tanıtın. Bu günlerde bunlardan pek çok var. Sizin için de dikkati çekmeyen bir meslek olur. İzahlarınızda şüpheyi çekecek tarzda uzun lâflara girişmeyin. Lâf uzadıkça tehlike artar. Hangi yola karar verirseniz size o yolda başarılar dilerim.

Sadık dostunuz:

Mr. Carter

Mr. Carter'ın tenbihleri İki Meteliğin kulağına girmedi. Bunlara kulak asmaktan çok uzaktı. Kendi kudretinden emindi o.

On dakika sonra kirli bir posta kartı geldi. Yazı Tommy'nindi. Sadece: «Her şey yolunda.» yazmıştı. Artık gidebilirdi. Yeni rolünde giyeceği elbiseleri bir kutuya koydu ve yola çıktı.

Audley bina blokuna geldiği zaman saat tam on birdi. Albert holde ayakkabı boyamakla meşguldü. Önce genç kızı tanımadı. Tanıyınca da uzun bir ıslık çaldı:

— «Vay canına, amma da değişmişsiniz. Yüksek ökçeler de çok yakışmış.»

— «Beğendiğine memnun oldum Albert. Aklımdayken sorayım, senin akraban mıyım, değil miyim?»

— «Aaa, sesiniz bile değişmiş. İngilizden başka her şeye benziyorsunuz. Hayır, akrabam değilsiniz. Bir arkadaşımın arkadaşısınız. Annie fena davrandı; dün gitmedi, bu güne kadar kaldı. Çünkü kadın bırakmamış. Öyle söyledi. Fakat sizin onun yerini almak istemenizden memnun oldu.»

— «İyi kız.»

Albert şüpheci bakışlarla anlattı:

— «Bu onun herkese karşı takındığı tavır. Peşin söyliyeyim, onun tuhaf huyları var. Dikkatli olun. Yukarı mı çıkıyorsunuz Miss? Asansöre binin, 20 numarayı aradığınızı söylemiştiniz değil mi?»

Bunu söylerken göz kırptı. İki Metelik mânalı bir bakışla bakarak ne demek istediğini anladığını belirtti. Yürüdü, asansöre girdi, kapıyı kapatıp düğmeye bastı. Albert arkasından gelmiş, o yükselirken endişeyle arkasından bakıyordu.

Kapıyı şık bir kadın açtı. İki metelik izah etti:

— «Hizmet için geldim.»

Genç kadın tereddüd etmeden cevap verdi:

— «Berbat bir yer. Koca kedi gibi. Beni mektuplarını karıştırmakla ittiham ediyor. Ben!... Her şeyi yakar. Kâğıt sepetinde bir lokma kâğıt bulunmaz. Her şeyden şüphe eder. O böyle bir kadındır. Elbiseleriyle çalım satar. Ama kibar tabakadan değildir. Aşçı onun hakkında bir şeyler biliyor, ama söylemiyor. Bir an sizinle eski bir arkadaş gibi konuşur, sonra---»

Annie fazla konuşamadı. İki Metelik daha çok bilgi edinmek isterdi ama, berrak bir ses içeriden seslendi:

— «Annie!...

Şık kadın sanki vurulmuş gibi sıçradı:

— «Efendim madam.»

— «Kiminle konuşuyorsun?»

— «Yeni gelen genç hanımla madam.»

— «İçeri al öyleyse. Çabuk.»

— «Peki madam.»

İki Meteliği koridorun sağındaki bir odaya aldılar. Şöminenin önünde bir kadın duruyordu. İlk gençliğini geçirmişti. Fakat geçen gençlik onun güzelliğini bozmamış, arttırmıştı. Çok gençken şaşaalı bir güzel olmalıydı. Soluk altın rengi saçları, ressamlara model olacak derecede güzel bir boynu vardı. Gözleri elektrik rengi maviydi. İnsanı delip geçen bakışları vardı. Gayet şık ipekli bir ev elbisesi giymişti.

Fakat yüzün ifadesi insana yaşayan bir yaratık karşısında olduğu intibaını vermiyordu. Medenî bir büstün içinizi okuyan nazarları karşısındaymış gibi geliyordu insana. Sesi de, bakışları gibi çelik soğukluğundaydı.

İki Metelik ilk defa olarak korktu. Whittington'dan korkmamıştı. Fakat bu kadın onu korkutuyordu. Büyülenmiş gibi kırmızı dudakların zalim hattına bakıyordu. İçinde bir bozgun havası duyuyordu. Hemen buradan kaçıp kurtulmak arzusuna kapıldı. Mr. Carter'ın hakkı vardı. Buralarda merhamet aramak abes bir zahmet olurdu.

İçinde şahlanan panik havasını bastırmağa çalışarak olduğu yerde durdu. Fakat bir köpek gibi kuyruğunu kıstırıp kaçmak arzusunu nasıl yeneceğini bilemiyordu.

Mrs. Vandemeyer bir bakışta karşısındakini elverişli bulmuş olacak ki, emretti:

— «Oturabilirsiniz. Benim bir sofra hizmetçisi aradığımı nereden öğrendiniz?»

— «Buradaki asansörcü çocuğun bir arkadaşından öğrendim. O da buranın bana göre olduğuna hükmetmiş.»

Taş gibi bakışlar yine Meteliğin üstünde durdular:

— «Tahsilli bir kız gibi konuşuyorsunuz.»

İki metelik Mr. Carter'ın yazdıklarını hatırlamağa çalıştı. O düşünürken Mrs. Vandemeyer yine devam etti:

— «Anlıyorum. Bana her hangi bir kâğıt gösterebilir misiniz?»

İki Meteliğin sükûtunu onun hizmetçilik etmeğe mecbur olan iyi bir ailenin fakir düşmüş kızı olduğundan dolayı gösterdiği çekingenlikten zannetmişti. Metelik buna memnun oldu. Nezaket ve mahviyetle cevap verdi:

— «Llanelly'de Miss Dufferin'in yanında çalıştım. Onun yanında iki sene kaldım.»

— «Ve sonra daha fazla para kazanmak arzusiyle Londra'ya geldiniz. Ama bunun benim için önemi yok. Size elli veya altmış sterling vereceğim. Ne kadar isterseniz. Hemen gelir misiniz?»

— «Evet madam. İsterseniz bugün işe başlarım. Odam yakın.»

— «Öyleyse hemen bir taksiye atlayıp eşyanızı getirin. Burada iş kolaydır. Ben sık sık seyahatlere çıkarım. Burada olduğum zaman da ekseriya yemeğimi dışarıda yerim. Haa, isminiz ne sizin?»

— «Prudence Cooper madam.»

Çok güzel Prudence. Haydi git de eşyanı getir. Bu gün öğle yemeğimi dışarıda yiyeceğim. Aşçı sana her şeyin yerini gösterir.»

— «Teşekkür ederim madam.»

İki metelik çıktı. Şık Annie görünürlerde yoktu. Aşağıda kapıda muhteşem bir kapıcı Albert'e bir şeyler tenbih ediyordu. Albert kapıdan çıkıp uzaklaştı. İki metelik onu görmemiş gibi davrandı. Kapıcının tanıştıklarını anlaması işine gelmezdi.

Macera başlamıştı. Eğer Jane Finn bu Mrs. Vandemeyer'in eline düştüyse vay haline onun, diye düşündü.

— ÜÇÜNCÜ BÖLÜM —

SİR JAMES PEEL EDGERTON SAHNEDE GÖRÜNÜR

İki Metelik yeni işini hiç yadırgamadı. Rahip kızları ev işlerinden iyi anlarlardı.

Fakat Mrs. Vandemeyer'in aşçısı onu çok şaşırtmıştı. Hanımından derecesiz surette korkuyordu. Fakat usta bir aşçıydı. Bilhassa bu akşam pişirdiği yemekler fevkalâdeydi. Mrs. Vandemeyer bu akşam bir misafir bekliyordu. Metelik gümüşleri çıkarmış, iki kişilik bir sofra hazırlamıştı. Gelecek misafirin kim olduğunu bilmiyordu tabii. Belki de Whittington'dı. Fakat Metelik onun kendisini tanıyamıyacağından emindi.

Sekizi birkaç dakika geçiyordu. Ön kapının zili çalındı. İki metelik kapıyı açmağa gitti. Gelen Tommy'yi peşlerini

takib etmeğe gönderdiği iki adamdan biriydi. Kendini «Kont Stepanov» diye bildirdi. Metelik büyük bir resmiyetle bunu hanıma tebliğ etti. Mrs. Vandemeyer memnun bir mırıldanmayla oturduğu alçak divandan doğruldu, misafirini karşılamak için kapıya doğru yürüdü:

— «Sizi görmekten çok memnun oldum Boris İvanovitch.»

Boris denen eğilerek kadını selâmlarken elini uzattı:

— «Öyle mi madame? Ben de çok memnun oldum.»

Onlar birbirlerinin ellerini sıkarken İki Metelik mutbağa geçti. Merakla aşçıya sordu:

— «Kont Stepanov, yahut ta böyle bir ismi olan bir adam geldi. Kim bu?»

Aşçı ciddiyetle cevap verdi:

— «Bir Rus centilmeni zannediyorum.»

— «Buraya sık gelir mi?»

— «Ara sıra. Neden öğrenmek istiyorsun?»

— «Kadınlar üstünde önemli bir tesiri olmalı. Sadece bunun için.»

Sonra ipek gibi bir sesle bahsi değiştirdi:

— «Bunu nasıl yapıyorsun?»

— «Sufle yaparken aklımı başımda tutamıyorum.»

— «Ama sen o kadar güzel yemekler yapıyorsun ki. Afeıin sana.»

Sofraya hizmet ederken, İki Metelik dikkat kesilmişti. Konuşulanların bir kelimesini kaçırmak istemiyordu. Son gördüğünde Tommy'yi bu adamların arkasına takmıştı. Fakat ondan iki kelimelik bir karttan başka bir şey öğrenememişti. Neredeydi acaba? Buraya gelmeden evvel gelecek bütün mektupların eline geçmesi için Albert'in tanıdığı bir tütüncü dükkânının adresini otele bırakmıştı. Ve her hangi bir şey gelirse, bunun özel bir uçakla gönderilmesini tenbih etmişti. Fakat işte iki gündür hiçbir haber çıkmamıştı. Gerçi ondan daha dün sabah ayrıldığını biliyordu ama, yine de Tommy'yi merak ediyordu.

Birden kendini topladı. Fakat konuşulanlar hiç de ilgi

çekici değildi. Son danslardan, sosyete dedikodularından bahsediyorlardı. Yemek bitince Mrs. Vandemeyer'in küçük odasına geçtiler. İki metelik kahvelerle likörleri getirdikten sonra istemiyerek çekilirken Boris denen sordu:

— «Bu yeni mi?»

— «Dün geldi. Öteki çok meraklıydı, her yeri karıştırıyordu. Bu çok iyi bir kız. İyi hizmet ediyor.»

İki Metelik kapıyı yavaş kapamak ister gibi ağırdan alıyordu ki, ötekinin:

— «Tahmin ederim ki, emindir?» dediğini işitti.

— «Hakikaten Boris, saçma bir şüpheciliğiniz var. Onun kapıcının, yahut öyle birinin akrabası olduğundan eminim. Ve hiç kimse benim müşterek dostumuz Mr. Brown'ın emirlerine karşı geldiğimi iddia edemez.»

— «Allah aşkına ihtiyatlı olun Rita. Kapı kapalı değil.»

Kadın kahkahayla güldü:

— «Öyleyse kapayın.»

İki Metelik aceleyle oradan uzaklaştı. Oradan ayrılmak istemezdi ama ne yapsın ki, buna mecburdu. Fakat onları dinlemeliydi. Aşçı hâlâ mutbağında meşguldü. O da küçük odaya yaklaşmanın çaresini arayabilirdi. Birden odanın kapısına gidip dinlemeğe başladı. Fakat çok alçak sesle konuşuyorlardı, bir şey işitmek kabil değildi. Kapıyı tekrar açmağa cesaret edemezdi. Bir iki dakika bocaladı. Sonra aklına gelenle birden yüzü aydınlandı. Hemen yürüyüp Mrs. Vandemeyer'in yatak odasına girdi. Orada iki odanın önünde bir balkon vardı. İkisinin de kapıları bu balkona açılırdı. Hemen balkona çıktı. Kapıyı da açık olduğunu belli etmiyecek şekilde çekti. Şimdi aradığı yeri bulmuştu. Tommy'nin akıbetinden haber alması lâzımdı.

Fakat konuşmada Tommy'ye ait hiçbir şey yoktu. Kont Rita'ya çıkışıyordu

— «Sizin pervasızlığınız bizi mahvedecek Rita. Biraz daha dikkatli olsanıza! Herkes sizden bahsediyor.»

Kadın güldü:

— «Püf!... Dillere düşmek üstünden şüpheyi atmak için

en kurnazca yoldu. Bu günlerde--belki de çok yakın zamanda olacağını idrak etmiyor musunuz?»

— «Ayni zamanda Peel Edgerton'la her yere girip çıkıyorsunuz. Gerçi kendisi meşhur bir kanun adamıdır ama...

— «Biliyorum, onun saygı değer bir adam oluşu söylentilere biraz ihtiyat katıyor. Neden onunla geziyorum biliyor musunuz? Günün birinde onun yardımına ihtiyacım olacak diye. Mahkemeye düşersem öyle bir dostun insana ne kadar faydalı olacağını düşünüyorum.»

Boris kalkıp odanın içinde dolaşmağa başladı. Çok heyecanlanmıştı:

— «Siz çok zeki kadınsınız Rita, dedi. Fakat ayni zamanda delinin birisiniz. Beni dinleyin, Peel Edgerton'dan uzaklaşın.»

Mrs. Vandemeyer nezaketle başını salladı:

— «Hayır. Ben böyle düşünmüyorum.»

— «Red mi ediyorsunuz?»

Rus'un sesinde garip, ürkütücü bir ton var. Fakat kadın ürkmedi:

— «Evet. Reddediyorum.»

Rus homurdandı:

— «Eh, Allahın inayetiyle, yakında göreceğiz.»

Fakat Mrs. Vandemeyer hiddetle ayağa kalktı, gözlerinde şimşekler çakıyordu:

— «Benim hiç hesaba katılmadığımı unutuyorsunuz Boris. Bense emirleri doğrudan doğruya Mr. Brown'dan alırım. Bunu da unutmayın.»

Öteki ellerini kaldırdı:

— Siz hakikaten anlaşılması kabil olmayan bir insansınız Rita, sizi anlamak imkânsız. Çok geç olmadan söz dinleyin. Peel Edgerton'ın cinayetin kokusunu pek çabuk aldığını söylüyorlar. Onun sizinle bu kadar ani başlayan dostluğunun altında ne olduğunu nasıl bilebilirsiniz? Belki de şimdi iş işten geçmiştir. O çoktan kokuyu almıştır. Belki de tahmin ediyordur ki---»

Mrs. Vandemeyer ona küstahça baktı:

— «Şundan emin olun sevgili Boris ki, o hiç bir şeyden şüphe etmiyor. Şu şövalyeliğinizi bir tarafa bırakın da benim sayılı güzel kadınlardan olduğumu biraz hatırlayın. Peel Edgerton'ın yalnız bununla ilgilendiğine sizi temin ederim.»

— «O cinayet ilmini bu krallıkta hiç kimsenin yapmadığı şekilde incelemiş, çok şey öğrenmiştir. Onu kandırabileceğinizi mi zannediyorsunuz?»

— «Bütün söylüyeceğiniz bundan ibaretse---ben bunu tecrübe etmekle çok eğleneceğimi söylemek isterdim.»

— «Allahım, Rita...»

— «Her şey bir tarafa, çok zengin bir adam. Ben de paradan nefret eden insanlardan değilim. Bu harbe kuvvet verir, bilirsiniz.»

— «Evet, para için kendinizi bile satacağınızı bilirim. Hattâ bazan---»

Duraklayıp düşündü, sora yavaş sesle sözünü tamamladı:

— «Bizi bile satacağınızı düşündüğüm olur.»

Mrs. Vandemeyer gülümsiyerek omuzlarını silkti:

— «Fiatınızı bulursam neden satmıyayım? Fakat bu ancak bir milyoner harcı.»

Rus homurdandı:

— «Görüyorsunuz ya, haklıymışım.»

— «Sevgili Boris, siz hiç şakadan anlamaz mısınız?»

— «Ay, bu şaka mıydı?»

— «Elbette.»

— «O halde size garip bir mizacınız olduğunu söyliyeyim. Tehlike size hiç dokunmuyor galiba?»

— «Kavga etmiyelim Boris. Zili çalın da birer içki içelim.»

İki Metelik bir an olduğu yerde kaldı. Mrs. Vandemeyer'in kendisini görmesinden korkmuştu. Fakat o kapı tarafına doğru başını çevirince hemen içeriye girip emri almağa gitti.

İşittikleri ona Tommy'ye dair bir şey öğretmemişse de, birçok şey hafifçe aydınlanmıştı. Bu ikisi Mr. Brown'ın hizmetinde çalışan casuslardı. Daha kim bilir kimler vardı. Yal-

nız Jane Finn'in isminden hiç bahsedilmemişti.

Ertesi sabah Albert'le yaptığı birkaç kelimelik gizli konuşmada tütüncüye hiçbir şey gelmediğini öğrendi. Kalbini buz gibi bir pençenin sıkıştırdığını hissediyordu. Tommy iyi olsaydı, serbest olsaydı ona bir haber vermez miydi? Korkusunu yenmeğe uğraşıyordu ama, nafile.

Mrs. Vandemeyer onu bu sıkıntıdan kurtardı:

— «Ne günleri izinli çıkmak istersin Prudence?»

— «Benim izin günlerim daima Cumadır madam.»

Mrs. Vandemeyer'in kaşları kalktı. Fakat İki Metelik vazgeçmek niyetinde değildi. Sözüne devam etti:

— «Bugün Cuma madam.»

Kadın itiraz etti

— «Evet ama, daha dün geldin. Bu gün çıkmak istiyeceğini zannetmiyordum.»

:— «Halbuki ben de çıkmak için müsaade istiyecektim madam.»

Mrs. Vandemeyer ona bir dakika kadar dikkatle baktıktan sonra gülümsedi:

— «Kont Stepanov'un seni duymasını isterdim. Dün akşam sana ait bilgi soruyordu. Kendine mahsus sualler soruyorsun. Ben memnunum. Sen bunları anlayamazsın. Neyse, haydi git bakalım. Benim için bir şey fark etmez. Çünkü akşam yemeğinde evde olmayacağım.»

— «Teşekkür ederim madam.»

İki Metelik ötekinin huzurundan kurtulunca geniş bir nefes aldı. Bir kere daha bu zalim bakışlı kadından korktuğunu, hem de çok korktuğunu tekrar etti. Öyleye doğru gümüşleri silerken ön kapı çalındı. Metelik kapıyı açınca bu sefer gelenin Boris olmadığını, fakat çok göze çarpıcı bir adam olduğunu gördü. Bu orta boylu bir adamdı. Sinek kaydı traş olmuştu. Alelâde halinin arkasında büyük bir kudret hissediliyordu. Bakışları insanı manyatizme eder gibiydi. İki Metelik onun bir hâkim mi, yoksa bir aktör mü olduğuna karar verememişti ki, adam ismini verdi: Sir James Peel Edgerton.

Genç kız ona yeni bir ilgiyle baktı. Demek İngiltere'nin ismi bu kadar meşhur kudretli adamı buydu? Bu adamın yakın bir günde başvekil olacileceği söyleniyordu. Fakat o siyaset hayatına karışmayı istememiş, kendi mütevazı mesleğini tercih ettiğini söylemişti.

İki Metelik düşünceyle işine döndü. Bu büyük adam onu tesiri altında bırakmıştı. Şimdi Boris'in endişesinin sebebini anlıyordu. Peel Edgerton öyle kolay kandırılacak adamlardan değildi.

On beş dakika kadar sonra madam içeriden zili çaldı. İki Metelik misafiri geçirecekti.

Kapıda ona şapkasiyle bastonunu verirken adamın delici gözlerinin kendisini didik didik ettiğini hissediyordu. Tam kapıyı açtığı sırada adam bu içe işleyen bakışlarla ona bir daha baktı ve sordu:

— «Çoktanber burada değilsiniz değil mi? Yeni gelmiş olacaksınız?»

İki Metelik hayretle başını kaldırıp adama baktı. Adam sanki sorduğu sualin cevabını almış gibi başını salladı:

— «Her halde hasta bakıcılık zor geldi?»

— «Mrs. Vandemeyer mi söyledi?»

— «Hayır çocuğum. Bunu bana haliniz söyledi. Buradan memnun musunuz?»

— «Çok memnunum. Teşekkür ederim sir.»

— «Ah, evet. Ama daha güzel yerler de vardır. Ve değişiklik hiç te fena gelmez insana.»

— «Yani---»

İki Meteliğin sözü kesildi:

— «Yok, yok, sadece imâ ettim.»

İki Metelik daha düşünceli olarak kilere döndü.

JULİUS, BAŞINDAN GEÇENLERİ ANLATIYOR

İki Metelik hizmetçiliğine yakışan basit bir kıyafetle öğleden sonra evden çıktı. Emin olmak için bir kere de tütüncüye kendisi uğradı. Hiçbir haber yoktu. Bir otobüse atlayıp

Ritz'e gitti. Tommy henüz dönmemişti. Bu, ümitlerinin kefenine yeni bir kat ilâve etti. Tommy bir tuzağa düşmüş olacaktı. Hersheimmer'i sordu. Onun da yarım saat evvel otele döndüğünü söylediler. Fakat durmamış, hemen yine çıkmıştı. Julius'u görmeliydi. Belki Tommy'yi bulmak için yardımı olurdu. Julius'un oturma odasında Mr. Carter'a bir tezkere yazdı. Tam zarf ararken kapı açıldı, içeriye Julius girdi. Julius onu görünce tanımamış, kızmıştı. Hiddetle sordu:

— «Burada ne arıyor?---»

Sonra İki Meteliği tanıyınca özür diledi

— «Affedersiniz Miss Metelik, sizi şu aşağıdaki delilerden biri zannettim. Aşağıdaki Mr. Beresford'u arayıp duruyorlar. Halbuki o çarşambadanberi ortalarda yok, değil mi?»

İki Metelik başını sallayıp tasdik ettikten sonra bayılır gibi sordu

— «Nerede olduğunu bilmiyor musunuz?»

— «Ben mi? Nereden bileceğim? Ona telgraf çektiğim halde bir kelimelik olsun bir cevap alamadım.»

Belki de telgrafınızı açılmamış olarak aşağı büroda bulacaksınız.»

— «Fakat kendisi nerede?»

— «Bilmiyorum. Sizin bileceğinizi ümit etmiştim.»

— «Çarşamba günü istasyonda ondan ayrıldıktan sonra ondan hiçbir haber alamadığımı demin de söyledim.»

— «İstasyonda mı? Hangi istasyonda?»

— «Waterloo istasyonunda. Şu sizin Londra şehri içindeki Waterloo istasyonunda.»

İki Metelik kaşlarını çattı:

— «Waterloo istasyonu.»

— «Evet ama, size söylemedi miydi?»

— «Onu görmedim ki. Peki, siz Waterloo istasyonunda ne yapıyordunuz?»

— «Bana telefon etti, çağırdı. Çabuk gelmemi söyledi. Oraya gittim. İki casus takib ediyordu.»

İki Metelik gözlerini açtı:

— «Ovvv!... Anlıyorum. Devam edin.»

— «Acele etmemi söylemişti. Hemen gittim. Beresford oradaydı. Bana casusları gösterdi. İrisi benimdi. Bu sizin bİöf çektiğiniz adamdı. Tommy avucuma bir bilet sıkıştırdı, hemen vagona atlamamı söyledi. O öteki casusu takib edecekti.»

Julius durup nefes aldıktan sonra sordu:

— «Bunları bildiğinizi zannediyorum.»

İki Metelik sertlikle söylendi:

— «Julius, aşağı yukarı dolaşmaktan vazgeçin. Başımı döndürüyorsunuz. Bir koltuğa oturun ve bana hayalî kelimelerden başka kelimelerle şu hikâyeyi anlatın.»

Mr. Hersheimmer söz dinledi, oturdu, anlatmağa başladı:

— «Peki, nereden başlıyayım?»

— «Waterloo'dan başlayın Julius.»

— «Peki. Sizin şu eski model kompartımanlarınızdan birine girdim. Trene tam hareket ederken atlamıştım. Bir kondüktörün arkamdan geldiğini fark ediyordum. Geldi ve bana orasının sigara içilen vagon olmadığını söyledi. Eline yarım dolar sıkıştırdım, ceza yazmaktan vaz geçti. Kalktım, dışarıya çıktım. Bulunduğum vagondan ötekine geçtim, Whittington oradaydı. O koca suratını görünce zavallı Jane'in onun pençelerinde kıvrandığı aklıma geldi, yanımda silâh olmadığına yandım.»

Beraberce Bournemouth'a indik. Adam bir taksiye binip bir otel adresi verdi. Ben de ayni şeyi yaptım. Birkaç dakika arayla otele geldik. O da bir oda tuttu, ben de tuttum. Halinde insanı şüpheye düşürecek hiçbir şey yoktu. Ben onun sadece dinlenme niyetiyle buraya geldiğine karar vermek üzereydim ki, akşam yemeği için giyinmediği gözüme çarptı. Fakat gayet sakin bir halle oturmuş, gazete okuyordu. Yemek zamanı da acele etmedi, ağır ağır yemeğini yedi. Fakat elbise meselesi zihnimi işgal ediyordu. Onun için adamı gözden kaçırmıyordum. Nitekim saat gecenin dokuzunda onun yerinden kalkıp kapıya doğru gittiğini gördüm. Ben de arkasından kalktım. O bir taksiye bindi, ben de bindim. Gece zi-

firî karanlıktı. Yol boyunca uzanan zarif köşklerin ışıklariyle sokaktaki seyrek lâmbalar bize yolumuzu gösteriyordu. Fakat yavaş yavaş evler seyrekleşti, nihayet bitti. Uçurumun üstünde uzanan yol boyunca gidiyorduk. Epey gittikten sonra oradaki en son binanın önünde onun arabası durdu. Ben de hemen arabamı durdurdum, inip şoförü savdım. Burası iki katlı büyük bir binaydı. Bahçesinde sayısız çam ağacı vardı. Karanlıkta Whittington'ı gözden kaybetmiştim. Usul usul bahçe kapısına doğru sokuldum, demirlerin arasından onun kapının zilini çaldığını gördüm. Ben de bahçeye kaydım. O içeriye girdi, ben nereye gideceğimi, ne yapacağımı düşünüyordum. Evi gözden geçirdim, aşağı katın bütün pancurları sımsıkı kapalıydı. Yalnız yukarı kattaki balkonlu bir odanın penceresinde ışık vardı ve perdesi açıktı. Tam o sırada yağmur başladı. Bir anda sırıl sıklam oldum. Üstümde palto filân yoktu ve hava da adamakıllı soğuktu.

Yukarıki pencereye bakarken balkonun önündeki bir ağaç dikkatimi çekti. Hem yüksek, hem de balkona çok yakın bir ağaçtı. Hemen ağaca tırmandım. Buradan odanın içini görebileceğimi tahmin ediyordum. Whittington'ın diğer bir odada değil de, mutlaka bu odada olması için sebep olmadığını biliyordum. Fakat bu odanın misafir kabul odası olduğuna dair içimde bir his belirmişti. Yağmur dalları ıslatmış, kaypak bir hale getirmişti. Yukarıya çıkmak çok zor oluyordu. Fakat ben kafama koyduğumdan dönmedim. Nihayet pencerenin hizasına kadar çıktım. Şimdi içeriye girmek lâzımdı. Dikkatle ilerliyerek azar azar dalın ucundan sarktım. Bin zorlukla nihayet pencerenin pervazını yakalıyabildim. Fakat balkon mâni oluyor, odanın her tarafını göremiyordum. Ümitsizliğe düştüğüm sırada odada birinin bulunduğunu fark ettim. Bu cisim yaklaştı ve ben Whittington'ı tanıdım. Kalbim duracak sandım. O kadar sevinmiştim. Balkona bir atlayabilsem mesele kalmıyacaktı. Fakat bu çok zordu. Ama çalıştım, ve kendimi istediğim yere kadar çekmeğe muvaffak oldum.

Burası orta büyüklükte bir odaydı. Bir hastahane odası

gibi döşenmişti. Odanın ortasında bir masa ve üstünde bir yazıhane lâmbası vardı. Whittington bu masaya oturmuştu, yüzü de bana dönüktü. Bir hasta bakıcıyla konuşuyordu. Onun yüzünü göremiyordum. Bana arkası dönüktü. Fakat pencere kapalı olduğu için konuştuklarından bir kelime bile işitemiyordum.

Asıl konuşanın Whittington olduğu anlaşılıyordu. Kadın ara sıra bir suale cevap verir gibi başını sallıyordu. Adam hiddetli görünüyordu. Bazan eliyle yazıhanenin üstüne şaplaklar indiriyordu. Yağmur durmuştu. Hava birdenbire açtı, ortalık biraz aydınlanır gibi oldu.

Whittington ne söylüyorsa, sözlerinin sonuna gelmiş olmalıydı. Ayağa kalktı. Kadın da kalktı. Whittington pencereye doğru bakıp bir şeyler söyledi. Bunun yağmurla alâkalı olduğunu tahmin ettim. Tam o anda ay bulutların arasından çıktı. Kadının beni olduğum gibi göreceğini düşünerek biraz geri çekilmek istedim, fakat bastığım dal ince olduğundan kırıldı ve Julius P. Hersheimmer'le beraber aşağıya düştü.»

— «Ah, Julius, ne heyecanlı. Devam edin.»

— «Bereket ki, aşağısı yumuşak toprakmış, bir yerime bir şey olmadı. Fakat bir müddet hareket edemedim. Fakat dalın tam zamanında beni kurtardığını da unutmadım. Bundan sonra kendimi bir hastahane yatağında yatar buldum. Yanımda bir hasta bakıcı vardı, fakat bu deminki hasta bakıcı değildi. Yanımda bir de küçük siyah sakallı, her halinden doktor olduğu anlaşılan yaşlıca bir adam vardı. Adam ellerini uğuşturdu ve gözlerini açtı. Ona bakıp sordum:

— «Neredeyim?»

Adam yine ellerini uğuşturdu ve cevap verdi

— «Oh, genç dostumuz nihayet kendine geliyor. Mükemmel, mükemmel.»

Ben yine sordum:

— «Neredeyim ve ne oldum?»

Fakat bunların cevabını pek iyi biliyordum. Kafamda

düşünmeme mani olacak hiçbir bozukluk olmamıştı. Küçük adam hemşireye döndü:

— «Hemen şimdi yapılmalıdır hemşire hanım.» dedi. Hemşire odadan çıktı. Fakat ben onun kapıya doğru giderken bana meraklı bir bakış fırlattığını gördüm. Bu bakış bana bir fikir verdi. O çıkar çıkmaz yatakta oturmağa çalıştım ve doktora sağ ayağımın ağrıdığını söyledim. O da bunun incinmiş olabileceğini bildirdi. Sonra ayağımı muayene etti ve ciddî hiçbir şey olmadığını söyledi. İki günde iyileşirmişim. Nasıl olup da bir yerimi kırmadığımı sordum. Meğerse yeni dikilmiş çiçek fidelerinin içine düşmüşüm.

Adam hoşuma gitti. Ona fidelerini de, kırdığım ağacının dalını da tazmin edeceğimi söyledim. Yaptığım şey için özür diledim. Ve hırsız olmadığımı, oraya birini aramak için geldiğimi izah ettim. İsmi Hall'muş. Bu hususi hastahane kendisininmiş.

Ona izahat verdim ama, her şeyi söylemedim. Bana inandığını tahmin ediyorum. Ona sinir hastası bir kızın himayesini üstüme aldığımı, fakat kızı elimden kaçırdığımı, belki de buradaki hastalar arasında onu bulabileceğimi söyledim. Ertesi gün bana hastahaneyi gezdireceğini vaad etti. Kızı sevdiğimi söylemeyi de ihmal etmedim. Sonra ciddiyetle sordum:

— «Şimdi bana karşı açık davranın da hastalarınız arasında Jane Finn isminde bir kız olup olmadığını söyleyin.»

O söylediğim ismi birkaç defa tekrar etti. En sonra böyle bir kimse bulunmadığını söyledi. Buna canım sıkılmıştı. Bunu da belli ettim galiba. Doktor üzüntüyle sordu:

— «Emin misiniz Mr. Hersheimmer? Çünkü bu herkeste rastlanan bir isim değil. Böyle bir şey olsaydı onu unutmam kabil değildi.»

Vaziyet açıktı. Beni yol üstünden dışarıya atmışlardı. Nihayet sordum:

— «Bir şey daha var doktor Hall. Şu biçare ağacın üstündeyken içeride arkadaşlarımdan birini gördüm. Bir has-

ta bakıcıyla konuşuyordu. Belki burada başka isim kullanmıştır. »

— «Her halde Mr. Whittington'dan bahsediyor olmalısınız?»

— «Evet. O burada ne yapıyordu. Bana onun da sinir hastası olduğunu söylemeyin. Çünkü inanmam.»

Doktor Hall güldü:

— «Hayır. O buraya benim hemşirelerden birini görmeğe gelmişti. Kendisinin yeğenidir de. İsmi hemşire Edith'dir.»

Ben haykırdım:

— «Çok güzel. Mr. Whittington hâlâ burada mı?»

— «Hayır, pek az kaldı ve hemen şehre döndü.»

— «Yazık. Ama belki hemşireyle görüşebilirim. İsmi Edith'ti değil mi?»

— «Evet, fakat korkarım ki, bu da imkânsız. Edith de bu akşam bir hastayla beraber gitti.»

— «Pek talihsiz olduğum anlaşılıyor. Sizde Mr. Whittington'ın adresi var mı? Şehre dönünce onunla görüşmek isterdim.»

Doktor başını salladı:

— «Onun adresini bilmiyorum. Fakat isterseniz hemşire Edith'e yazabilirim.»

Ona teşekkür ettim. Sonra tenbih ettim:

— «Adresi kimin istediğini ona bildirmeyin. Ona sürpriz yapmak istiyorum da.»

O dakika için yapabileceğim ancak bundan ibaretti. Kız belki de sahiden Whittington'ın yeğeniydi. Belki de tuzağın bir halkasıydı. Fakat tecrübe etmeğe değerdi.

Hastahanede yapılacak bir işim yoktu. Tommy'ye bir mektup yazıp gelmesini istedim. Fakat ondan ses çıkmadı. Ayağımdaki ârıza hafif bir incitmeydi. Hakikaten iki günde geçti. Küçük doktora veda edip geldim. Hemşire Edith'ten haber gelirse bana bildirecek. Ne o Miss Metelik? Renginiz bembeyaz oldu?»

— «Tommy'yi merak ediyorum. Ona ne olabilir?»

— «Canlanın, canlanın. Ona bir şey olmadığına eminim. Canım, neden illâ bir şey olsun ona? O bir ecnebinin peşine düşmüştü. Belki de hudut dışına, meselâ, Polonyaya filân gitmişlerdir.»

İki Metelik başını salladı:

— «Pasaportu olmadan bir yere gidemez. Üstelik ben o adamı gördüm, burada, İsmi Boris bilmem ne. Dün akşam Mrs. Vandemeyer'le yemek yedi.»

— «Mrs. kim?»

— «Haa, unutmuştum. Siz bir şey bilmiyorsunuz.»

Julius merakla ona baktı. Sonra her zamanki cümlesini tekrar etti:

— «Sizi dinliyorum. Anlatın bakalım.»

İki Metelik iki gün içinde olan biteni kısaca anlattı. Julius'un ağzı bir karış açık kalmıştı:

— «Bravo!... dedi, çok beceriklisiniz. Hayran oldum. Buna ölünceye kadar hayran olacağım.»

Sonra ciddiyetle ekledi:

— «Fakat şunu da söyliyeyim ki, bundan hoşlanmadım Miss İki Metelik. Sizi bir tuzağa düşürebilirler. Bundan vaz geçmenizi isterdim. Bu casus takımı insanın kadın mı, erkek mi olduğuna bakmaz, maazallah canına okurlar.»

— «Korktuğumu zannetmiyorsunuz ya?»

Ama bunu sorarken Mrs. Vandemeyer'in çelik bakışlı gözleri de aklından çıkmıyordu. Julius düşünceyle cevap verdi:

— «Size hiç oralı görünmeyip bir tuzak hazırlamasınlar da.»

İki Metelik sabırsızlıkla söylendi

—: «Şimdi beni değil, Tommy'yi düşünmemiz lâzım.»

Sonra Mr. Carter'a yazdığını, ondan aldığı cevabı anlattı. Julius da meraklanmıştı:

— «Bir şeyler düşünelim, dedi. Bir şeyler yapmalıyız.»

İki Meteliğin üzüntüsü gittikçe artıyordu; sordu:

— «Ne yapabiliriz?»

— «Şu Boris'i takib etsek. Oraya sık sık geliyor mu?»

— «Belki geliyordur. Fakat ben henüz bir şey bilmiyorum.»

— «Evet, haklısınız. Daha oraya yeni girdiniz. Ben bir şey tasarlıyorum. Bir otomobil alayım, şoför kılığına girip oralarda dolaşayım, diyorum. Boris gelirse peşine takılırım. Ne dersiniz?»

— «Fevkalâde, derim. Ama belki haftalarca gelmiyecektir?»

— «Bunu talihe bırakmamız iyi olur. Bu plânımı beğendiğinize memnun oldum.»

Ayağa kalktı:

— «Haydi.»

— «Nereye gidiyoruz?»

— «Bir araba almağa, tabii. Ne marka olsun? Her halde tecrübe için bir kere gezeriz de.»

İki Metelik baygın baygın alay etti:

— Aaa, ben Rolls-Royce'lara bayılırım. Fakat---»

Julius hemen razı oldu:

— «Peki, hemen bir Rolls-Royce alalım.»

İki Metelik haykırdı:

— «Ama alamazsınız ki. Herkes bir tane edinmek için senelerce bekliyor.»

— «Küçük Julius beklemez. Artık üzülmeyin. Siz bekleyin, ben bir saat sonra alır, gelirim.»

— «Siz çok iyisiniz Julius. Fakat bana darılmayın; Mr. Carter'dan çok ümidim var.»

— «Demek bir şey yapamam?»

— «Neden?»

— «Söylediklerinizden öyle anladım da.»

— «Ooo, hemen gücenmeyin. Onun da bir şeyler yapacağını tahmin ediyorum sadece. Aaa, bir şey vardı, size söylemeği unuttum.»

Ve o sabah Sir James Peel Edgerton'ın gelişinden, söylediği imâlı sözlerden bahsetti. Julius çok alâkalanmıştı:

— «Bu kahraman onlarla ne demek istedi, dersiniz?»

İki Metelik acizle itiraf etti:

— «Anlayamadım. Fakat bir kanun adamı gibi el altından hareket ettiği halde beni ikaz için söylemiş olabileceğini düşünüyorum.»

— Neden sizi ikaz etsin?»

— «Bilmem. Fakat çok nazik ve müthiş zeki bir insan. Gidip ona her şeyi anlatmayı çok isterdim.»

Meteliği çok şaşırtan bir şey oldu. Julius karşısına geçip kaşlarını çatarak ona tenbih etti:

— «Buraya bakın Miss İki Metelik. Bu işe hukukçuların karışmasını istiyemeyiz. Zaten o arkadaş bize yardım edemez.»

İki Metelik inadla söylendi:

— «Ben yardımı olacağından eminim.»

Julius sözü kesti:

— «Bunu düşünmekten vaz geçin. Yarım saat sonra buradayım.»

Otuz beş dakika sonra geri dönmüştü. İki Meteliğin kolunu yakalayıp pencereye götürdü:

— «İşte getirdim.»

— «Ooo!...

İki Metelik aşağıdaki muhteşem arabaya bir reverans yaptı. Julius izahat veriyordu:

— «Bu ayni zamanda bir sürat arabasıdır. Yarışa girebilir.»

— «Onu nasıl ele geçirdiniz?»

— «Tam kodamanlardan birine gönderilmek üzereydı, yakaladım.»

— «Aaa, nasıl?»

— «Doğru adamın evine gittim ve tıpkı bunun gibi bir arabaya acele ihtiyacım olduğunu, parasını da, yani yirmi bin doları da, hemen ödiyeceğimi söyledim. Sonra eğer bunu bana terk ederse elli bin dolarlık bir kazanç sağlıyacağımı ilâve ettim.»

— «Eee?»

— «Terk etti işte.»

LÜZUMLU BİR ARKADAŞ

Cuma ve Cumartesi boş geçti. Bu arada Mr. Carter'dan bir mektup geldi. Bunda Genç Maceracıların kendi başlarının çaresine bakmaları lâzım geldiği, kendisinin daha evvel bunu söylediği, eğer Tommy'nin başına bir şey geldiyse kendisinin de, hükûmetin de hiç bir şey yapamıyacakları tekrar ediliyordu. O vaktiyle kendilerini tehlikeden haberdar etmişti. Onlar da kendilerini tehlikeye atmışlardı.

Tommy olmadan işlerin tadı kaçmıştı ve İki Metelik ilk defa olarak başarıdan ümidini kesmiş görünüyordu. Tommy'yle beraber olunca her şeyi birbirlerine sorarlar, sonra yine kendisi daha akıllı olduğunu isbat eden kararlar verirdi. Tommy kuzu gibi her istediğini yapardı. İki Metelik ona güvenirdi. Julius muhakkak ki Tommy'den çok zekiydi. Fakat onunla arkadaşça anlaşamıyordu. Aynı rahatlığı hissedemiyordu.

Günün birçok saatlerinde gözlerine dolan yaşları siliyor, kendi kendine:

«Küçük Deli, diyordu, ağlayıp durma.» Fakat yine de ağlıyordu. Her gözleri yaşarışta kendine kızıyordu: «Hassasiyete ne lüzum var. Onu bütün hayatınca tanıdın Tabiî ona dü.şkünlük göstereceksin.»

Aynı zamanda Boris bir daha ortalarda görünmemiş, Julius'la arabası boşu boşuna oralarda beklemişti. Bir taraftan da Sir James Edgerton'ın söyledikleri aklından çıkmıyor, ona gidip yardım istemeği iyiden iyiye kararlaştırıyordu. Hiç olmazsa o gün imâ etmek istediği şeyin ne olduğunu da öğrenirdi. Bu suretle belki Mrs. Vandemeyer hakkında da düşündüklerini, veya bulunan delilleri söyler, bu arada Tommy'nin akıbetinden haber almış olurdu.

İki Metelik her zaman yaptığı gibi omuzlarını silkti. Bir kere tecrübe edecekti. Pazar günü öğleden sonra izinliydi. Julius'u görmeli, ona kendi görüşünü telkin etmeliydi. Aslanı kendi evinde kıstırmalıydılar.

Pazar günü Julius'la buluştular. Julius onun fikrine şid-

detle itiraz etti. Fakat İki Metelik ayni şiddetle karşılık verdi: «Hiç bir tehlike yok. Neden olsun?» diye bağırdı. Nihayet Julius razı oldu, kızı alıp Carlton House Terrace'a götürdü.

Kapıyı kusursuz bir uşak açtı. İki metelik sinirden titriyordu. Sir Edgerton'ın evde olup olmadığını sormıyacaktı. Sadece randevusu varmış gibi davranacaktı. Bu suretle daha muvaffak olacağını hesaplamıştı. Nezaketle uşağa hitab etti:

— «Sir James'e kendisini birkaç dakika görmek istediğimi söyler misiniz? Çok mühim bir haber getirdim de.»

Uşak çekildi. Birkaç dakika sonra tekrar göründü:

— «Sir James sizi kabul edecek. Buradan gelir misiniz?»

Meteliği evin arka tarafında bir odaya aldı. Burası kütüphaneydi. Bütün duvarlar kitaplarla doluydu. İki Metelik bunların çoğunun cinayet ve cinayet sebepleri üstünde yazılmış kitaplar olduğuna dikkat etti.

Odada derin, maroken kaplı koltuklar, bir de eski model şömine vardı. Pencerenin içine konan büyük yazıhanenin başında ev sahibi oturuyordu. Genç kız girince adam ayağa kalktı. İki Meteliği tanıdığını bir gülümsemeyle belli ederek sordu:

— «Bana bir haber mi getirmişsiniz? Aaa, siz misiniz? Herhalde Mrs. Vandemeyer'den olacak?»

— «Hayır, dedi. İçeriye girebilmek için böyle söylediğimi itiraf ederim. Ah, affedersiniz, arkadaşımı tanıtmayı unuttum. Mr. Hersheimmer, Sir James Peel Edgerton.»

Amerikalı elini uzattı:

— «Sizinle tanıştığımdan çok memnunum.»

— «İkiniz de oturmaz mısınız?»

İki iskemle çekip onlara ikram etti. İki Metelik oturur oturmaz söze başladı:

— «Sir James, sizi böyle rahatsız edişimi mâzur görmeniz lâzım. Başka çarem yoktu. Siz çok mühim bir kimsesiniz. Ve tabii, Tommy mühim bir kimse değildir.»

Nefes almak için durdu. Sir James soran gözlerle Julius'a baktı:

— «Tommy kim?»

Metelik izah etti:

— «Hayır, o Julius'tur. Sinirlerim çok bozuk da iyi anlatamıyorum. Size asıl sormak istediğim geçen gün bana söylediğiniz sözlerin mânasıdır. Beni Mrs. Vandemeyer hakkında ikaz etmek mi istediniz? Öyle mi, değil mi?»

— «Benim küçük kızım, ben sadece başka yerlerde daha iyi bir vaziyet temin edeceğinizi düşünerek öyle söyledim.»

— «Evet, biliyorum. Fakat çok imâlı konuşmuştunuz, öyle değil mi?»

— «Eh, belki.»

— «Eh, işte şimdi ben de daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Bana neden bu imâyı yaptığınızı bilmek istiyorum.»

Sir James onun bu ciddiyetine gülümsiyerek baktı:

— «Belki o leydi bana pek sağlam ayakkabı görünmemiştir de bir iftiraya uğramıyasınız diye söylemişimdir.»

— «Belki. Kanun adamları korkunç derecede ihtiyatlı oluyorlar. Fakat peşin hükümler vermeden istediğimiz gibi düşünebilir, istediğimiz gibi konuşabiliriz.»

Sr James gülümsiyerek genç kıza baktı

— «Peki ama, benim bir kız kardeşim olsaydı Mrs. Vandemeyer'in hizmetinde çalışmasından hoşlanmazdım. Sizi böyle görmüş olacağım ki, öyle imâlı konuştum. Orası sizin gibi çok genç ve tecrübesiz bir kızın yeri değil. Size verebileceğim izahat bundan ibaret.»

— «Anlıyorum. Teşekkür ederim sir James. Ben aslında tecrübesiz bir kız değilim. Onun ne biçim bir kadın olduğunu daha oraya kapılanmadan evvel biliyordum. Zaten oraya girişimin de sebebi bu.»

Durup düşündükten sonra devam etti:

— «Size bütün hikâyeyi anlatsam iyi olacak zannediyorum Sir Edgerton. Doğruyu söylemezsem sizin bu karışık sözlerden bir şey anlamıyacağınızı hissediyorum. Baştan başlayıp her şeyi size anlatmak istiyorum. Siz ne dersiniz Julius?»

O zamana kadar lâfa karışmayan Amerikalı cevap verdi:

— «Fena olmaz. Ben de bütün hakikati öğrenmiş olurum.»

Sir James küçük gözlerinde sinsiliğe benzeyen acaip bir bakışla ikisine de baktı:

— «Evet, bana her şeyi söyleyin.»

Bundan cesaret alan İki Metelik her şeyi anlattı. İhtiyar hukukçu büyük bir dikkatle dinliyordu. Söz bitince:

— «Çok ilgi çekici, dedi. Bu söylediklerinizin bir çoğunu evvelden biliyordum. Bu Jane Finn hakkında benim de bazı nazariyelerim var. Fakat o Mr. Carter dediğiniz adamın sizin gibi toy iki genci bu işe sokması hiç de iyi olmamış. Siz fevkalâde işler yapmışsınız ama, bu böyle. Haa, sırası gelmişken sorayım: Mr. Herheimer bu işe ne sıfatla karışıyor? Bunu bana açıklamadınız?»

Julius buna kendisi cevap verdi:

— «Biz Jane Finn'le kardeş çocuklarıyız.»

— «Ya!...

İki Metelik konuşmayı kendi istediği tarafa çevirmek istiyordu. Sordu:

— «Ah, Sir James, Tommy'ye ne oldu dersiniz?»

— «Hımmm.»

Hukukçu ayağa kalktı, odada dolaşmağa başladı. Hali çok düşünceli olduğunu gösteriyordu. Bir müddet dolaştıktan sonra genç kıza hitab etti:

— «Küçük genç leydi. Tam da ağlarımı toplamış, İskoçya'ya balık avlamağa gidiyordum. Fakat şimdi bir başka av işi çıktı. Şimdi kaybolan genç adamın bir tuzağa düşüp düşmediğini anlamak için başka türlü bir av eğlencesine başlayacağız.»

İki Metelik minnetle ellerini uğuşturdu:

— «Ah, çok iyisiniz Sir James.»

— «Fakat yine de söylerim, o Mr. Carter'ın sizin gibi bebekleri bu işe salması hiç te iyi olmamış. Bu sözüme darılmayın Miss--»

— «İsmim Prudence Cowley. Fakat arkadaşlarım bana daima İki Metelik diye hitab ederler.»

İhtiyar adam güldü:

— «Pek âlâ Miss İki Metelik. Beni sahici bir dost olarak kabul edin ve söyliyeceklerime kızmayın, gücenmeyin. Size kabahat bulmuyorum, çünki çok gençsiniz. Gençlik kolayca her kalıba girer. Genç arkadaşınıza gelince...»

İki Metelik ellerini kavuşturdu:

— «Evet?»

— «Açıkça söyliyeyim, iyi vaziyette olmadığını zannediyorum. Kendi arzusiyle gitmediği bir yerde arzusu hilâfına hapsedilmiş olması ihtimali var. Buna şüphem yok. Ama ümitlerinizi kırmak istemiyorum. Belki kurtulur, diyorum.»

— «Demek bize yardım edeceksiniz? İşte Julius, o buraya gelmek istememiştir.»

Sözlerine eklediği bu izahat ihtiyar adamın dikkatini çekti. Araştırıcı ve mttehakkim bir bakışla genç adama bir daha baktı:

— «Hımmm... Nedenmiş o?»

Julius cevap verdi:

— «Sizi bu kadar küçük, ehemmiyetsiz bir iş için rahatsız etmek istemiyordum da.»

— «Bu kadar küçük, ehemmiyetsiz dediğiniz mesele ne Miss Cowley'in, ne de sizin bilemiyeceğiniz, anlıyamıyacağınız kadar büyük ehemmiyet taşıyor genç adam. Eğer bu çocuk hayattaysa bize çok değerli haberler getirebilir. Fakat her şeyden evvel onu bulmamız lâzım.»

İki Metelik bağırdı:

— «Evet. Fakat nasıl? Ben her şeyi düşündüm, fakat onu bulmanın çaresini keşfedemedim.»

Sir James gülümsedi:

— «Elimizin altında onun bulunduğu yeri bilmesi ihtimali olan bir tek kimse var. Ona sorarız, veya onu takib ederiz.»

İki Metelik şaşkın şaşkın sordu:

— «Kim?»

— «Mrs. Vandemeyer.»

— «Evet ama, bir kelime bile söylemiyecektir.»

— «Ah, işte benim de söylemek istediğim bu. Ben onu konuşturabileceğimi zannediyorum.»

İki Metelik dehşetle gözlerini açtı:

— «Nasıl konuşturacaksınız?»

Sir James çabucak cevap verdi:

— «Oh, gayet basit. Ona kendi suallerimi soracağım. Bizim tarzımız budur, bilirsiniz.»

Parmaklariyle masanın üstüne vurdu. İki Metelik adamın manyatizma kudretini yine hissetti. O sırada hiç konuşmayan Julius ansızın bir şey sordu:

— «Peki, ya söylemezse?»

— «Söyler zannederim. Ben kudretli birkaç manivelam vardır. Bir hâdise olmasına ihtimal olsa da, belki onu rüşvetle söyletebiliriz.»

— «Tamam. Ben bunda varım.»

Bunları bağırarak söyleyen Julius'tu. Elini masanın üstüne vurarak devam etti:

— «Beni bir milyon dolar olarak kabul edebilirsiniz. Evet sir, bu işe bir milyon dolar koyuyorum.»

Sir James, uzun bir bakışla genç adamı süzdü. Nihayet cevap verdi

— «Mr. Hersheimmer, bu çok büyük bir meblâğ.»

— «Fakat ben bunun elzem olduğuna inanıyorum. Çünkü adamlar öyle azla kanaat edecek kimselere benzemiyorlar.»

— «Bana kalırsa iki yüz elli dolar bu işe yeter de artar bile. Etrafımızın gözlerini karartmayalım. Sizin de bundan fazla verebileceğinizi zannetmiyorum.»

— «Palavra attığımı mı zannediyorsunuz? Fakat uygun göreceğiniz fiati vereceğimi size temin ederim.»

İhtiyar adam kızardı:

— «Fiattan bahsetmenin hiç mânası yok Mr. Hersheimer. Ben hususî detektif değilim.»

— «Özür dilerim. Acelemden böyle konuştum. Ben bu para lâfından hiç hoşlanmam da. Geçen gün de böyle bir pot kırdım. Jane'i buluna büyük bir para vaad eden bir ilân vermek istemiştim. Fakat Scotland Yard bana bundan vaz geç-

memi tavsiye etti. Buna ihtiyaç olmadığını söylediler.»

Sir James kuru kuru tasdik etti:

— «Haklı olduklarını zannediyorum.»

İki Metelik lâfa karıştı:

— «Fakat Julius söylediği kadar zengindir. Emin olun, sizinle alay etmiyor. Sadece çok parası var.»

Julius lâfı değiştirdi:

— «Şimdi ne yapacağız? Sizin fikriniz nedir Sir James?»

Sir James bir iki saniye düşündükten sonra cevap verdi:

— «Kaybedilecek vaktimiz yok. Yakında bir darbe vurmağa hazırlansak iyi olur.»

İki Meteliğe dönüp sordu:

— «Mrs. Vandemeyer bu akşam yemeğini dışarıda yiyecek değil mi?»

— «Evet, öyle zannediyorum. Fakat eve erken döner daima. Yanına anahtar alacağını tahmin ediyorum.»

— «Güzel. Saat onda onu ziyaret ederim. Ya siz saat kaçta eve döneceksiniz?»

— «On buçukta falan. Fakat daha evvel de dönebilirim.»

— «Sakın bunu yapmayın. Her zamanki gibi dönün. Erken dönerseniz kadının şüphesini uyandırırsınız. Dokuz buçukta evde olun. Mr. Hersheimmer her halde bir taksiyle sizi götürür.»

— «Julius, yeni bir Rolls - Royce aldı.»

İki Metelik, sanki arabayı alan kendisiymiş gibi, bunu söylerken büyük bir gurur duymuştu. İhtiyar adam gülümsedi:

— «Bu daha iyi. Eğer Mrs. Vandemeyer'den adresi öğrenmeğe muvaffak olursam, belki onu da yanımıza alır, genç adamın bulunduğu yere gideriz. Belki buna lüzum hasıl olur. Anlıyorsunuz değil mi?»

İki Metelik içi rahatlamış bir halle ayağa kalktı

— «Evet... Ah, şimdi biraz rahatladım.»

— «Pek fazla ümide kapılmayın Miss Cowley. Sakin olun.»

Julius hukukçuya döndü:

— «Öyleyse, dedi, saat dokuz buçukta ben gelir, sizi alırım. İyi mi?»

— «İhtimal bu daha iyi. Dışarıda iki otomobil bekletmeyi düşünüyorum ben... Şimdi Miss İki Metelik, doğru gidip mükemmel bir yemek yiyin. Unutmayın, iyi bir yemek olsun bu. Ve benden pek fazla bir yardım beklemeyin. İnşallah bir şeyler yaparım.»

İkisinin de ellerini sıktı. Gençler sokağa çıktılar. Daha merdivende İki Metelik arkadaşına döndü:

— «Nasıl? Geldiğimiz iyi olmadı mı?»

— «Evet. Ben istemiyordum ama, adam çok iyi davrandı. Şimdi ne yapıyoruz? Ritz'e mi gideceğiz?»

— «Hayır. Ben biraz yürüyüp düşünmek istiyorum. Siz beni parkın kapısında bırakırsınız. Siz de benimle gelmez misiniz?»

— «Ben arabaya benzin koyduracağım. Çekilecek bir iki telgrafım da var.»

— «İyi öyleyse. Saat yedide Ritz'te buluşuruz. Yemeği yukarıda yiyelim. O kalabalığın arasında görünmek istemiyorum.»

— «Olur. Haydi, atlayın bakalım.»

İki Metelik parkta gezinirken aklına o gün çay içmediği geldi. Fakat hiç de açlık hissetmiyordu. Yalnız Audley binalarına dönmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Saat altıydı. Erkendi ama, dışarıdan apartımana bakmak da yasak değildi ya. Fakat içeriye girerse saat ona kadar sabırla bekliyebilirdi.

Hyde Parkın köşesine gelip yukarıya baktı. Bina her zamanki gibi sakin sakin yerinde duruyordu. İki Metelik ne beklediğini bilmiyordu ama, bir türlü oradan ayrılmak istemiyordu. Sebepsiz bir huzursuzluk duyuyordu.

Tam çekilmek üzereyken kulakları yırtan bir ıslık sesi işitti. Aynı anda sadık Albert apartımanın kapısından çıktı. Koşuyordu. İki Metelik onun bu ihtiyatsızlığına içerledi, kaşlarını çattı. Komşuların gözleri önünde bunu yapmak

programa dahil değildi. Fakat Albert kendisine doğru geliyordu. Yanına gelince fısıldadı:

— «Sizinki gidiyor Miss.»

Metelik hemen sordu:

— «Kim gidiyor?»

— «Dolandırıcı. Hazır Rita. Mrs. Vandemeyer. Eşyasını topluyor. Bana bir taksi çağırmamı söyledi.»

— «Ne?»

— «Evet Miss, doğru. Sizin bilmediğinizi tahmin ediyordum ben.»

— «Albert, sen mert bir insansın. Sen olmasaydın kadının izini kaybedecektim.»

Albert methedilmekten memnun, kızardı:

— «Teşekkür ederim Miss. Vazifemi yapıyorum.»

İki Metelik aceleyle karşıya geçti. Endişeyle kendi kendine konuşuyordu:

«Onu durdurmalıyım. Ne bahasına olursa olsun, onu o gelinceye kadar—»

Birden döndü:

— «Albert, buralarda bir telefon var değil mi?»

Çocuk başiyle işaret etti:

— «Köşeyi dönün, orada var Miss.»

— «Öyleyse hemen telefona git, Ritz oteline telefon et. Mr. Hersheimmer'i bul. Ona hemen Sir James'i alıp getirmesini söyle. Mrs. Vandemeyer tüymeden gelsinler. Onu bulamazsan Sir James Edgerton'a telefon et, haber ver. İsimleri unutma e mi?»

— «Peki Miss, hemen gidiyorum. İsimleri unutmam merak etmeyin. Fakat Miss, siz ne olacaksınız? Onunla yalnız kalınca başınıza bir şey gelmiyecek mi?»

— «Yok, yok. Bir şey olmaz, merak etme. Sen çabuk ol, hemen telefon et. Çabuk.»

Kendisi binaya girdi. Ötekiler gelinceye kadar Mrs. Vandemeyer'i nasıl oyalayacağına karar vermek istiyordu. Fakat bir bahane bulamıyordu. Çare yok, vaziyete göre hareket edecekti. Tek başına da bu kolay değildi. Acaba bu anî gidişin

sebebi neydi? Acaba Mrs. Vandemeyer kendisinden şüphe mi etmişti.

Düşünmenin faydası yoktu. Kuvvetle zile bastı. Belki aşçıdan bir şey öğrenmek kabil olurdu.

Fakat kapıyı açan olmadı. Bir müddet bekledikten sonra tekrar zili ezdi. Parmağını çekmeden bekledi. Neden sonra içeriden bir ayak sesi işitildi. Bir saniye sonra da kapıyı Mrs. Vandemeyer'in kendisi açtı. Kızı görünce gözlerini açtı:

— «Sen ha?»

İki Metelik ilk aklına geleni söyledi:

— «Dişim tuttu madame. Ben de eve dönüp sakin bir gece geçirmeği daha uygun buldum.»

Mrs. Vandemeyer bir şey söylemedi. Geri çekilip İki Meteliği içeriye aldıktan sonra fikrini bildirdi:

— «Senin için çok fena olmuş. Yatsan iyi olur.»

— «Ah, mutbakta da rahat ederim madame. Aşçı bana bir çay---»

Kadın sözünü kesti:

— «Aşçı evde yok. Onu dışarıya gönderdim. Sen yat, daha iyi.»

İki Metelik anî bir korku duydu? Mrs. Vandemeyer'in sesinde onun eve dönüşünden hoşlanmadığını belirten bir işaret sezmişti. Küçük sofaya doğru yürümek istedi. Fakat kadın yolunu keser gibi durmuştu. Tam: «Yatmak istemiyorum---» diye söze başlamışken kadının sesi yüksedi:

— «Ah, seni küçük mel'un seni. Benim bilmediğimi mi zannediyordun? Hayır, hayır, boşuna cevap vermeğe uğraşma. Bağırmağa kalkarsan seni bir köpek yavrusu gibi gebertirim.»

Çelik gibi pençelerle genç kızın bileğini yakaladı:

— «Haydi marş, yürü bakalım. Bu yol benim odama gider. Bir dakikada işini bitiririm senin. Ben sana yat demiştim, yatmadın. Şimdi ben, oh, evet, benim küçük çılgınım, şimdi ben seni iyice uyuturum.»

Sesinde İki Meteliği iliklerine kadar donduran bir şey vardı. Fakat yapılacak bir şey yoktu. Çaresiz Mrs. Vandeme-

yer'in yatak odasına girdi. Kafasına bir kurşun yemek hiç işine gelmezdi.

Oda müthiş surette dağınıktı. Sanki talana uğramıştı. Elbiseler sağa, sola atılmış, bir bavulla bir şapka kutusuna bir takım şeyler doldurulmuştu. İkisi de katlanmadan atılıvermiş çamaşırlarla yarı doluydu. Odanın ortasında duruyorlardı.

İki Metelik bir gayret gösterip kendini topladı. Cesaretle kadına hitab etti:

— «Haydi bakalım, ne yapacaksınız? Beni vuramazsınız. Silâh sesi bütün binanın içinde işitilir.»

Mrs. Vandemeyer sırıtarak kısaca cevap verdi:

— «Bu tehlikeyi göze almam lâzım.»

Sonra durup genç kıza düşmanca baktı:

— «Ama imdat istemek için teganniye kalkmazsan, senin işini çabuk bitiririm. Zaten sen zeki kızsın, böyle bir şey yapmazsın. Beni iyi kandırdın. Senden hiç şüphe etmemiştim. Ama burada benim hâkim, senin hizmetçi olduğunu unutma. Yatağın üstüne otur bakalım. Ellerini de başının hizasına kaldır. Hayatına değer veriyorsan onları hiç kımıldatma.»

Metelik söyleneni yaptı. Şuur altı ona vaziyeti olduğu gibi kabul etmesini emrediyordu. Mrs. Vandemeyer'in onu silâhla vurmağa çalışmasını istiyordu. Aynı zamanda her geçen dakika vakit kazandığını da aklından çıkarmıyordu.

Mrs. Vandemeyer bir tabanca çıkarıp eline en yakın yere koydu. Gözlerini kızdan ayırmıyordu. Aynı zamanda onun atılıp silâhı kapmasını bekler gibi bir hali vardı. Kadın küçük bir dolabın üstünde duran minik bir şişeyi aldı, tapasını açıp içindeki mayiden birazını bir bardağa boşalttı. Üstünü suyla doldurdu. İki Metelik sert bir sesle sordu:

— «Nedir o?»

— «Seni şiddetle uyutacak bir şey.»

Metelik biraz sarardı. Fısıltı gibi bir sesle yine sordu:

— «Beni zehirlemek mi istiyorsunuz?»

Mrs. Vandemeyer bir parça gülümsedi:

— «Belki.»

İki Metelik aynı sert sesle isteğini söyledi

— «Öyleyse onu içmek istemiyorum. İçmiyeceğim. Tabancayla vurulmayı tercih ederim. Hiç olmazsa onun sesi duyulur, beni:m yardımıma gelen bulunur. Ama kuzu gibi ölcürülmeğe razı olacak değilim.»

Mrs. Valdemeyer ayağını hiddetle yere vurdu:

— «Deli olma sersem. Cinayetimi feryad ederek arkamdan bağırmanı ister miyim sanıyorsun? Biraz duygun olsa, benim zehirle alış verişim olmadığını anlardın. Bu bir uyku ilâcıdır. Sokak köpeği gibi peşimde dolaşmayasın diye seni bununla susturacağım. Çok rahatlık verir; bundan çok hoşlanacaksın. İstesem sana karşı daha sert davranırdım. Şimdi iyi bir kız gibi iç bakayım. Korkma, bundan sana fenalık gelmez.»

İki Metelik «Kalp Kalbe karşıdır.» sözüne çok inanırdı. Fakat şu anda onun kalbine karşı olan kimse olmadığını biliyordu. Aynı zamanda uyumak, değil her zamanda fazla uyanık olması şarttı. Onlar Mrs. Vandemeyer'den Tommy'nin akıbeti hakkında bir şeyler öğrenmek isterlerken, kadın onları uyutmağa çalışıyordu. Bütün bunlar bir saniyeden az bir zamanda kafasından geçti. Neticede vakit kazanmak için fırsat yaratmaktan başka çare olmadığını bir kere daha anladı. Hemen olduğu yerden kayıp kadının önünde diz çöktü, yalvarmağa başladı:

— «Ne olur, bırakın beni. Size hiçbir zararım dokunmaz benim. Ne yapabilirim ki?» Fakat kadın ona inanmadı. Eteklerini onun ellerinden kurtarmağa, ondan uzaklaşmağa çalıştı:

— «Bırak!... Sana bırak diyorum.»

Fakat İki Metelik rolüne devam etmek azmindeydi:

— «Size nasıl inanayım? O zehirdir, biliyorum. Onu içmek istemiyorum. Bana onu içirmeyin.»

Mrs. Vandemeyer yine eteklerini çekiştirerek bağırdı:

— «Kalk oradan küçük deli. Budala gibi söylenip durma.

Bana nasıl bu oyunu oynadın da senin sefil bir casus olduğunu anlayamadım? Kalk ta bana bunu anlat.»

Fakat Metelik hıçkırıklarla sarsılarak onun eteklerine yapışmış, bırakmıyordu. Kazanılan her dakika onun için bir hazineydi. Sonra, bu oyuna devam ederken yavaş yavaş tabancaya yaklaşmanın yolunu da buluyordu.

Mrs. Vandemeyer sabırsız ve keskin bir sesle bağırdı:

— «Hemen bunu içeceksin.»

Bardağı eline alıp kıza uzattı. İki Metelik acıklı bir sesle inledi:

— «Onun zehir olmadığına yemin eder misiniz?»

— «Tabii zehir değil. Deli olma.»

— «Yemin eder misiniz?»

— «Evet, evet. Yemin ederim.»

İki Metelik titrek ellerle bardağı aldı, ağzını açtı. Öteki geniş bir nefes aldı. Fakat şimşek gibi çakan bir anda Metelik bardağı fırlatıp attı. Bardaktaki ilâç Mrs. Vandemeyer'in yüzüne saçılmıştı. Kadın nefes almağa çalıştı. Metelik fırsatı kaçırmadı. Hemen tabancayı kaptı. Aynı anda ayağa fırladı, silâhı doğruca kadının göğsüne doğru tutarak onu hareketsiz bıraktı. Bir saniye kazandığı zaferden başı döndüyse de hemen kendini toplayıp bağırdı:

— «Eee, şimdi kim hâkim, kim emirber?»

Kadının rengi hiddetten kıpkırmızı oldu. Bir an genç kızın üstüne atılacak gibi oldu. İki Metelik de köşeye kıstırılmış bir kediye benziyordu. Onun için silâhı dikkatle kadının tam göğsünün ortasına doğru tutarak yerini değiştirdi. Fakat kadın kendine çabuk hâkim oldu. Yüzünde şeytanî bir tebessüm belirdi:

— «O halde deli değilmişsin. Rolünü yine iyi oynadın küçük kız. Fakat bunu ödeyeceksin bana. Ben hiç bir şeyi unutmam.»

— «Bu kadar çabuk aldandığınıza şaşıyorum doğrusu. Siz sahiden benim yerlerde sürünerek merhamet dilenecek biri olduğuma inanmış mıydınız?»

— «Bir gün o da olur elbet. O günün geleceğine inanıyorum ben.»

Sesindeki soğuk tehdid genç kızın tüylerini diken diken ediyordu. Fakat kendini buna kaptırmaması lâzımdı. Teklif etti:

— «Otursak iyi olur zannediyorum. Yok, yok, yatağın üstüne değil. Masanın yanına bir iskemle çekin. Tamam. Şimdi ikimiz de oturalım. Tabanca, ne olur, ne olmaz, benim önümde duracak. Fevkalâde... Şimdi artık konuşalım.»

Mrs. Vandemeyer aptalca sordu:

— «Ne konuşacağız?»

İki Metelik bir saniye ona düşünerek baktı. Birçok şeyler hatırlıyordu. Meselâ: Boris'in sözleri; «Bir gün bizi satacağınızıda inanırım ben.» demişti. Bu kadın da: «Fiatınızı bulursam neden satmıyayım?» demişti. Bu sözün içinde hakikat payı olamaz mıydı? Bir müddet evvel de Whittington sormuştu: «Bu gevezeliği kim yaptı? Rita mı?» Bunlar kendisine Rita'nın kumpanyanın zayıf noktası olduğunu göstermiyor muydu?

Gözlerini kadından ayırmadan cevap verdi:

— «Paradan bahsedelim.»

Mrs. Vandemeyer şaşırdı. Bu beklemediği bir şeydi. Sordu:

— «Ne demek istiyorsunuz?»

— «Söyliyeyim. Biraz evvel hiç bir şeyi unutmadığınızı söylemiştiniz. İyi bir hâfıza, dolu bir çanta kadar faydalı değildir. Bu belki bana yapmak istediğiniz şeyden dolayı sizin kininizi arttırır ama, benm teklifim daha amelidir. İntikam insanı tatmin etmez. Fakat para—Evet, paranın tatmin etmediği hırs yoktur.»

Mrs. Vandemeyer azametle sordu:

— «Benim arkadaşlarını satacak cinsten bir insan olduğumu mu zannediyorsun?»

İki metelik gururla cevap verdi:

— «Evet. Eğer miktar çok büyük olursa.»

— «Değersiz bir yüz lira için mi?»

— «Hayır. Ben yüz bin lira teklif ediyorum.»

İdareli huyu Julius'un vermek istediği bir milyondan bahsetmesine mâni olmuştu. Mrs. Vandemeyer'in yüzü hırsla kızardı. Sinirden titreyen eliyle göğsündeki broşla oynayarak sordu:

— «Ne dediniz, ne dediniz?»

İki Metelik balığın oltaya hemen yaklaştığını hissetti. Şimdi zokayı yutturması lâzımdı. Bu yüksekten atışın karşısındaki kadının para hırsını alevlendirdiğini fark edince garip bir korku duydu. Fakat sözünü tekrar etti:

— «Yüz bin lira, dedim.»

Mrs. Vandemeyer'in gözlerindeki hayat ışığı çekildi. Arkasına yaslandı:

— «Püf!... dedi. Siz de yok ki bana veresiniz.»

İki Metelik itiraf etti:

— «Hayır, bende yok. Fakat bunu verecek birini tanıyorum.»

— «Kim?»

— «Bir arkadaşım.»

— «Her halde milyoner olmalı?»

Kadın, İki Meteliğe inanmadığı için alay ediyordu. Fakat Metelik ciddi ciddi cevap verdi:

— «Doğruyu söylemek lâzım gelirse, hakikaten milyonerdir. Bir Amerikalı. Hiç mırıldanmadan size bu parayı verecektir. Onun yerine bunu size teklif etmeğe yetkiliyim.»

Mrs. Vandemeyer yine doğruldu. Yavaşça konuştu:

— «Size inanmam için sebepler var. Bu arkadaşınız ne karşılığında bana bu parayı verecek?»

İki Metelik bir an için sarsıldı. Para Julius'undu. Onun namına cömertlik edip etmediğini düşünüyordu. Fakat mademki para onundu, onun istediği bilgiyi edinmek lâzımdı. İzah etti:

— «Jane Finn hakkında daha fazla bilgi istiyor.»

Kadın hiç şaşırmamıştı. Cevap verdi:

— «Şu dakikada onun nerede olduğunu bilmiyorum.»

— «Ama onu bulabilirsiniz.»

— «Aaa, evet. Bunda büyük bir zorluk yok.»

Kadının bu meseleye pek önem vermediği halinde belliydi İki Metelik, sesi biraz titriyerek, bir şey daha söyledi:

— «Bir de genç çocuk var. Arkadaşımdır. Ona bir şey olmuş olmasından korkuyorum. Şu sizin Boris'in ona bir fenalık etmesi ihtimali var.»

— «İsmi nedir?»

— «Tommy Beresford.»

— «Hiç işitmedim. Fakat Boris'e sorarım. O bütün bildiklerini bana söyler.»

İki Metelik şimdi soracağı sualin dehşetiyle titredi. Fakat sordu:

— «Bir şey daha var ki---»

— «Nedir?»

İki Metelik bütün cesaretini topladı:

— «Mr. Brown kimdir?»

Kadının yüzü bir anda yemyeşil oldu. O güzel yüz buruştu. Kendini bin zorlukla toplayarak eski halini almağa çalıştı Fakat sersemlemişti. Omuz silker gibi bir hareket yaptı:

— «Hiç kimsenin tanımadığı bir Mr. Brown hakkında bizden bilgi edinmenize imkân yok.»

İki Metelik ısrar etti:

— «Siz tanıyorsunuz.»

Kadının yüzündeki kan yine çekildi:

— «Sizi böyle düşünmeğe sevkeden ne?»

Genç kız doğruyu söyledi:

— «Bilmiyorum. Fakat bundan eminim.»

Mrs. Vandemeyer uzun bir zaman önüne bakıp sustu. Neden sonra hafif sesle itiraz etti:

— «Evet... Tanıyorum. Ben çok güzeldim, görüyorsunuz, biliyorsunuz, hâlâ güzelim---»

— «Evet, biliyorum, görüyorum.»

Mrs. Vandemeyer başını salladı. Elektrik mavisi gözlerinde garip bir ışık belirdi. İçini çekerek devam etti:

«Fakat çok güzel olmak kâfi mi?... Hayır. Çünkü son za-

manlarda---artık---korkuyordum. Çok şey bilmek en tehlikeli şey.»

Masanın üstünden genç kıza doğru eğildi:

— «Hiç kimseye bir şey söylemiyeceğinize yemin edin.»

— «Yemin ederim. Ve o bir kere bilindi mi siz tehlikeden kurtulmuş olacaksınız.»

Mrs. Vandemeyer'in yüzünden dehşetli bir korkunun gölgesi geçti:

— «Kurtulacak mıyım dersiniz? Yine eskisi gibi hür olacak mıyım?»

Meteliğin kolunu tuttu:

— «Para meselesinden emin misiniz?»

— «Muhakkak.»

— «Ne zaman alırım? Sonra çok geç kalmış olmayalım?»

— «O arkadaşım biraz sonra buraya gelecek. Belki telgraf çeker, belki başka bir çare bulur. Zaten çok aceleci bir insandır.»

Mrs. Vandemeyer'in yüzünde hafif bir rahatlık belirdi

— «Bunu yapacağım. Az para değil doğrusu.»

Garip bir tarzda gülümsedi:

— «Benim gibi bir kadın---kolay kolay baştan atılmaz.»

Bir iki saniye parmaklariyle masanın üstünde trampet çalarak aynı tarzda gülümsedi. Sonra birden irkildi:

— «Neydi o?»

— «Ben bir şey işitmedim.»

Mrs. Vandemeyer korkuyla etrafına bakındı:

— «Sanki biri bizi dinliyor gibi---»

— «Saçma!.. Kim dinliyebilir?»

Kadın fısıldadı:

— «Duvarların kulağı vardır. Size, çok korktum, diyorum. Siz onu tanımazsınız.»

İki Metelik onu teskin etmek istedi:

— «Yüz bin lirayı düşünün.»

Mrs. Vandemeyer dilini kupkuru olmuş dudaklarının üstünden geçirdi:

— «Siz onu tanımazsınız.»

Yine etrafını dinledi

—«O—Ah!..»

Birden ayağa fırladı. Titreyen parmağını İki Meteliğin başının arka tarafında bir yere doğru uzatıp bir şey gösterdi. Sonra kendinden geçerek yere yığıldı. İki Metelik dehşetle etrafına bakındı. Odanın kapısında Sir James Peel Edgerton'la Julius P. Hersheimmer duruyordu.

NÖBET BEKLEME

Sir James aceleyle Julius'un yanından geçip yere yığılan kadının yanına geldi. Eğilip baktıktan sonra hükmünü bildirdi

— «Kalp... Bizi öyle birdenbire görünce sarsılmış olacak. Çabuk, brandy getirin. Yoksa onu kaybedeceğiz.»

Julius musluğa doğru koştu. İki Metelik ihtar etti

— «Yok, yok, orada değil. Yemek salonunun yanındaki odanın dolabında. Koridorun solunda ikinci kapı.»

Sir James'le Metelik kadının baygın vücudunu yatağa taşıdılar. Yüzüne su serptiler. Fakat ayıltamadılar. Hukukçu nabzı tuttu:

— «Pek hafif, dedi. Genç dostumuz acele etmezse fena.»

Tam o anda Julius odaya girdi. Elinde yarı dolu bir şişe vardı. Şişeyi Sir James'e verdi. Bardak falan aramadan kadının başını yastıktan kaldırdılar. Sir James bembeyaz dudakların arasına içkiyi akıtmağa uğraştı. Nihayet kadın gözlerini açmıştı. Metelik bardağa biraz daha içki koyup kadının dudaklarına değdirdi

— «İçin şundan biraz daha.»

Mrs. Vandemeyer itaat etti. İçki yüzüne yavaş yavaş rengini iade ediyordu.

Oturmağa davrandı. Fakat elini göğsünün sol tarafına götürdükten sonra tekrar yatağın içine düştü. Nefes nefeseydi. Fısıldadı

— «Kalbim tuttu. Konuşmamalıyım.»

Gözlerini kapayıp rahat bir vaziyet aldı. Sir James hâlâ onun nabzını bırakmamıştı. Biraz sonra başını salladı

— «Düzeliyor.»

Üçü de geri çekilip yavaş sesle konuşmağa başladılar. Şu anda baygın kadına bir şey sormanın ve cevap almanın imkânı olmadığını üçü de görüyorlardı. Vakti gelince öğrenebileceklerdi.

İki Metelik bir saate yakın zamandır burada olan biteni anlattı. Julius hararetle onu tebrik etti

— «Harikulâdesin Metelik, harikulâde. Sabah olmadan yüz bin lirayı bu leydiye vereceğim. Uyandığı zaman parayı yanında bulacak. Gerçi henüz bir şey öğrenemedikse de, onun da parayı almadan bir şey söylemek istememekte haklı olduğunu zannediyorum.»

İki Metelik onun para meselesinde hakikaten ciddî olduğunu anlayınca rahat bir nefes aldı. Sir James bir şey söylemiyordu. Dönüp ona baktılar. Yaşlı adam istemiyerek lâfa karıştı

— «Çok iyi şeyler öğrenmişsiniz. Sözünüzü bu kadar çabuk kesmeseymişiz iyi olacakmış. Şimdi beklemekten başka yapacak bir şeyimiz yok.»

Gidip yataktaki şekle baktı. Mrs. Vandemeyer vaziyetini değiştirmemiş, aynı halle yatıyordu. Sir James başını salladı. İki Metelik fikrini söyledi

— «Bekleriz canım. Hele sabah olsun. Ama buradan ayrılmamız için sebep yok.»

— Şu sizin ortağınız olan küçük çocuğu onun başına diksek olmaz mı?»

— «Albert'i mi? Ya kendine gelir de yine tüymeğe kalkarsa? Albert ona mani olamaz.»

— «Yapar mı, yapar. Mr. Brown'dan çok korktuğu açıkça belliydi.»

— «Ne? O adam sahiden var mıymış?»

— «Evet. Etrafına bakıp duvarların kulağı olduğunu söyledi.»

Julius ilgilenmişti :

— «Belki buralarda bir diktafon vardır da.»

Sir James sükûnetle fikrini bildirdi :

— «Miss Cowley'in hakkı var. Buradan ayrılmamalıyız. Hattâ, Mrs. Vandemeyer'in hatırı için bunu yapmağa mecburuz.»

Julius merakla sordu:

— «Yani onun bu kadının peşinden ayrılmayacağını mı söylemek istiyorsunuz? O burada neler olduğunu nereden bilecek?»

— «Bir az evvel diktafondan bahseden siz değil miydiniz? Korkunç bir düşmanımız var. Biz onu tanımıyoruz. Fakat o bizim ne yaptığımızı biliyor. Önemli bir şahidimiz vardı, o da saf dışı bırakıldı. Miss Cowley gider, yatar. Biz sizinle değişe değişe nöbet tutarız.»

İki metelik buna razı olmadı. Dönüp yatağa baktı. Olanlar ona rüya gibi geliyordu. Tam o sırada Julius teklif etti:

— «Buradan çıksak iyi olacak gibime geliyor.»

Ötekiler bunu çok makul buldular. Sir James yine Mrs. Vandemeyer'in nabzını tuttu:

— «İyi, iyi, dedi. Sabaha bir şeyi kalmayacak.»

Yanında olan İki Metelik kadının dudaklarının kımıldadığını görünce eğilip kulağını onun ağzına dayadı. Fakat «Mr. Brown---» dan başka bir şey işitemedi. Arkadan söylediği ismi anlayamamıştı. Fakat yarı aralık gözler sanki bir şey haber verir gibi bakıyorlardı. Metelik birden karar vermişti. Doğruldu:

— «Ben apartımandan ayrılmam. Hem de bütün gece oturacağım.»

İçinden doğanlar onu bırakmıyorlardı. Mrs. Vendemeyer uyur görünüyordu. Fakat onun mırıldandığı «Mr. Brown« kelimeleri Meteliğin şüphesini uyandırmıştı. Kadının sayıkladığını değil, uyanık olduğunu ve bir şeyler söylemek istediğini zannediyordu. Gözüne kocaman odanın yarısını kaplayan gardrop ilişti Buraya birisi saklanabilirdi. Biraz utanarak gidip dolabın bütün kapılarını açtı, baktı. Kimseler yoktu. Diktafona benzer bir şey de göremedi. Yine dönüp yatağın yanına geldi. Burası da saklanmağa müsait bir yerdi. O eğilirken Sir James omuzlarını silkti:

— «Bir şey bulacağınızı zannetmiyorum. Fakat kapının dışına da bakın. Anahtar oradaysa alın. Kapıyı kilitleyin de içeriye kimse girmesin. Biz odaya geçelim.»

İki Meteliğin aklına birden bir şey geldi. Dönüp sordu:

— «Haa, şimdi aklıma geldi. Kuzum, siz içeriye nasıl girdiniz?»

Buna Julius cevap verdi

— «Yukarıya çıktığımız zaman çocuğu kapının önünde bekler bulduk. Kulağını kapıya dayamış, içeriyi dinliyordu. Hiç bir şey işitmediğini söyledi. Sonra bize kapıyı çalacağımıza servis kapısından içeriye girmemizin daha iyi olacağını söyledi. Biz de girdik Albert hâlâ orada bekliyor. Oğlan merakından mutlaka deliye dönmüştür.»

Sir James başka bir şey sordu :

— «Siz apartımanı bizden iyi bilirsiniz Miss Cowley. Nöbeti hangi odada tutmamızı tavsiye edersiniz?»

İki Metelik bir an düşündükten sonra cevap verdi:

— «Mrs. Vandemeyer'in küçük bir oturma odası var. Orası en uygun yer olacak bence. Hem rahat eşyayla döşenmiştir.»

Sir James kabul ettiğini bildiren bir baş işareti yaptı. Sonra ilâve etti:

— «Benim küçük kızım, siz gidip yatsanız olmaz mı? İki kişiyiz. Nasıl olsa nöbeti bırakmak istemiyoruz. Siz boşuna yorulmayın.»

Fakat Metelik red makamında başını salladı:

— «Uyuyamam Sir James. Mr. Brown rüyama girer.»

— «Ama çok yorulacaksınız.»

— «Hayır, yorulmam.»

O sırada Albert'i bulmağa giden Julius içeriye girdi, haber verdi:

— «Delikanlı dışarıda. Sadakatle vazifesine devam ediyor. Haa, buranın kileri nerede? Biraz bir şey yeseniz iyi olur.»

İki Metelikle beraber çıktılar, buzdolabından yiyecek çıkardılar. Getirip odadaki küçük masada yediler. Ondan son-

ra herkes rahat bir yer bulup oturdu. Birden Sir James Julius'a döndü:

— «Acaba nereye kaçacaktı, dersiniz?»

— «Bilmem. Ama tahmin edebilirim. Her halde Bournemouth'daki tımarhaneye gidecekti.»

— «Zannetmem. Bu imkânsız. Orada bulunmaz olur muydu? Üstelik siz orada Jane Finn'den bahsettiniz. Her yeni gelen şüpheyi çekecekti. Belki kız oradaydı. Fakat muhakkak ki, ismini değiştirmişlerdi. Buna rağmen içlerine bir şüphe girdiği için herkesin isim değiştirerek hastahaneye girdiğini zannedeceklerdi.»

Julius birden yerinden fırladı:

— «Bakın, bu benim aklıma gelmemişti. Hakikaten kızı asıl ismiyle oraya yatıracak değillerdi ya.»

Julius homurdandı:

— «Ben de koyun gibi adamım. Hiçbir şeyi etraflı düşünemiyorum. Neyse, şimdi bizim için mühim olan Mrs. Vandemeyer'dir. Hele bir uyansın bakalım.»

Odaya bir sessizlik çöktü. Gece iyice bastırmıştı. Lâmbaları yakmışlardı. Şurada burada eşyanın çıkardığı çıtırtılar işitiliyordu. Bu sessizliğe dayanamayan İki Metelik birden yerinde sıçradı:

— «Kendimi tutamıyorum. Mr. Brown buralarda bir yerde. Onu hissediyorum.»

— «Çok mânasız İki Metelik. Nasıl burada olabilir? Kapı açık. Dışarıyı görüyoruz. Biz görmeden içeriye kimse giremez.»

— «Ne yapayım? Ben böyle hissediyorum. Onun burada olduğunu hissediyorum.»

Sir James söze karıştı:

— «Sinirleriniz iyice bozuldu Miss Cowley. Benim de öyle ya... Fakat ben de Mr. Hersheimmer'in fikrindeyim. Biz görmeden içeriye kimse giremez.»

Yeni bir sessizlik oldu. İki Metelik bir daha kimseyi telâşa vermeden saatler geçti. Uyuyan şehir uyanmağa başladı. Gün ışığı Meteliğe sükûnet getirmişti.

Julius kalkıp gerindi. Sonra bağırdı:

— «Hurraaa!... Sabah oldu. Muhteşem bir gün başlıyor. Tommy'yi bulacağız. Jane Finn'i bulacağız. Ondan sonrası rahat. Mr. Carter'a yaşlı bir kadınla evlenip evlenemiyeceğini soracağım.»

Saat yedide Metelik mutbağa gidip çay yaptı. Tepsiye dört tane çay fincanı koyup odaya getirdi. Julius sordu:

— «Dördüncü fincan kimin için?»

— «Tabiî, mahpusumuz için. Onu böyle çağırabiliriz zannediyorum.»

— «Doğru.»

— «Ben gidip kendisinin uyanıp uyanmadığına bakmak istiyorum. Siz de gelir misiniz? Nasıl kalkacağını bilemeyiz. Kendileri çok huysuzdur da.»

Sir James yatak odasına doğru yürürken sordu:

— «Anahtar nerede?»

Metelik cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. O önde, ötekiler arkada içeriye girdiler. Yatakta hiç bir hareket olmadı. Metelik fısıldadı:

— «Daha uyanmamış.»

Sonra seslendi:

— «Gün aydın Mrs. Vandemeyer.»

Fakat Mrs. Vandemeyer cevap vermedi. İki Metelik elindeki çay fincanını yatağın yanındaki komodun üstüne koyup perdeleri açmağa gitti. Sonra gelip yatağın üstüne eğildi. Kadında hiçbir hareket yoktu. Kadının elini tutunca eldeki buz gibi soğukluk genç kızın kalbini de dondurdu. Mrs. Vandemeyer artık hiç konuşamıyacaktı.

Onun feryadı ötekileri de yatağa yaklaştırdı. Bir iki dakika sonra Mrs. Vandemeyer'in öldüğüne karar verilmişti. Ölüm birkaç saat evvel gelmiş olmalıydı. Uyku arasında ölmüştü. Julius öfkelenmişti, söylendi:

— «Amma da zalim talihimiz varmış.»

— «Ama aklımıza gelmezdi ki. Kapı kilitliydi. İçeriye de kimse girmedi.»

Hukukçu itiraf etti:

— «Akıl alacak şey değil. İşte, Mr. Brown'ın işlerinden biri daha.»

— «Ama nasıl girdi?»

— «Evet, nasıl girdi? İşte biz bunu keşfetmeliyiz.

Elini alnına vurarak nazik haliyle orada kaldı. Tekrar ediyordu

— «Bunu bulmalıyız. Bunu keşfetmeliyiz.»

İki Metelik bu sesteki mânayı: Mr. Brown'ın işitmesini çok isterdi. Her halde hiç hoşuna gitmiyecekti. Julius'un gözleri balkona dönmüştü:

— «Sakın oradan girmiş olmasın?»

İki Metelik kat'î bir ifadeyle bildirdi:

— «Balkon yalnız bu odayla bizim oturduğumuz odanın önündedir. Oradan kimsenin girmesine imkân yok.»

Sir James yine araya girdi:

— «Bu Mr. Brown'ın metodlarına uymaz. Şimdi faraziyeleri bırakalım da bir doktor çağırtalım. O gelinceye kadar odada işimize yarar önemli bir şey olup olmadığına bakarız.»

İki Metelik duvardaki bir kapağı işaret etti:

— «İşte dolabı. Değerli şeylerini orada saklardı. Belki elmaslardan başka şeyler de buluruz.»

Sir James telefon elinde bekledi. Julius kapağın yanına gitti:

— «Anahtar üstünde.»

Kapağı açtı, kolunu içeriye uzattı. Bir an sonra başını da dolabın içine soktu. Ötekiler bekliyorlardı. Julius biraz sonra doğruldu, onlara döndü. Kolu hâlâ içerideydi. İki Metelik dayanamadı, sordu:

— «Eee?»

Fakat genç adam cevap vermeden evvel boş gözlerle onlara baktı. Sonra kolunu çekip kapağı kapatarak bildirdi:

— «İçeride hiçbir şey yok.»

Ölüyü muayeneye gelen genç doktor neticeyi söyledi:

— «Belki kalp sektesi, belki de fazla uyku ilâcı almıştır. Odada Kloral kokusu var.»

İki Metelik aklına gelen şeyle musluğa koştu. Dün akşamki küçük şişe oradaydı. Eline alıp baktı---Şişe tamamen boştu.

BİR MÜZAKERE

İki Metelik şaşırmıştı. Sir James idareyi mahir ellerine almış, her şeyi tam düzeninde idare ediyordu. Doktor, kadının ilâcı kazara fazla kaçırmış olabileceğini söylemişti. Tahkikata pek lüzum görmediğini de ilâve etmişti. Fakat Sir James bunu böyle kabul etmiyordu. Çünkü kadının hudut dışına kaçmağa niyetlendiğini biliyordu. Evde hizmetçilerden kimse yoktu. Fakat Sir James ve genç arkadaşları onu ziyarete gelmişler, o bayılınca da apartımandan ayrılmamışlardı. Acaba kadının hiçbir akrabasını tanıyorlar mıydı? Sir James onun bir akrabası olduğunu işittiğini hayal meyal hatırlıyordu. Galiba bir akıl hastasıymış. Pek iyi bilmiyordu? Mamafih sorup öğenecekti. Bunu bilse bilse doktor Hall bilirdi.

Julius kulak kesildi ve hemen sordu:

— «Doktor Hall dediğinizin Bournemouth'ta bir hususî kliniği var mı?»

— «Evet.»

— «Demek onu tanıyordunuz?»

— «Tanımaz olur muyum oğlum? Dün size söylemeği unutmuş olacağım.»

— «Ah, bilseydim.»

— «Evet, ben de bilseydim size bir kart verirdim, araştırmanızda kolaylık olurdu. Doktor Hall çok iyi dostumdur. Fakat neyse, yine de sorarız. Zaten onu sırf Jane Finn için arayacağız.»

Hep beraber Julius'un arabasına bindiler. Doktorun şehirdeki evine gittiler. Doktor, Sir James'i görünce sevinçle gülümsedi:

— «Ah, sevgili dostum, nerelerdeydiniz?»

Sir James yanındakileri tanıttı. Doktor Julius'u görünce yine güldü:

— «Haa, bizim ağaç macerası dostumuz. Ayağınız nasıl, geçti mi?»

— «Teşekkür ederim doktor, bir şeyim kalmadı.»

Sir James bu konuşmanın uzamasına meydan vermedi:

— «Sizinle biraz görüşebilir miyiz Doktor?»

— «Elbette. İçeriye buyurun.»

Misafirlerini alıp bir yazı odasına götürdü. Hepsi oturdular. Sir James kısaca olan biteni anlattı. Doktor, Mrs. Vandemeyer'i pek yakından tanımıyordu ama, çok güzel bir kadının başına gelenlere üzüldü. Fakat Sir James'in konuşması bir soruşturmaya benziyordu. Doktor bundan huylandı:

— «Sizin soruşturma yapmanızın sebebini anlayamadım yalnız, dedi. Çünkü böyle şeylerle polis meşgul olur.»

Sir James buna miras meselesinden dolayı ihtiyaç duydukları için giriştiklerini söyledi. Sonra sordu:

— «Acaba sizin kliniğinizde onun akrabası falan olan bir kimse var mı?»

Doktor cevap vermeden bakınca Sir James biraz açılmağa mecbur oldu

— «Sık sık sizin hastahanenize gelip gittiğini biliyorum da.»

— «Meslekî bir şeydir de onun için cevap vermek istemedim ama, düşününce buna cevap vermek zorunda olduğumu anladım. Evet, hastahanemde bir genç kız vardı. Mrs. Vandemeyer'in yeğeni olarak tanıyorduk.»

Julius merakla araya girdi:

— «Ne isim altında?»

— «Janet Vandemeyer ismiyle yatıyordu.»

— «Yani, şimdi çıktı mı?»

— «Hatırladığıma göre, Temmuzun ortalarında çıktı.»

— «Akıl hastası mıydı?»

— «Tam bir deliydi. Mrs. Vandemeyer'den öğrendiğime göre, Lusitania'yla Amerika'dan gelirlerken vapur torpillenince kızcağız bir şok geçirmiş, bu korku aklını kaçırmasına sebep olmuş.»

Sir James etrafına bakındı:

— «İstediğimiz iz üzerindeyiz.»

Julius kafasını salladı:

— «Çık, çık.. Ne koyunmuşum meğerse.

— «Onun ifadesine müracaat etmek istiyorsanız, size hiç bir faydası olamıyacağını peşin söyliyeyim.»

Julius haykırdı:

— «Nee? Demek sahiden deli?»

— «Maalesef, evet.»

Hepsi dönüp kısa boylu adama baktılar. Sir James başını yandan yana salladı:

— «Yazık, çok yazık!...

Doktor sözlerine devam etti:

— «Janet tam bir hâfıza kayıbı hastasıdır.»

— «Ne?»

— «Bizim mesleğimiz için çok ilgi çekici bir mevzu. Fakat sizler için tabiî çok acıklı.»

Sir James sordu:

— «Hiç bir şey hatırlamıyor mu?»

— «Kazaya kadar olan hâdiselerin hiç birini hatırlamıyor. Ondan sonraki hatıralarında hâfızası sizin veya benim gibi işliyor.»

— «Karaya çıkış. Ondan evvelki her şey bulanık. İsmini bilmiyor, nereden geldiğini bilmiyor, nerede olduğunu bilmiyor. Hattâ, kendi ana dilini bile konuşmuyor.»

Julius hiddetle söyledi:

— «Fakat bu normal bir şey sayılmamalı.»

— «Hayır sayın bayım, bu vaziyetlerde çok normal sayılır bu. Paris'te bu mevzuyla fazla ilgilenen, birçok etüdler yapmış bir doktor var. Kızı oraya götürmesini söyledim, fakat Mrs. Vandemeyer itiraz etti.»

Sir James:

— «Tahmin ederim, dedi, itiraz eder.»

— «Kız çok gençti; ancak on dokuzundaydı. Acıdım. Tedavi edilmesini istedim. Fakat kabul ettiremedim. Lâkin tedavi çareleri olmayan bir hastalık bu. Sadece hastanın kendi

kendine bir şeyler hatırlamasını bekliyeceksiniz.»

— «Meselâ, ne kadar beklemek icab eder?»

— «Belli olmaz. Bazan bir ayda hasta hâfızasını kazanır, bazan da yirmi sene sonra. Bazan geçirdiği başka bir şok hastanın iyi olmasına yardım eder. Yani, biri ötekini sürer, götürür.»

— Şok mu?»

— «Evet.»

— «Yani, onun aklını başına getirmek için yine bir gemiye bindirip gemiye torpil mi attırmak lâzım? Ha deyince bir yolcu gemisi alınır ama, hiçbir devlet her istiyene bir deniz altı satmaz. Bunu nereden temin edeceğiz?»

Julius'un bu sözüne hepsi güldüler. Doktor zeki gözleriyle garip garip Julius'a baktı. Julius bu bakışı görünce ona döndü:

— «Hayır, deli değilim. Yalnız mümkün olan şeyler vardır, olmayanlar vardı. Vakıa bir tren satın almakla bir yolcu gemisi almak arasında hiçbir fark yoktur. Fakat diğerinde güçlük vardır. Hattâ, belki de imkânsızlık.»

Doktor Hall elini sallayarak sordu:

— «Ama, onun parası bayım, parası?»

Julius omuz silkti:

— «Paranın benim için önemi yok.»

Doktor Amerikalının aklından şüphe etmeğe başlamıştı. Sir James'e döndü. O bir tebessümle cevap verdi:

— «Mr. Hersheimmer bunları temin edecek kadar zengindir dostum.»

Doktor ferahladı. Gerçi onun hastası olmasını isterdi. Bu meslekî bir arzuydu ama, adamın deli olmadığını anladığı için de memnun olmuştu. Şimdi adam gözüne gece vakti ağaçlara tırmanıp düşen bir yarı çılgın gibi görünmüyordu. Şimdi o gözünde ehemmiyet kazanmıştı. Karşısında bir milyoner genç vardı. Daha ciddi konuşmağa başladı:

— Peki, bunu nasıl başaracaksınız?»

Julius o aceleci haliyle kısaca cevap verdi:

— «Sinemada bir kaza sahnesi seyrettirmek suretiyle.»

Doktor takdirle başını salladı:

— «Çok güzel. Bu bizim aklımıza gelmemişti.»

İki Metelik de lâfa karıştı:

— «Her şey güzel ama, kız nerede? Onu nerede bulacağız da film seyrettireceğiz?»

Herkes ümitsizlikle birbirine baktı.

İKİ METELİK'E YAPILAN BİR TEKLİF

Julius elini alnına vurdu

— «Ah, bunu unutmuştum. Ne zaman sizden ayrıldı, demiştiniz?»

Küçük doktor merakla onun yüzüne bakarak cevap verdi:

— «O akşam. Sizin ağaçtan düştüğünüz gece. Mrs. Vandemeyer'den gelen acele bir haberle onu bir hemşirenin yanına katıp gece treniyle gönderdik.»

— «Yanına kattığınız hemşire de herhalde Deith dediğiniz olacak. Allahım, meğer ona ne kadar yakınmışım.»

İki Metelik tam söze başlayacakken Sir James ayağa kalktı:

— «Sizi fazla rahatsız ettik Hall. dedi. Bize çok önemli şeyler öğrettiniz. Teşekkür ederiz. Yalnız şimdi Mrs. Vandemeyer'in yeni bir tuzağına düştüğümüzü anlıyorum. Şu hemşire Edith'in nerede olduğunu biliyor musunuz bari?»

Küçük doktor başını salladı:

— «Hayır. O gece bizden ayrıldıktan sonra geri dönmedi. Mrs. Vandemeyer'in yanında kaldığını zannediyorum. Belki hastayı bırakmaması istenmiştir, diye düşündüm. Acaba kız bir hileye mi kurban gitti dersiniz? Polise haber verseniz nasıl olur?»

Fakat Sir James başını sallayarak bu teklifi reddetti:

— «Yok, yok. Şimdilik kendimiz arayacağız. Belki başka akrabalarının yanına gitmiştir.»

Doktor buna kani olmamıştı ama, Sir James'in ne daha

fazla bir şey söylemek, ne de daha fazla burada oturmak istemediğini görünce kendi fikrinde israr etmekten vazgeçti.

Üç kafadar, otomobilde oturmuş, ne yapacaklarına karar veremiyerek konuşuyorlardı. İki Metelik esefle haykırdı:

— «Ah, ne fena olmuş. Julius kaç saat onunla aynı dam altında kalmışta haberi olmamış.»

Julius da durmadan kafasına vuruyordu:

— «Ah, ne aptalmışım, ne aptalmışım.»

Sir James ikisine de nasihat etti:

— «Daha sakin olsanız daha iyi olur çocuklar. Ağlamakla bir şey elde edilmez ki.»

İkisi de sustular. Adam haklıydı. Merakla onun yüzüne bakıp ne söyliyeceğini beklediler.

O eliyle hareket işareti verdikten sonra sözlerine devam etti:

— «Neydi ismi? O hemşire için gazeteye bir ilân verilse nasıl olur? Zaten bundan başka yapılacak şey de yok görünüyor.»

İki Metelik omuz silkti:

— «Bana kalırsa, bundan hiçbir fayda elde edilemez. Bir şey daha var: Tommy'yi nerede bulacağız? Onu bulmak için de ilân mı vereceğiz? Bir tuzağa düştüğü muhakkak. Gazete okuyup da bize cevap verecek halde midir dersiniz?»

— «Ümitlerimiz kaybetmiyelim. Ama, ah, evet, hiç de ümit verici bir şey yok.»

Birden gözleri Julius'un gözleriyle karşılaştı. Hemen kendini toplayıp İki Meteliğin elini tuttu:

— «Her hangi bir şey öğrenirseniz bana da bildirmeği ihmal etmeyin çocuğum. Hemen mektup yazın.»

— «Aaaa, bir yere mi gidiyorsunuz?»

— «Söylemiştim ya. Hatırlamıyor musunuz? İskoçya'ya gidiyorum.»

— «Evet. Fakat, ben zannetmiştim ki---»

— «Sevgili yavrum, korkarım ki, bundan fazla bir şey yapamıyacağım. Bütün delillerimiz hava eridi, gitti. Elimiz-

den gelen her şeyi yaptık. Yeni bir şey bulursanız size yardım etmeği vaad ediyorum.»

Julius'un hali değişmişti. Şimdi ihtiyar adama ciddi ve garip nazarlarla bakıyordu. İki Metelik buna dikkat etmedi:

— «Haklı olduğunuzu zannediyorum. Bize yardım ettiğiniz için teşekkürler ederim. Allahaısmarladık Sir James.»

Julius artık onlara bakmıyordu. Arabadan inmiş, motor kapağını açıp içine eğilmişti. Sir James genç kızın asık yüzüne baktıktan sonra erkeğe de bir göz attı ve Meteliğe doğru eğilip alçak sesle:

— «O kadar ümitsizliğe kapılmayın Miss Cowley, dedi. Tatil günlerinin oyun zamanı olduğunu hatırdan çıkarmayın. Bazan insan böyle zamanlarında en büyük güçlükleri yenecek çareler keşfeder.»

Genç kızın birden dikilmesi üzerine hemen onu yatıştırma çareleri aradı:

— «Daha fazla bir şey söyleyemem. Fazla konuşmak tehlikelidir. Bunu unutmayın. Bildiklerinizden kimseye bahsetmeyin. En yakından tanıdığınız kimselere bile bir şey söylemeyin. Anlıyorsunuz değil mi? Haydi, Allaha ısmarladık.»

İki Metelik onun arkasından şaşkınlıkla bakıyordu. Geçen sefer de böyle iki mânalı lâflar etmişti. Demek bu onun metoduydu. Fakat şimdi söyledikleriyle ne demek istemişti? Yeni bir şey mi imâ ediyordu? Son sözlerinin arkasında gizli olan neydi acaba? Acaip adamdı şu Sir James. Fakat, hiç olmazsa, onlara yardımdan kaçmamıştı. Şimdi bile gizlice çalışıyordu onlar için. Ta ki---

Düşüncelerinin burasında Julius gelip arabaya girdi. Onun yüzüne baktıktan sonra da sordu:

— «Ne o? Düşünceli görünüyorsunuz. İhtiyar kahraman yeni bir şey mi söyledi?»

İki Metelik ağzını açmışken dilinin ucundakini söylemekten vazgeçti. Sir James'in sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu çünkü. Sonra aklına başka bir şey geldi. Julius kendisi gibi her an her lâfa karışmıyor, bazı sözleri ıska geçiyor-

du. Her halde her bildiğini söylemek istemiyor olmalıydı. O halde kendisi neden söylesindi? Belki de bir şeyler keşfetmişti de bunu yalnız kendisine saklamak sevdasına düşmüştü. O açıklama yaparsa kendisi de yapardı. Sade bir tavırla cevap verdi:

— «Hayır, hiçbir şey söylemedi.»

Julius israr etmedi. Düşünceliydi o da. Teklif etti:

— «Biraz parka gidip dolaşalım mı?»

Metelik başiyle kabul işareti verdi. Hyde Parka girdiler. Yanyana yürümeğe başladılar. İkisi de konuşmuyordu. Uzun bir müddet sonra birden Julius sordu:

— «Miss Metelik, acaba Jane'i hiç bulamıyacak mıyım dersiniz?»

Sesindeki ümitsizlik genç kızı şaşırttı. Dönüp hayretle bu enerjik adama baktıktan sonra omuzlarını kaldırdı:

— «Bilmem..»

Julius ayni ümitsiz sesle sözüne devam etti:

— «Galiba öyle. Ben bu işten ümidimi kestim gibi. Bugün Sir James bunun üstüne tuz biber ekti. Hiç ümit beslememizi söyledi. Sırası gelmişken söyliyeyim, ben o adamdan hiç hoşlanmadım. Onunla çalışmaktan vaz geçmeliyiz. Fakat o da çok kurnaz. Buna rağmen onun da bir şey başaracağını zannetmiyorum. Ama---belki bir—»

Sözü yarıda bıraktı. İki Metelik müphem surette onu haklı buluyordu. Fakat kendi hislerini mahiyetini idrakten acizdi şu anda. Hatırlattı :

— «Şu hemşire için ilân vermemizi tavsiye etmişti. Verecek miyiz?»

Julius sesinde sefil bir ümitle cevap verdi:

— «Evet.»

Sonra şiddetle kendi kararına itiraz etti:

— «Hayır. Vaz geçtim. Zaten kafamın yarısı memleketime dönmemi söylüyor.»

İki Metelik kendini tutamadan haykırdı:

— «Hayır, gidemezsiniz. Tommy'yi bulmamız lâzım.»

Julius utançla itiraf etti:

— «Beresford'u tamamen unutmuştum. Haklısınız, onu bulmalıyız. Gündüz bile bir uyur gezer halindeyim. Kusuruma bakmayın. Fakat size sormak istediğim bir şey var. Miss İki Metelik.»

— «Eveet?»

— «Şey---Siz ve Beresford—yani—-»

— «Söylemek istediğinizi anlayamıyorum. Fakat anlayabildiğime göre sormak istediğinizin cevabı: Hayır'dır.»

— «Demek birbirinize karşı öyle şeyler hissetmiyorsunuz?»

— «Elbette hissetmiyoruz. Tommy'yle ben iki arkadaştan başka hiç bir şey değiliz.»

İki Metelik çok kızmıştı. Fakat Julius onun hiddetine aldırmadan ısrar etti:

— «Birçok arkadaşlar evvelâ böyle söylerler, sonra---»

Metelik sert sert sözü kesti:

— «Saçma!... Ben öyle her gördüğü erkeğe âşık olacak kıza benziyor muyum?»

— «Hayır. Siz ancak zorlu bir insana âşık olacak karakterde bir kızsınız.»

İki Metelik birden gururlandı:

— Her halde bu bir kompliman olacak.»

— Emin olun ki, komplimandır. Şimdiii---Bunu bırakalım da—Beresford'u bulamazsak, ve—ve—»

— «Söyleyin, söyleyin. Hakikatle yüzyüze gelmek şart. Onun ölmüş olduğunu mu zannediyorsunuz?»

— «Bütün aramalarımız boşa çıktı farzedin. O zaman ne yapacaksınız?»

İki metelik acizle omuzlarını kaldırdı:

— «Bilmiyorum.»

— «Yapayalnız kalacaksınız zavallı yavrum.»

İki metelik gösterilen merhamete karşı alerji duydu:

— «Bana bir şey olmaz.»

— «Evlenmeği düşünmüyor musunuz?»

— «Tabiî evlenmeğe niyetim var. Yani, eğer---»

Söyliyeceği şeye cesareti yokmuş gibi bir hali vardı. Neden sonra sözüne devam etti:

— «Yani, istediğim gibi zengin birini bulursam evleneceğim. Bunu açık açık itiraf ediyorum. Niyetim bu. Siz de bundan dolayı beni hakir görmezsiniz değil mi?»

— «İş meselelerini hiç bir zaman hakir görmem. Peki, ne tip erkeklerden hoşlanırsınız?»

— «Yani, adamın boyundan bosundan mı bahsediyorsunuz?»

— «Yo, hayır. Sadece para işini soruyorum.»

— «Aaa, henüz bu hususta bir karar vermiş değilim.»

— «Bana ne dersiniz?»

— «Size mi?»

— «Elbette.»

— «Yo, olmaz.»

— «Neden?»

— «Nedenini bilmem. Fakat, olmaz.»

— «Ama neden?»

— «Bunda israr etmenizin sebebini anlamıyorum. Her halde benimle eğleniyorsunuz.»

— «Hiç de eğlenmiyorum Miss İki Metelik. Size karşı ciddi olmak zorundayım. Çünkü başka kızlara karşı sizin için duyduklarımı duymadım. Bir kelime söyleyin, hemen bir kuyumcuya gidip birer nişan yüzüğü alalım.»

İki Meteliğin nefesi kesildi:

— «Yapamam.»

— «Beresford yüzünden mi yapamazsınız?»

— «Hayır, hayır.»

— «Öyleyse, neden? Bendeki kadar doları herkeste bulamazsınız. Düşünsenize.»

İki Meteliğin yine nefesi kesildi. Hiddet ve şaşkınlıktan bir müddet konuşamadı. Bu arada da durup dururken bu adamı darıltmanın doğru olmayacağını düşündü. İzdivaç teklif etmek ahlâksızlık değildi. Ona nasıl kabahat bulurdu? Âşıkdaşlık değil, izdivaç teklif ediyordu. Kekeledi:

— «Ba-bana yarına kadar düşünme müsaadesi verir misiniz?»

— «Ne faydası var?»

— «Belki haklısınız. Fakat öyle istiyorum. Bugün bu bahsi kapayalım, olur mu?»

— «Pek âlâ.»

Otele dönüp ayrıldılar. İki Metelik oturup düşünmeğe başladı. Kendi kendine: «Küçük deli!» diyordu, «Hayır, koca deli!... İstediğin her şeye kavuşacaksın. Bu eline geçen tek fırsattır. Aptal bir koyun gibi davranmasan da kabul etsen ne olur sanki? Neden onu kabul etmiyorsun? Hattâ onu kapman, üstüne saldırıp yakalaman icab eder. Daha ne istiyorsun?»

Gözü aynaya ilişti, kendini gördü. Fakat kendi aksinin yanında bir başka hayal belirmişti. Bu Tommy'nin hayaliydi. Birden ağlamağa başladı:

— «Ah, Tommy, Tommy. Seni seviyorum ben. Seni seviyorum Tommy. Senden başka kimseyi istemiyorum.»

Birden kendi hislerinin hakikî cephesini öğrenmiş oldu. Bir müddet bunun üstünde düşündükten sonra birden doğruldu:

— «İşte bu kadar, dedi. Hakikatlerle yüzyüze gelmek daima iyidir. Bana bir saman çöpü kadar önem vermeyen bir meteliksize âşık olmuşum da haberim yokmuş. Çırpınmanın faydası yok. Fakat, acaba Tommy ne hissediyor?... Benim duyduğum şeyleri öğrense çok şaşacağından eminim. Çünkü o da bana kardeş göziyle bakıyordu. Yazık!... Güzel arkadaşlığımız bozulacak. İnsanın prensiplerine sadakatsizlik etmesi korkunç şey.

Durup yine uzun uzun düşündükten sonra o her zamanki âdetiyle köpek yavrusu gibi başını silkeledi:

— «Şimdi Julius'a ne cevap vereceğim? Bir şey bulup söylemeli ama, o da öyle halis Amerikalı ki. Bir şeyi tutturdu mu, ondan dönmeği aklına bile getirmiyor.»

Birden düşünceleri yolunu değiştirdi, dün akşamki hâdiselere döndü. Düşündükçe yüzündeki renk kaçıyor, alnı ve

yanakları bembeyaz oluyordu. Sonunda haykırarak yerinden fırladı:

— «İmkânsız... İmkânsız!... Böyle şeyler düşünmeğe devam edersem çıldıracağım.»

Müthiş!... Canavarca bir şeydi bu. Olamazdı.

Bir müddet sonra oturup bir tezkere yazdı. Kelimeleri çok dikkatle seçmişti. Fakat beğenmedi, tekrar yazdı. Nihayet üçüncüde yazdıklarından memnun kaldı. İmzalayıp bir zarfa koyduktan sonra üstüne Julius'un ismini yazdı. Kalkıp koridora çıktı, doğru onun odasına gitti. Vurduğu kapıya kimse cevap vermedi. Kapı kilitli değildi, içeriye girdi, mektubunu masanın görünür bir yerine bıraktı, çıktı.

Kendi kapısının önünde otelin küçük çocuklarından birini buldu. Çocuk elindeki tepsiyi ona uzattı.

— «Size bir telgraf geldi Miss.»

İki Metelik kâğıdı tepsiden aldı, dikkatsizce yırttı. Sonra delice haykırdı. Telgraf Tommy'dendi.

TOMY'NİN MACERASI

Karanlıklardan bir ışık parçası fışkırmıştı. Tommy hayal dünyasındaki ölümünden geri dönüyordu. Nihayet gözlerini açtı. Şakaklarını döğen ağrıdan başka bir şey idrak edemiyordu henüz. Bulunduğu yerin yabancılığını müphem surette fark ediyordu. Ne olduğunu, nerede olduğunu bilmiyordu.

Başını oynatmak istedi. Ağrı çok şiddetliydi. Kendi kendine: «Lânet!... diyerek kalkıp oturmak istedi. Hatırlamıştı. Soho'daki şu menhus evdeydi. Demek buradan çıkamamıştı. İnliyerek yattı yine. Yakında bir ses işiterek dinledi; birisi fısıldıyordu:

— «Kendine geliyor.»

Hemen tanıdı. Bu sakallının sesiydi. Hemen yine bayılmış gibi yaparak dinledi. Fakat yine kendinden geçmişti. Bir müddet daha yattı. Nihayet iyice etrafını fark etmeğe başladı. Başındaki ağrı hafiflemişti. Her halde onu odayı dinlerken yakalamışlardı. Şimdi onu bir casus olarak kabul ediyor

olmalıydılar. .Ve---işte bu çok müthişti---neredé olduğunu dostlarından kimse bilmiyordu.

Birisi yine mırıldandı:

— «Ayılıyor?»

Tommy yine lânetler savurdu kendi kendine. Çabaladı ve bu defa doğrulmağa muvaffak oldu. Sakallı Alman yaklaşıp dudaklarına bir bardak uzattı:

— «İçin!»

Tommy itaat etti. İlâç sert bir şeydi. İçini yakmıştı ama, aklını da başına getirmişti. Etrafına merakla bakındı.

Toplantı odasındaki bir kanapede yatıyordu. Bir tarafında Alman, bir tarafında cani suratlı kapıcı duruyordu. Ötekiler biraz açıkta duruyorlardı. Fakat Tommy bunların arasında bir numara denen adamın bulunmadığını hemen fark etti.

Alman sordu:

— «Biraz düzeldiniz mi?»

Tommy nezaketle mırıldandı:

— «Evet, teşekkür ederim.»

— «Dua edin ki, kafa tasınız sağlammış. Yoksa Conrad'ın beyninizi dağıtması işten bile değildi.»

Dönüp vahşi suratlı kapıcıya baktı. Sonra sevgiyle gülümsedi. Kapıcı da buna teşekkür eder gibi sırıttı. Tommy zorlukla başını çevirip kapıcıya hitab etti:

— «Demek sizin isminiz Conrad? Ee, Conrad, daha sizi ilk görüşümde sizin bir idam kaçağı olduğunuzu hissetmiştim.»

Vahşi adam homurdandı. Sakallı adam itiraz etti:

— «Hiç te değil. O böyle bir tehlikeye mâruz değildir.»

Tommy cevap verdi:

— «Öyle mi zannediyorsunuz? Polis onu görseydi hemen tanımıyacak mıydı dersiniz? Eminim ki, hemen yakalarlardı.»

Hali kayıtsızdı. O fazla okumuş olmadan gözü açık olduğu için birçok şeyler öğrenmiş gençlerdendi. Sezişi kuvvetliydi. En mühim noktayı hemen keşfederdi. Bu konuşması ih-

tiyatsızca olmuştu. Tommy bunu idrak ediyordu. Çünkü bu adamı kızdırıp kendine düşman etmekle eline bir şey geçmezdi. Bilâkis bu tehlike yaratırdı. Onu kandırıp buradan kaçmanın da imkânı yok. Tam mânasiyle kapana kısılmıştı.

Sakallı Alman düşüncelerinin arasına girdi:

— «Ölmeden evvel söyliyeceğiniz bir şey var mı?»

Tommy aynı soğuklukla cevap verdi:

— «Sadece birçok şeyler.»

— «İçeriyi dinlediğinizi inkâr etmiyeceksiniz ya?»

— «Hayır. Bunun için özür dilemeliyim. Fakat konuşmalarınız öyle ilgi çekiciydi ki, oradan ayrılamadım.»

— «İçeriye nasıl girdiniz?»

— «Sevgili Conrad oradaydı. Bir hizmetkârı pansiyoner olarak alıp almıyacağınızı öğrenmek istedim. Fakat hakikaten çok sadık bir bekçi köpeğiniz varmış.»

Conrad korkunç bir homurtu salıverdi. Sakallı dönüp kendisine bakınca da izah etti:

— «Parolayı verdi de aldım. Kim olduğunu ne bilecektim ben?»

Tommy tasdik etti:

— «Evet, o nereden bilsin? O zavallıya kabahat bulmayın. Onun dalgınlığı bana sizlerin hepsini tanıtmış oldu.»

Sözlerin grup arasında mırıltılara yol açtığını duyuyordu. Sakallı adam elini salladı:

— «Ölüler konuşamazlar ki.»

— «Öyle miii? Ama, ben daha ölü değilim.»

— «Yakında olacaksınız, benim genç dostum.»

Ötekiler yine mırıldandılar. Tommy'nin kalbi hızlı hızlı çarpmağa başlamıştı. Sert bir sesle cevap verdi:

— «Zannetmiyorum. Ölmem için mühim bir sebep olmalı. İnsan durup dururken ölmez.»

— «Siz içeriye girip bizi dinlemekle bize bu vesileyi vermiş olmadınız mı?»

— «Olabilir belki. Buraya bakın, bana birçok sual sordunuz. Ben de size bir şey sorayım: Beni yakalar yakalamaz neden hemen öldürmediniz?»

Alman cevap vermekte tereddüd etti. Tommy bu fırsatı kaçırmadı:

— «Çünkü benim ne bildiğimi, ne kadar şey bildiğimi bilmiyordunuz. Bu bilgiyi nereden edindiğimi bilmiyordunuz. Şmdi beni öldürürseniz yine de bir şey öğrenemezsiniz.»

Fakat bu küstahlık Boris'i çileden çıkarmıştı. Bir adım ileri gelip bağırdı:

— «Seni cehennem kaçkını casus seni!... Sana günah çıkarman için vakit bile vermiyeceğiz. Öldürün onu, öldürün.»

Arkadakilerden bir tasdik gürültüsü yüksedi. Alman sordu:

— «Duyuyorsunuz değil mi? Buna ne diyeceksiniz?»

Tommy omuz silkti:

— «Ne mi diyeceğim? Şu delileri toplayın. Kendilerine birkaç sual soralım. Ben içeriye nasıl girdim? Sevgili Conrad'ın söylediğini hatırlayın. «Parolayı verdi de girdi.» demedi mi? Peki, onu nasıl öğrendim? Kapıyı çalıp aklıma ilk gelen sözü söylediğimi iddia edemezsiniz ya.»

Tommy, sözlerinin karşısındakilerde yarattığı tesiri gördükçe keyfinden şişiniyordu. İki Metelik olmalıydı da onun bu başarısının keyfini o da çıkarmalıydı.

Amele kılıklı adam ortaya çıktı:

— «Vatandaşlar, bu adam doğru söylüyor. Satıldık.»

Korkulu bir mırıltı yükseldi. Tommy kendi kendine cesaret vermek istiyerek gülümsedi, ve hiç vakit kaybetmeden adamı destekledi:

— «Çok şükür, aklınız başınıza geldi. Beyninizi kullanmadan nasıl hükûmet darbesi yapabileceğinizi idrak edemezsiniz.»

Alman Tommy'nin üstüne eğildi:

— «Bizi kimin sattığını siz bize söyliyebilirsiniz. Ama bunun sizi kurtaracağını zannetmeyin. Yok, hayır, sizi salıveremeyiz. Bütün bildiklerinizi söyleyin bakalım. Boris insanları konuşturmayı iyi bilir. Söylemezseniz---» Tommy küstahça karşılık verdi:

— «Püf!... Beni ne öldürebilirsiniz, ne de konuşturabilirsiniz.»

Meydan okuyordu ama, içindeki ezikliği gideremiyordu. Fakat onun sükûneti ötekiler üstünde istediği tesiri yapmıştı. Alman gerilemişe benziyordu. Arkadaşları da bir söylemekten çekiniyorlardı. Tommy araştırıcı bakışlarla hepsinin yüzlerine bir bir baktı. Nihayet Boris sakin bir sesle Tommy'ye hitab etti:

— «Blöf yapıyorsunuz.»

Tommy bu adamdan nefret etti. Adam içini mi okuyordu ne? Alman cesareti ele alıp sordu:

— «Ne demek istiyorsunuz?»

— «Ne demek istediğimi zannedersiniz?»

Boris birden ileri doğru bir adım geldi:

— «Konuş!... Konuş domuz İngiliz!...»

— «O kadar heyecanlanmayın bayım. Bu sizin gibi ecnebilere yaramaz. Sakin olmalısınız. Şimdi size soruyorum, ben sizin öldürebileceğiniz insana benziyor muyum?»

Azametle adamlara baktı. Boris şaşkınlıkla itiraf etti:

— «Hayır. Benzemiyorsunuz.»

Tommy adamın insanın içini okuyan cinsten olmadığına şükretti. Yakaladığı fırsatı berbad etmemeliydi. Söze devam etti:

— «Demek bunun için vaziyetimden o kadar eminim. Bir şeyler bildiğimden dolayı şimdi sizinle bir uzlaşmaya varabilirim.»

Sakallı adamın ağzı hayretten bir karış açık kaldı:

— «Uzlaşma mı?»

— «Evet, bir uzlaşma, bir pazarlık. Karşılığında hayatımı koyuyorum. Hürriyetimi verin, konuşayım.»

Odadakiler yaklaştılar. Yere bir iğne düşse sesi duyulacaktı. Tommy onlara bakıp ağır ağır konuştu:

— «Denvers'in Lusitania'yla Amerika'dan getirdiği şu kâğıtlar meselesi.»

Bu sözler odaya yıldırım düşmüş gibi tesir yaptı. Hepsi

telâşlanmışlardı. Alman biraz daha Tommy'nin üstüne eğildi:

— «Nasıl? Demek onları ele geçirdiniz?»

Tommy kendi kendini tebrik etti. Alman heyecanla sordu:

— «Onların nerede olduklarını biliyorsunuz değil mi?»

Tommy yine başını salladı:

— «Hiç bir fikrim yok.»

Odada hiddetli sesler yükseldi:

— «Öyleyse—Öyleyse—»

Tommy etrafına bakındı. Bu yüzlerin kimisinde hiddet, kimisinde şaşkınlık okunuyordu. Fakat kendisinin sükûneti ve emin hali ötekileri teskin ediyordu. Başını azametle kaldırdı:

— «Nerede olduklarını bilmiyorum ama, onları bulmak mümkün. Bir nazariyem var.»

Boris hırsla öttü:

— «Püf!...»

Tommy rahatlığını bozmadan cevap verdi:

— «Püf, demeyin. Ben nazariye dedim. Ama hakikaten var olduklarından tamamen eminim. Hakikati de benden başka kimse bilmiyor. Kâğıtları bulursam—Sanki ne kaybedersiniz? Bana hürriyetimi geri verin, size onları bulayım. İşte pazarlığım bu.»

Alman sakin bir sesle sordu:

— «Ya reddedersek?»

Tommy arkasına yaslandı:

— «Ayın 29 u yaklaşıyor. Onbeş gün bile yok.»

Alman bir an tereddüd etti. Sonra dönüp Conrad'a baktı ve emretti:

— «Bu adamı öteki odaya alın.»

Beş dakika sonra Tommy yandaki pis, pasaklı bir odada oturuyordu. Kalbi şiddetle çarpıyordu. Şu anda büyük bir tehlikenin içindeydi. Acaba neye karar vereceklerdi? Bütün sorguya çekildiği zaman zarfında Conrad hakkında ileri geri konuşmuş, zaten gözü dönmüş yarı deli bir manyak olan ada-

mı büsbütün çileden çıkarmıştı. Onu üstüne saldırtırlarsa en ufak bir kurtuluş çaresi kalmazdı.

Nihayet kapı açıldı içeriye sakallı Alman girdi. Vahşi kapıcıya mütehakkim bir tavırla mahpusu içeriye getirmesini söyledi. Conrad, Tommy'yi ite kaka götürdü. Hepsi eski yerlerine oturmuşlardı. Tommy'ye de bir iskemle gösterdiler. Alman hiçbir mukaddimeye lüzum görmeden verdikleri kararı bildirdi:

— «Teklifinizi kabul ettik. Kâğıtları teslim edin, sizi serbest bırakalım.»

— «Aptallar!... Burada bacağımdan bağlı oturursam onları nasıl bulacağım?»

— «Öyleyse ne istiyorsunuz?»

— «Hür olmalıyım ki, gidip onları arayayım.»

Alman güldü:

— «İçinde bir sürü vait bulunan masallara inanacak çocuklar mı zannettiniz bizi?»

— «Hayır. Zannetmiyorum. Mademki böyle, bir anlaşma yapalım sizlerle, yerime sevgili dostum Conrad'ı rehin bırakayım. O sadık bir insandır, her iyiliği yapar.»

— «Hayır, biz sizin şahsan burada bulunmanızı tercih ederiz. Arkadaşlarımızdan her biri sırayla başınızda nöbet bekliyecektir. Tam emniyette olacaksınız. Her birimiz sizi ayrı sorguya çekeceğiz. Eğer vereceğiniz bilgiler yalan çıkarsa nöbetçi arkadaş size güzel iltifatlar etmekten hiç geri kalmayacaktır.»

Tommy şikâyet etti:

— «Ellerimi bağlamağa çalışıyorsunuz. Bunu kuvvetle elde etmeğe çalışıyorsunuz. Sizlerin hiç birinizi tanımıyorum. Nasıl itimad edeyim? Hem neden bana işkence edecekmişsiniz? İstediğiniz şeyi işkenceyle elde edemezsiniz ki.»

— «Ne yapalım? Bizim prensiplerimiz böyle. Ya kabul edersiniz, ya ölüm.»

— «Prensiplerinizi beğendim.Kısa, fakat anlaşılması kolay. Fakat söylemek istediğim bir şey daha var. O olmazsa hiç bir şey yapamam. Kızla görüşmeliyim.»

— «Hangi kızla?»

— «Jane Finn'le.»

Adam ona bir müddet merakla baktı, sonra yavaşça sordu:

— «Size bir şey söyliyemiyeceğini bilmiyor musunuz?»

Tommy'nin kalbi duruyordu az daha. Nihayet kızın izini keşfetmişti demek. Fakat temkinli olmalıydı. Sakin bir sesle cevap verdi:

— «Ona bir şey sormayacağım ki. Öyle pek fazla bir şey de söyliyecek değilim.»

— «Öyleyse neden onu görmek istiyorsunuz?»

Tommy durakladıktan sonra sessizliği uzatmamak için içinden geldiği gibi konuştu:

— «Yüzüne dikkatle bakarak bir tek sual soracağım.»

Almanın gözlerine yine Tommy'nin mânasını anlayamadığı o bakış geldi:

— «Sualinize cevap verecek halde değil ki.»

— «Zararı yok. Sadece sualimi sorduğum zaman yüzüne bakacağım.»

Alman bu ısrardan hoşlanmadığını belli eden bir kahkaha attı:

— «Demek suallerinize cevap alacağınızdan bu kadar eminsiniz?»

Tommy yine aynı huzursuzluğu hissediyordu. Bu adam ne demek istiyordu acaba? Şaşırmıştı. Ne hata yaptığını düşünüyordu. Nihayet bir şeyler söylemesi lâzım olduğunu düşünerek söze giristi:

— «Benim bilmediğim bir şeyler bildiğiniz muhakkak. Bu işin bütün teferruatını bildiğimi iddia etmiyorum. Ama benm bildiğimin, sizin de hiç bilmediğiniz şeyler olduğunu da unutmayın. Danvers müthiş zeki bir adamdı— ve—»

Sözüne devam etmedi. Zaten söyliyecek bir şey yoktu. Sadece blâfünü tutturmağa bakıyordu o. Fakat adamın yüzündeki ifadenin değiştiğini görünce hayret etti:

Biraz durduktan sonra Conrad'a işaret etti:

— «Danvers mi? Haa, anlıyorum.»

— «Al, bunu götür. Biliyorsun, yukarıya götüreceksin.»

Tommy direndi:

— «Peki, kız ne olacak?»

— «Belki onu da düşünürüz.»

— «Muhakkak düşünülmelidir.»

— «Bakalım. Buna yalnız bir kişi karar verir.»

— «Kim?»

Bunu soruyordu ama cevabının ne olacağını da biliyordu. Nitekim söylediler:

— «Mr. Brown.»

— «Kendisini görecek miyim?»

— «Belki.»

Conrad koluna yapıştı:

— «Haydi, yürü.»

Tommy kalktı. Dışarıya çıktılar. Teke onu yukarı merdivenlerine doğru itti. Kendisi de hiç arkasından ayrılmadı. Yukarı katta küçük bir odaya girdiler. Conrad cebinden bir kutu kibrit çıkardı, havagazı lâmbasını yaktı. Sonra hiç duraklamadan odadan çıktı. Tommy kapının kilidinde dönen anahtarın gıcırtısını işitti. Oturup kapatıldığı odayı gözden geçirdi. Aşağı katta alındığı odadan daha küçüktü. Havası müthiş surette bozuktu. Âdeta nefes almayı güçleştiriyordu. Birden odada hiç pencere olmadığına dikkat etti. Duvar boyunca dolaştı. Duvarlar dayanılmaz derecede pisti. Temiz bir tarafı yoktu. Duvarlarda Faust'tan sahnede çekilmiş resimler asılıydı. Bunlardan biri Faust'la Mefistofeles'i gösteriyordu. Bu resim Tommynin aklına Mr. Brown'ı getirdi. Bu sıkıca her tarafı kapatılmış oda, ağır, kunt kapı, içeridekini dünyadan ayırıyor, o sinsi kuvvetin cani pençesini rahatça düşürüyordu. Burası canlı bir mezardı.

Gidip yatağın üstüne oturdu. Başı fena halde ağrıyordu. Tommy yine de ümitle söylendi:

— «Ne olursa olsun, hiç olmazsa şu gizli şefin kim olduğunu göreceğim ya. Evet, Mr. Brown'la teşerrüf edeceğim.

Muhakkak beni görmeye gelecek,

Esrarlı Jane Finni'yi göreceğim, sonrada buradan çıkmanın yoluna bakacağım.

ANNETTE

İstikbalin endişelerinden daha ziyade, karnım zil çalıyordu, şimdi patatesli güzel bir pirzola olmalıydı.

Kapıyı iki kere vurduğum halde hiç ses çıkmıyordu, beni açlıktan öldürecek değillerdiya; yoksa Boris beni açlıktan işkencesiyle mi konuşturacaktı? Buraya girmeme sebeb olan Conrad'a kızmağa başladı, eğer elime geçirseydim kafasına bir şey vuracaktım.

Odadaki Faust'la şeytan tablosunu indirerek plân kurmağa başladım. Bu oda penceresiz olduğu için gündüz veya gece olduğu belli değildi, aydınlığı ise bir gaz lâmbasından ibaretti.

Hafif bir gürültüyle uyandığım zaman gayet güzel bir kız elinde yemek tepsisiyle bana doğru yürüyordu.

— Siz Jane Finn misiniz?..

— «İsmim Annette Monsieur.»

— Demek fransızsınız.

Gitmeye hazırlanan kıza :

— Siz evde ne iş yaparsınız, diye sordu.

— Hizmetçiyim efendim.

— Jane Finn ismini hiç duydunuz mu?

— Evet duydum ama bu evde değil.

Hizmetçi ikinci gelişinde Conrad'la beraberdi, yalnız olmadığı için suallerime devam edemedim. Conrad'ın gitmesini bekledim, nihayet yalnız kalarak konuşmağa başladı.

— Siz buradan beni kaçırabilir misiniz?

— İmkânsız. Aşağıda üç kişi bekliyor.

— Bana yapacağınız yardım bir genç kızın hayatıyla ilgilidir.

— Buraya onu aramaya mı gelmiştiniz?

— Evet Jane Finni'yi aramağa geldim.

Kızın anîden gözleri, duvardan indirdiğim tablolara takıldı.

Günlerce Conrad ve kızdan başka kimseyi görememiş, sanki dillerini yutmuş gibi hiç konuşmuyorlardı, halbuki kızın korkuyla baktığı tabloları eski yerlerine koymuştum. Conrad lûtfedip Mr. Brown'ı beklediğini söyleyerek dışarı çıktı.

Üç gün sonra Conrad, asık suratlı 14 numarayla içeri girdi.

Soğuk bir sesle yolculuğa hazır bir vaziyette bağlayın diye emretti. Sözlerine devam ederek...

— Korkuyorsunuz değil mi?

— Sus serseri, bizi bir daha aynı tuzağa düşüremezsin diyerek kapıyı hızla vurup gittiler.

Tommy bağlarını tecrübe etmek istedi. Sımsıkıydılar. Kolları, bacakları uyuşmağa başlamıştı. Vaziyeti feciydi. Artık hiç bir ümit yoktu.

Aciz, hırs, hiddet içinde ne kadar yattığını bilmiyordu ki, kapıda bir anahtar sesi işitti. İçeriye Anette girdi. Tommy onu tamamen unutmuştu. Acaba kız kendisine yardıma mı geliyordu?

Birden Conrad'ın sesini işitti:

— «Oradan çık bakayım Annette. O bu akşam yemek istemiyor.»

Kız yarı Fransızca, yarı İngilizce cevap verdi:

— «Evet, evet, biliyorum. Fakat içerideki kapları alacağım. Bana lâzım da.»

Tommy'ye bakmadan masanın yanına gitti, tepsiyi aldı. Sonra kolunu kaldırıp lâmbayı söndürdü. Conrad yine bağırdı:

— «Lânet kız!... Neden onu söndürdün?»

— «Her zaman kapatıyorum. Siz tenbih etmemiş miydiniz? Tekrar yakayım mı monsieur Conrad?»

— «Hayır. Çık dışarı?»

Kız yatağın yanında durup acıklı bir sesle Fransızca konuşuyordu:

— «Zavallı küçük mon sieur, derisi yolunmuş bir piliç gibi bağlanmış. Yazık değil mi?»

Sesinde açık bir imâ vardı ama, Tommy onun ne demek istediğini anlamıyordu.

Sonra kızın ellerinin vücudunde dolaştığını, elini bulunca avucuna küçük ve soğuk bir şey sıkıştırdığını fark etti. Conrad yine bağırdı:

— «Sana çabuk çık oradan diyorum, Annette.»

— «Geldim, geldim monsieur.»

Koşarak çıktı. Kapı kapandı. Conrad emretti:

— «Çabuk kilitle ve anahtarı bana ver.»

Ayak sesleri de uzaklaştı. Tommy elindekini evirip çevirdi. Bu ağzı açık bırakılmış bir çakıydı. Kızın hareketlerinin mânasını şimdi anlamıştı. Aydınlıkta bu çakıyı veremiyeceğini bildiği için lâmbayı söndürmüştü. Demek odanın içini gözetlemek için bir yerler vardı? Demek daimî bir göz hapsindeydi? Zaten böyle olmasaydı Conrad onun odaya geldiğini nereden bilecekti? Her halde Jane Finn hakkında kıza sorduğu sualleri de işitmiş ve kendisinin bir şey bilmediğini buradan öğrenmişlerdi. Bunları öğrenince Annette'in söylediğinden başka şeylere, onun öteki kız hakkında fazla bilgisi olduğuna inanmak lâzım geliyordu.

Fakat bunların hepsinden daha hayatî bir sual aklına geldi: Böyle mumya gibi baylıyken bağlarını kesebilecek miydi?

Hemen işe girişti. Evvelâ ellerini kurtarmalıydı. Çakıyı çevirip iki elini birbirine bağlayan ipin üstünde ihtiyatla gezdirdi. Kendisine saatler gibi gelen uzun bir zaman sonra ip gevşemeğe, elleri daha rahat hareket etmeğe başladı. Parmaklarına kramp girmiş gibiydi. Fakat sürtmeğe devam etti. Ellerini kurtardı. Ondan sonrası zaten kolaydı. Fakat bir yaş-

lık hissederek elini yokladı. Fena halde bileğini kesmişti. Yarayı mendiliyle sararak öteki ipleri de kesti. Beş dakika geçmeden ayaktaydı. Ama kapının anahtarı Conrad'daydı. Annette'in plânın ikinci kısmına geçmesini beklemek icab ediyordu. Yatağının kenarına oturup beklemeğe başladı. Odadan çıkmak için kapıdan başka bir yer yoktu. Annette gelmeden iki adam yine gelirlerse artık ne yapacağını biliyordu. Bu aklına gelince gülümsedi. Hemen kalkın meşhur resmin yanına gitti. El yordamiyle resmi buldu. Hemen gündüz çıkartıp iğreti olarak tutturduğu parçayı çıkardı, gelip yerine oturdu. Şimdi beklemekten başka yapılacak bir şey yoktu. Gece ağır ağır geçti. Saatler geçmek bilmiyordu. Nihayet kapının altından hafif bir ışık çizgisi göründü. Tommy kalkıp lâmbayı yaktı.

Çerçeve parçası elindeydi. Adamların ikisinin beraber gelmesini temenni ediyordu.

Dışarıdan gelen ayak seslerinden sonra kapı açıldı Tommy'nin duası kabul olunmuş, hakikaten 14 numarayla Conrad gelmişlerdi. Tommy daha ilk ayak sesinde kapının arkasına sinmişti. İşini hemen gördü ve odadan fırladı, kapıyı çekip yürüdü. Tabii kilitlemeği unutmamıştı. İçeriden Conrad'ın ağza alınmaz küfürlerle bağırdığını işitiyordu. Yumrukları kapıyı kırarcasına döğüyorlardı. Aşağıdan Almanın sesi geldi:

— «Ne oluyor Conrad?»

Tommy ne yapacağını şaşırmış aşağıya bakarken karanlıkta eline bir elin değdiğini hissetti. Aynı zamanda bir ses kulağına fısıldadı:

— «Çabuk. Yukarıya çıkın.»

Bu, Annette'ti. Ona duvara dayatılmış bir merdiveni işaret ediyordu. Buradan çatının deliğine çıkılıyordu. Aşağıdan merdivenleri koşarak çıkan ayak sesleri duyuluyordu. İçeridekilerin gürültüsü her şeyi bastırıyordu. Buna aşağıdan gelenlerin kapıyı kırmak için çıkardıkları gürültü karıştı. Tommy hâlâ kapının anahtarını elinde tutuyordu. Bu korku

arasında bile bu hale gülümsedi. Annette kulağına fısıldıyordu:

— «Hişt!... Yavaş.»

Bir taraftan da merdiveni düzeltmeğe çalışıyordu. Sonra eğilip aşağıyı dinledi ve yine fısıldadı:

— «Dışardakiler sizi hâlâ içeride zannediyorlar. Conrad'ın ne söylediğini anlayamazlar. Kapı çok kalındır.»

— «Ben sizin odada konuşulanları işitebildiğinizi zannetmiştim.»

— «Öbür odada bir gözetleme deliği vardır, ben oradan dinlerdim. Çok zeki bir insan olmalısınız ki, bunu tahmin ettiniz. Ama onlar bunu akıl etmiyorlar. Onların bütün derdi içeriye girmek.»

— «Ama bana bakın, buradan nereye gidilir. Damda ben ne yapa—»

— «Siz o işi bana bırakın.»

Yan taraftan bir ip çıkardı. Duvardaki bir halkaya sıkıca bağladı. Sonra ipi yukarıdaki deliğe doğru attı. Tommy bunları hayranlıkla seyrediyordu.

İş bitince Annette sordu:

— «Kapının anahtarı sizde mi?»

— «Evet.»

— «Onu bana verin.»

Tommy anahtarı verdi. Annette talimat vermeğe devam etti:

— «Şimdi buradan çıkın. Siz ipin yarısına inince aşağıda başka bir merdiven bulacaksınız. O sizi aşağıki kilere götürür. Bu ipi de elinizde tutun. Kilere girince bu ipi çekersiniz. Tamam mı? Şimdi ben aşağıya gidiyorum.»

Tommy'nin eline ikinci ipi de sıkıştırdı, ayrıldı. Tommy kızın söylediklerini harfi harfine yaptı. Kilerdeki dolabın yanında bekledi. Annette bağırdıktan sonra duyacağı ayak sesleri ona verilmesi icabeden işaretti.

Birden Annette'in sesi işitildi. Fransızca olarak telâşla bağırıyordu:

— «Aman Allahım!.. Ne oldu?»

Alman dönüp ona bağırdı :

— «Çekil git buradan. Odana git.»

Annette bir şeyler kekeliyordu. Nihayet söylediği anlaşıldı :

— «Ah!.. Anahtar bende. Alın.»

Alman anahtarı kaptı, kapıyı açtı. Conrad küfrederek odadan fırladı, sordu :

— «Nerede o?»

Alman sert cevap verdi :

— «Biz kimseyi görmedik. Sen kimden bahsediyorsun?»

Conrad yeni bir küfür savurdu :

— «İşte o domuzdan. Kaçtı.»

Almanın rengi soldu :

—«İmkânsız!.. Bizim önümüzden nasıl kaçar?»

Ayni anda Tommy yüzünde tatlı bir tebessümle ipi çekti. Tavan arasında bir şeyler devrildi, bir şeyler kırıldı, sonra koca bir dolap eskisi merdiven başına düşüp yolu kapadı. Ötekiler birbirlerini iterek kaçıştılar, yukarının karanlığında kayboldular.

Tommy şimşek gibi saklandığı dolap aralığından çıktı, aşağı kata koştu. Annette'in bileğini de bırakmıyordu. Sokak kapısı ardına kadar açıktı. Tommy nefes almak, ayni zamanda terini silmek için durdu. Annette'in elini bırakmıştı.

Temiz havayı içine çektikten sonra döndü. Annette kaybolmuştu.

Tommy şaşkın şaşkın durdu. Acaba yine yukarıya mı çıkmıştı? Deli miydi bu kız? Hayır, onu almadan gidemezdi.

Birden yukarıdan Almanla Annette'in sesi geldi. Alman bağırıyordu :

— «Nerede o, nerede?»

Annette korkuyla kekeliyerek cevap veriyordu

— «Ne bileyim ben? Kaçtı. Hemen kaçtı. Kim tahmin ederdi?»

Tommy oradan ayrılamıyordu. Yukarıdan yine kızın sesi geldi :

— «Burası çok garip bir ev. Marguerite'e gitmek istiyorum. Marguerite'e, Marguerite'e gitmek istiyorum.»

Bu sefer sızlanıyordu. Bu acaip bir konuşmaydı. Tommy oradan ayrılamıyordu. Onu kurtarmak için yine merdivene saldırdı. Fakat yukarıda çalışma başlamıştı. Conrad merdiveni tıkayan dolabı tekmeyle kırmağa uğraşıyordu. Eski dolap ta pek mukavemet etmiyordu. Birden koca bir parça yerinden koptu, bulut gibi bir toz yığınıyle beraber aşağıya yuvarlandı. Tommy daha fazla burada kalamıyacağını anladı. Mümkün olan sür'atiyle buradan uzaklaşmalıydı. Görünüşe göre Annette için bir şey yapamıyacaktı.

Dışarıya fırladı, kapıyı çarparak kapadı. Meydan boştu. Kapının önünde fırıncının ekmek arabası vardı. Birden aklına geldi: Kendisini herhalde bu arabayla götüreceklerdi. Arabacı hazır bekliyordu. Tommy'yi görünce halinden şüphe etmiş olacak ki, arabadan atlayıp yolunu kesmeğe çalıştı. Tommy'nin demir yumruğu adamın burnunda patladı, adam yere yuvarlandı. Artık yol açıktı, gidebilirdi. Hemen koşmağa başladı. Gangsterler aşağıya inmiş olacaklardı. Kapı açıldı ve dolu gibi kurşun yağmağa başladı. Bereket ki hiçbiri isabet etmedi. Tommy koşmağa devam etti. Köşeyi döndü. Adamlar arkasından koşuyorlardı. Tommy onların kurşun yağdırmağa devam edemiyeceklerini düşünerek koşmasına devam ediyordu. Görünürde polis falan yoktu ama, neredeyse bir köşeden çıkardı. Takipçileri peşini bırakmıyorlardı. Tommy sür'atini iki misline çıkardı. Bir kere şu aydınlık yoldan çıksa kurtulmuş sayılacaktı. Birden gözüne aralık duran bir kapı ilişti. Kurtulmuştu. Hemen kendini içeriye attı, kapıyı kapadı.

Bir dakika sonra takipçilerden ikisinin önünden geçtiklerini görerek ferahladı. Alman koşmaktan bir Japon balığı gibi kızarmıştı.

Bir müddet kapının arkasında oturup nefes aldı. Sonra usulca kapıyı açıp dışarı çıktı. Saat beşe geliyordu. Tan yeri yavaş yavaş ağarmağa başlamıştı. Köşedeki polis ona şüpheyle baktı. Tommy evvelâ gidip ona olanları anlatmak iste-

di, fakat onun inanacağından emin değildi. Çünkü kendi hali bir serseriden farksızdı. Günlerdenberi traş olmamıştı. Üstü başı toz toprak içindeydi.

Düşündü : Evvelâ bir traş olup yıkanmalıydı. Sonra gidip İki Metelikle Julius'u bulmalıydı. Ancak ondan sonra polisi işe karıştırabilirlerdi. Haa, bir de Mr. Carter vardı sahi.

İyi bir traş ve Türk hamamında yapılan mükemmel bir banyodan sonra çıkıp karnını doyurmak için bir yere girdi. Bir taraftan yemeğini yerken bir taraftan da gazeteleri karıştırıyordu. Bütün gazeteler Kramennin isimli bir komünisten bahsediyorlardı. Bu adam dünya sulhunu kurtaracakmış. Yakında büyük bir darbe hazırlıyormuş. Fakat bu darbenin kime vurulacağı belli değildi. Bunu yalnız Tommy biliyordu.

Hemen yemeğini bitirdi ve lokantadan fırladı. İki Metelikten evvel görmesi lâzım gelen birisi vardı.

Geldiği binada kapıcıyla yukarıya ismini bildirdi, girmesine müsaade ettiler.

Burada ismi «Mr. Carter» olmayan zat kaşlarını çatarak Tommy'ye çıkıştı :

— «Buraya bakın. Gelip beni burada aramamanızı söylemiştim. Bunun da iyice anlaşıldığını zannediyordum.»

— «Evet Sir, anlaşılmıştı. Fakat iş o kadar mühim ki, kaybedilecek vakit olmadığına inandığım için geldim.»

Adam eliyle yer göstererek Tommy'yi dinlemeğe hazırlandı. Genç adamın anlattıkları bitince ona hak verdi

— «Doğru. Kaybedilecek vakit yok. Her saniyemiz kıymetlidir. Hattâ, geç kalmış olmamızdan korkuyorum şimdi. Onlar beklemiyeceklerdir artık. Ama belki arkalarında bir ip ucu bırakırlar. Demek Kramennin ismiyle tanınan adamı tanıdığınızı söylüyorsunuz? Biz de onun hakkında bir delil arıyorduk. Kabine hemen onun tevkifine emir verir. 1 numara oymuş demek? Ya ötekiler?»

— «İki tanesini tanıyorum ama, kim olduklarını bilmiyorum.»

— «Şu resimlere bakın bakalım, belki bulursunuz.»

Tommy iki adamın resimlerini bulup gösterdi. Mr. Carter başka bir resim uzattı

— «Bir de şuna bakın bakalım. Kim bu?»

— «Bu İrlandalı.»

— «Ah, ondan şüphe etmekte haklıymışım. Peşindeydik ama, delil bulamıyorduk. Demek ayın 29 unda, öyle mi? Ah, çok az vaktimiz var, çok az. Fakat tebrik ederim genç dostum, hükûmete büyük yardım ettiniz.»

Tommy alçak gönüllüydü, kızardı

— «Fakat---»

— «Kâfi, kâfi, uzatmayın. Kalkın, gidelim, şu eve bir göz atalım.»

Soho'daki evin önünde iki polis memuru nöbet bekliyordu. Bir polis müfettişi Mr. Carter'e yavaş sesle bilgi verdi. Carter Tommy'ye döndü :

— «Tahmin ettiğimiz gibi, kuşlar uçmuş. Girelim bakalım, neler bulacağız?»

Girdiler. Her şey Tommy'nin bıraktığı gibiydi. Fakat bir lokma kâğıt bile kalmamıştı. Ya beraberlerinde götürmüşler, ya da yakmışlardı. Annette'ten de hiçbir iz kalmıştı. Carter sordu :

— «Söylediğiniz beni şaşırtıyor. Kız tekrar yukarı döndü öyle mi?»

— «Öyle görünüyor Sir. Ben kapının önünde dururken o yukarıya çıkmıştı.»

— «Hımm... Onun da ganster çetesinde olduğu anlaşılıyor. Fakat kadın olduğu için genç bir adamın sebepsiz yere öldürülmesine tahammül edememiş olmalı. Onun onlarla beraber gittiğinden emin misiniz? Belki de yalnız başına kaçmıştır. Haa, ne dersiniz?»

— Onlardan olmadığına eminim Sir. O başka türlüydü---»

Mr. Carter mânâlı bir tebessümle genç adama baktı

— «Ve tabii, çok güzel bir kızdı, değil mi?»

Tommy saçlarının dibine kadar kızardı. Tam o anda

Carter aklına bir şey gelmiş gibi düşündü ve aklına geleni Tommy'ye söyledi :

— «Haa, az daha unutuyordum. Miss Cowley'e göründünüz mü? Sizi öyle merak ediyor ki yaptığı mektup bombardımanına güç dayanıyoruz.»

— Bizim İki Metelik mi? Korkarım ki, fazla gürültü etti. Her halde polise o haber vermiş olacak ki, gangsterler az daha derimi yüzüyorlardı.»

— «Burada yapılacak bir iş kalmadı. Benimle yemek yemeğe ne dersiniz?»

— Teşekkürler ederim Sir. Fakat gidip Meteliğe görünsem daha iyi olur.

— «Haklısınız. Ona benden selâm söyleyin ve deyin ki, bir daha sizin hemen öldürülmeğe hazır bir kuzu olmadığınıza emin olursa daha rahat eder.»

Tommy gülerek ayrıldı. Mr. Carter arkasından seslendi

— «Kendinize dikkat edin. Artık siz mimli bir adamsınız.»

— «Teşekkür ederim Sir.»

Tommy bir taksiye atlayıp Ritz'in yolunu tuttu. Yolda Mr. Carter'den öğrendiklerini düşünüyordu. Acaba İki Metelik o tehlikeli kadının yanında ne yapıyordu? Ne demeğe oraya girmişti? Şimdi Annette'in Marguerite ismini haykıran sesini işitiyor ve bununla ne demek istediğini anlıyordu. Marguerite!.. Mrs. Vandemeyer!..

Otelin kapısından fırtına gibi girdi. Fakat yukarıya çıkmasına lüzum kalmadı. Ona İki Meteliğin on beş dakika evvel otelden ayrıldığını söylediler.

ALTINCI BÖLÜM

TELGRAF

Bu haberden şaşkına dönen Tommy yemek salonuna doğru yürüyüp bir masaya oturdu, yemek ısmarladı. Kaç günlük yarı açlıktan sonra iyi yemeğin değerini artık anlamıştı.

Lokmaları tıka basa yutarken salona Julius girdi. Tommy listeyi kaldırıp sallayarak onun dikkatini çekmeğe çalıştı. Onu gören Julius'un gözleri az daha yerinden fırlayacaktı. Koşarak gelip genç adamın elini tuttu, kuvvetle sıktı :

— «Mukaddes yılan!.. diye bağırdı, sen misin? Hakikaten sen misin?»

— Tabii.

— «Elbette o'ymuş. Ayol, sen ölmedin mi? Biz birkaç gün sonra senin cenaze merasimini yapacaktık halbuki.»

— «Benim öldüğüme kim hükmetti?»

— «İki Metelik.»

— «Peki, o nerede?»

— «Burada değil mi?»

— «Yooo. Resepsiyondaki arkadaş onun biraz evvel gittiğini söyledi.»

— «Belki alış verişe gitmiştir. Bir saat kadar evvel onu buraya bırakmıştım. Fakat siz İngilizlerin soğuk kanlılığınıza da şaşıyorum doğrusu. Bu kadar zamandır neredeydin, ne yapıyordun?»

— «Yemeğini burada yiyeceksen hemen ısmarla. Çünkü hikâyem uzun.»

Julius Tommy'nin macerasını dinlerken tabağındaki yemeği unutmuştu.

Yarısı daha duruyordu. Hikâye bitince takdirle başını salladı :

— «Tıpkı bir roman gibi.»

Sonra kendilerinin yaptıklarını anlattı. Tommy sordu:

— «Ya Sir James ne yaptı?»

— «Evvelâ kanunî yollardan işe başladı. Sonra istiridye gibi kabuğuna çekildi.»

Tommy düşünceliydi :

— «Demek kız hâfızasını kaybetmiş? Demek ben onunla konuşmakta ısrar edince yüzüme öyle garip garip bakmalarının sebebi buymuş. İşte burada acemilik etmişim.»

— «Jane'in nerede olduğuna dair hiçbir şey öğrenemedin mi?»

— «Bir kelime bile söylemediler. Ben sersemlik ettim. Onları daha fazla konuşturmalıydım.»

— «Sen buraya döndün ya, o kâfi. İyi blöf çekmişsin. Bu kadar şeyi nasıl düşünebildin?»

— «Bir şeyler yapmam lâzımdı, yaptım ben de.»

Tommy bir müddet düşündükten sonra sordu:

— «Mr. Brown'dan şüphe ediliyor değil mi?»

— «Şüphe değil, kat'î.»

Tommy başını salladı:

— Evet ama, Mr. Brown'ın kanatları yok. İçeriye nasıl girdi?»

— «Burası da elbet halledilecek.»

— «Cinayet sahnesini ben de görmek isterdim. Gidelim bakalım, belki İki Meteliği orada buluruz. Ritz oteli üç kafadarın yeniden buluşmalarının neşesine şahid olsun.»

Kahvelerini içtikten sonra tekrar Meteliği sordular, henüz dönmediğini öğrendiler. Julius teklif etti:

— «Ben bir kere de yukarıda arayalım diyorum. Belki kimse görmeden çıkmıştır. Belki de benim oturma odamdadır.»

Birden dirseğinin dibinden birisi Tommy'ye hitab etti:

— «Genç leydi trenle gitti Sir.»

Tommy hızla dönüp sordu:

— «Ne?»

Tommy çocuğa hayretle açılmış gözlerle baktı. Çocuk kızararak izah etti:

— «Bana taksi çağırmamı söyledi. Sonra bir telefon rehberiyle bir tarife istedi.»

— «Ne zaman istedi?»

— «Kendisine gelen telgrafı götürdüğüm zaman Sir.»

— «Telgraf mı?»

— «Evet Sir, bir telgraf gelmişti.»

— «Ne zaman?»

— «Öğleyin saat yarımda Sir.»

— «Sen bana olan biteni anlatsana!»

— «Telgrafı götürdüm. Leydi oradaydı. Açıp okuduktan

sonra şiddetle içini çekti. Sonra dalgın dalgın bana emretti: Çabuk, bir telefon rehberiyle bir tarife getir, çabuk, çabuk Harry, dedi. Benim ismim Harry değil, fakat---»

— «Şimdi ismin önemi yok. Sen üst tarafını anlat.»

— «Evet, Sir. İstediklerini getirdim, bana beklememi söyledi. Rehberde de, tarifede de bir şeylere baktı. Sonra saate baktı. Hemen şapkasını aldı, giyerken de bana gidip bir taksi çağırmamı emretti. Ben daha taksiden inerken o kapıya gelmişti bile. Sonra şoföre Charing Croos istasyonuna gideceğini söyledi. Trenle bir yere gittiğini bundan anladım.»

Onlar konuşurken odasına giden Julius geri gelmişti. Elinde bir mektup vardı. Tommy iki Meteliğin yazısını tanıdı ve çocuğun söylediklerini anlattıktan sonra sordu:

— «Demek sana not bırakmış? Ne yazıyor?»

Julius mektubu katlayıp cebine koyduktan sonra cevap verdi:

— «Bunun bize faidesi olacağını zannetmiyorum. Ona bir şey sormuştum, o da bana bilgi veriyor.»

Tommy şaşırmıştı:

— «Yaaaa!...»

Fakat namuslu Julius sırrını saklamağa razı olmadı:

— «Buraya bak Tommy, dedi. Bu sabah ona evlenme teklif etmiştim. O da---»

Tommy yine bir «Yaaa!...» çekti. O zaman Julius:

— «Beni dinlemiyorsun ki, dedi. Benim niyetim ikinizin arasına girmek değildi. Bunu iyice bilesin.»

Tommy içerledi:

— «Metelikle ben çocukluk arkadaşıyız. Başka bir şey değil.»

Bir sigara yaktı. Elleri titriyordu. Sakin olmağa çalışan bir sesle devam etti:

— «Pek iyi yapmışsın. O da zaten bir zengin—»

Birden sustu. Utanmıştı. Fakat Julius onun sözünü tamamladı:

— «Hiç sıkılma. Dolarlarla evlenmek istediğini bana ken-

disi söyledi. Onu hiç ayıplamıyorum. İkimiz güzel bir çift teşkil edecektik. Çünki kafaca anlaşacaktık.»

Tommy hayretle arkadaşına baktı. Demek Metelik bu kadar açık kalpli davranmıştı? Tabii, bir zenginle evlenmek istemesinde de ayıplanacak bir taraf yoktu. Fakat, iyi bir kız parayla evlenmezdi. Yalnız İki Metelik tam bir egoistti ve çok soğuk kanlıydı. Bir kere daha onunla karşılaşmazsa çok memnun olacaktı. Julius daha fazla düşünmesine mani oldu:

— Neden kızıyorsun Tommy? Siz anlaşamamışsınız, çünki o seni reddetmiş.»

— «Red mi etmiş? Ne zaman? Bunu kendisi mi söyledi?»

— «Elbette. Yoksa nereden bilecektim?»

— «O mektupta sana ne yazıyor?»

Julius mektubu uzattı

— «Al, kendin oku.»

Tommy okudu :

Aziz Julius,

Her şeyin su yüzüne çıkması daima iyidir, diye düşünürüm. Tommy bulunmadan evlenmeği düşünemiyeceğimi bildirmek isterim. Bunu o zamana bırakalım.

Samimiyetle :
İki Metelik

Tommy mektubu geri verdi. Gözleri parlıyordu. Sevgili Metelik!... Yer yüzünde onun gibi bir tek kız daha yoktu. Gerçi mektubun ifadesi bir az zayıftı ama, Tommy onun satırlarının arasındaki gizli mânayı çok iyi anlamıştı. Hem Julius'la evlenmek istemiyor, hem de onu elinden kaçırmak istemiyordu. Şakacı kızdı şu Metelik canım. Julius'a bakarak fikrini bildirdi :

— «Burada evlenmeğe dair bir vait göremedim ben. Hey, Henry!...»

Çocuk yaklaştı. Tommy onun eline beş şiling sıkıştırdı:

— «Bir şey daha soracağım. Genç leydinin telgrafı ne yaptığını hatırlıyor musun?»

— «Buruşturup ocağın içine fırlattı, arkasından da «hop» diye bağırdı.»

— «Mükemmel Henry. Haydi Julius, telgrafı aramağa gidelim.»

İki Metelik anaktarını kapısının üstünde unutmuştu. Oda bıraktığı gibi duruyordu. Yani darmadağınık. Ocağın içinde bir kâğıt yumağı bembeyaz rengiyle derhal gözü çekiyordu. Tommy hemen onu alıp açarak düzelttikten sonra okudu: **«Hemen Yorkshire'da Ebury köyüne gel, bekliyorum. Yeni işler çıktı...**

Tommy»

Julius dikdik Tommy'nin gözünün içine baktı

— «Bunu elbette sen göndermedin?»

— «Elbette göndermedim. Bunun mânası ne acaba?»

— «Bunun mânası pek fena. Onu ele geçirdiler demek bu.»

— «Ne?»

— «Evet, onu bir tuzağa düşürdüler. Kuzu gibi gitti o da.»

Julius telâşlı Amerikalı halini takınmıştı hemen. Emretmeğe başladı:

— «Hemen işe girişeceğiz. Arkasından gideceğiz. Kaybedilecek vaktimiz yok. Allaha şükür ki, telgrafı yanına almamış. Yoksa hiç bir şey öğrenemiyecektik. Haydi, çabuk olalım. Nerede o tarife?»

Julius'un enerjisi Tommy'yi de harekete getirdi. Öyle olmasaydı belki de oturup, hiç olmazsa, yarım saat düşünecek, ne yapacağına karar vermek için vakit kaybedecekti. Julius aceleyle sahifeleri karıştırıp aradığını buldu:

— İşte, o yarımda gitmiş. 3,20 de bir tren daha var. Şu sizin trenler de öyle yavaş gidiyor ki.»

Tommy başını sallayarak tasdik etti. Julius teklif etti:

— «Otomobille gitsek olmaz mı?»

Tommy dalgın dalgın başını salladı. Düşünüyordu. Yolda fikrini söyledi:

— «Onu rehin olarak kaldırdılar. Büyük bir tehlike içinde şimdi. Metelik onlara çok lâzımdı. Onu kaldırmakla bizim elimizden kırbacı almış oldular.»

Julius düşünceyle tasdik etti :

— «Haklısın.»

Yolculuk çok sıkıntılı geçti. İki yerde aktarma yaptılar. Nihayet boş bir istasyona geldiler. Burası Ebury'ydi. Tommy birisine sordu :

— «Moat House neredadir?»

— «Şu yolu takib edin, yolun ucundaki büyük ev. Bakın, buradan görünüyor.»

İki arkadaş yola düştüler. Yağmur başlamıştı. Yakalarını kaldırıp yolun batağının içine daldılar. Tommy birden durdu:

— «Beni bekle Julius. Bir şey unuttum.»

Koşarak istasyona döndü. Deminki hamalı buldu ve aceleyle sordu:

— «Bundan evvelki trenle gelen genç leydiyi hatırlıyor musunuz? Her halde o da size yolu sormuştur.»

İki Meteliği tarif etti. Fakat hamal başını salladı:

— «Öyle bir hanım görmedim. Trenden bir çok kimse indi. Belki bir genç hanım gelmiştir ama, bana bir şey sormadı.»

Tommy geri döndü, Julius'un yanına geldi. Bir iş başaracaklarından emin değildi. Çünki düşman kendilerinden üç saat evvel işe girişmişti. Atı alan Üsküdarı geçmiş olmalıydı. Ayni zamanda Mr. Brown telgrafın otelde kaldığından mutlak surette emin olmalıydı.

Yol bitmez tükenmez gibi görünüyordu. Bir kere yollarını şaşırdılar, geri döndüler. Böylelikle on beş dakika daha kaybetmiş oldular. Moat House'a geldikleri zaman saat yediyi geçiyordu.

Koca demir kapı rezelerinin üstünde sallanıyordu. Büyümüş otlar insanın dizlerine kadar çıkıyordu. Bu evde kalplerine buz gibi bir soğukluk veren meşum bir hal vardı. Evin kapısına doğru yürüdüler. Hava kararmak üzereydi. Bu heyulaların dünya yüzünde yürüyüşüne benzeyen acaip bir yü-

rüyüştü. Başlarının üstündeki dallar matemli seslerle sallanıyorlardı. Tesadüfen kırılan bir dalın yere düşmesi onları yerlerinden sıçratmağa kâfi geldi. O kadar ürkmüşlerdi. Bir dönüş evi gözlerinin önüne çıkardı. Bütün pancurlar kapalıydı. Kapının önündeki bir kaç basamak yosunla kaplıydı. İki Metelik bu eve gelmiş olamazdı. Çünki bu basamaklardan birinin çıktığını belli edecek hiç bir ayak izi yoktu. Julius çıkıp kapının zilini çaldı. Ses çıkmadı. Bir daha, bir daha çaldı. Kimse gelip kapıyı açmadı. Evin etrafını dolandılar. Her yerde tam bir sessizlik hâkimdi. Kendi gözlerine inanmak lâzım gelirse, ev boştu. Bahçe kapısına doğru yürüdüler.

Julius fikrini söyledi :

— «Köyde burası hakkında bilgi alacağımızdan eminim Oraya gidelim, daha iyi.»

Gittiler. Köye yaklaşırken bir işçiye rastladılar, ona sordular. Adam evin senelerdenberi boş olduğunu söyledi. Sonra daha fazla bilgi edinmek isterlerse köye gidip Mrs. Sweeny'ye sormalarını tavsiye etti.

Tommy ona teşekkür etti. Adamın tarif ettiği kulübeye gittiler. Mrs. Sweeny'ye evi satın almak için görmek istediklerini söylediler. Kadın nazik ve tatlı bir kadındı. Hemen anahtarı ellerine teslim etti. Yine geri döndüler. Evi baştan aşağı gezdiler. Hava kararmıştı ama. Allahtan ki Julius tedbirli insandı, oradaki bakkaldan bir elektrik feneri almıştı.

Hiç bir tarafta buraya insan girdiğine dair hiç bir emare yoktu. Julius yerleri gösterdi :

— «Buraya insan ayağı basmadığına yemin ederim. Şu toz tabakasına bak, ne kalın. Üstünde bir yürüyen olsaydı izi kalmaz mıydı?»

Feneri etrafta gezdirdi, her yer ayni kalın tozda kaplıydı. Julius ısrar etti :

— «İki Meteliğin buraya geldiğine inanamam.»

Ertesi sabah tekrar gelip bakmak kararıyle evden çıktılar. Köye dönüp oradaki handa uykusuz bir gece geçirdiler. Karşılıklı oturup düşünceye dalmışlardı. Canları bir şey ye-

mek veya konuşmak istemiyordu. Sabahleyin yine eve gittiler. Akşamki görüşlerinde tamamen haklıydılar. Eve senelerdenberi kimse gelmemişti. Geri dönerlerken Tommy birden haykırdı. Eğilip yerden bir şey aldıktan sonra doğrulup bulduğu şeyi Julius'a gösterdi. Bu küçük, altın bir broştu.

— «İki Meteliğin bu.»

— «Emin misin?»

— «Tamamen. Onu ekseriya göğsünde görürdüm.»

— «Demek buraya gelmiş. Öyleyse buralardan ayrılamayız. Onu buluncaya kadar arayacağız. Elbet onu bir gören olmuştur.»

Dediği gibi yaptılar. Fakat hiç kimse İki Meteliği görmemişti. Julius onun buraya geldikten sonra bir otomobille buradan uzaklaştırıldığını zannediyordu. Bütün köy halkını sorguya çektiler, fakat buradan geçen bütün otomobiller herkeş tarafından tanınıyordu. Yabancı araba gelmemişti köye. Bir sabah handaki odalarında kahvaltı ederlerken Tommy sordu:

— «Buraya geleli ne kadar oldu biliyor musun? Tam bir hafta. İki metelikten hiç bir haber almadığımız gibi gelecek hafta da ayın 29 u.»

— «Aaa, sahi. Ben Metelikten başka bir şey düşünmüyorum ki. Onu unutmuştum bile.»

— «Ben de öyle. Halbuki bu gün ayın 23 ü. Ne yapacaksak bir an evvel yapmalıyız. Ondan sonra vakit geçmiş olur artık. Bir daha bizim Meteliğin yüzünü göremeyiz.»

Onu burada aramağa devam etmekle büyük bir hata yaptığımıza kaniim. Belki bizi yollarından uzaklaştırmak için buraya gönderdiler. Ayni tuzağa bizim düşmediğimiz ne malûm?»

— «Benim halim de senden farksız. İkimiz de sersem iki koyunuz. Ben artık en doğru bulduğum işi yapmak istiyorum.»

— «Ne demek istiyorsun?»

— «Söyliyeyim. Bir hafta evvel yapmamız icab eden şeyi yapacağım. Bu işi polisin eline teslim edeceğim. Boyuna

birbirimizin sözüne uyup delilik ettik. Benim yerim Scotland Yard'dır. Bu kadar oyun yeter artık.»

— «Haklısın. Benim de istediğim buydu.»

— «Bir şeyin hiç olmamasından geç olması yine de iyidir. Saklambaç oynayan çocuklar gibi bir haftadır buralarda dönüp duruyoruz. Amatör detektiflik yeter. Ben Londra'ya dönüyorum. Geliyor musun?»

Tommy düşündükten sonra başını salladı

— «Hayır, gelmiyorum. Zaten burada bir kişi yeterdi. Burada kalıp etrafı bir az daha koklayacağım. Bilinmez, belki işler tersine döner.»

— «Peki öyleyse. Ben gidiyorum. Allaha ısmarladık. Yakında iki polis müfettişiyle dönerim.»

Fakat ayni günün akşamı Tommy Julius'tan bir telgraf aldı :

«Manchester Midland oteline gel. Mühim haberler var. Julius.»

Tommy'nin otele gitmesine lüzum kalmadı. İstasyonda Julius kendisini bekliyordu. Tommy telâşla sordu:

— «Ne haber? İki Metelik bulundu mu?»

Julius başını yandan yana salladı :

— «Hayır, fakat Londra'da bunu buldum. Henüz gelmişti.»

Elindeki telgrafı Tommy'ye verdi. Tommy telgrafı okuyunca gözleri dört açıldı:

«Jane Finn bulundu. Hemen Manchester Midland oteline gelin. Peel Edgerton.»

Julius kâğıdı alıp katlayarak cebine soktu. Düşünceliydi. Mırıldandı :

— «Garip değil mi? Şu hukukçu bana pek acele davrandı gibi geliyor.»

JANE FİNN

Julius istasyondan çıkarken anlattı :

— «Bu trenle geleceğini tahmin etmiştim. Ben de Sir James gibi yaptım, sana hemen telgrafla haber verdim. Bu

akşam için bize oda ayırtmış. Yemeği de beraber yiyeceğiz.»

Tommy merakla sordu:

— «Bunda bu kadar önemli ne var? Neden böyle konuşuyorsun?»

— «Söyledikleri. Bilirsin, yaşlı kuşlar istiridye gibidirler. Hepsi de birbirlerine benzerler. Bir şeyden emin olmadan onu oraya dökmezler.»

— «Acaba?»

— «Acaba, ne?»

— «Ya ciddi sebepleri varsa?»

— «Emin ol, hiç bir sebebi yoktur.»

Sir James tam söz verdiği saatte geldi. Saat sekizdi. Julius Tommy'yi takdim etti. İki adam el sıkıştılar. Sir James gayet nazikti:

— «Sizi şahsan tanımaktan çok memnun oldum Mr. Beresford. Gerçi Miss Cowley'den bahsinizi çok işitmiştim. Fakat şimdi sizi de görmüş oldum.»

Tommy gülümsiyerek teşekkür etti. Karşısındaki adamı bütün dikkatiyle inceliyordu. O da tıpkı Metelik gibi adamda ayni manyatizma hassasını hissetmişti. Mr. Carter'ı düşündü. Bu iki adam fizik yapılariyle birbirlerine benzemiyorlarsa da, şahsiyetlerindeki kudret ayniydi.

Sir James'in gözlerinde de garip bir şey vardı. Tommy onun kendi yüzüne baktığı zaman kafasının içindeki bütün düşünceleri okuduğu hissine kapılıyordu. Sir James her şeyden bahsediyordu. Fakat onu kendi istediği mevzua çevirmek kabil değildi. O yalnız kendi istediği mevzuda konuşuyordu.

Daha oturur oturmaz Julius sualler sormağa başladı. Sir James kızı nasıl ele geçirmişti? Kendileri Sir James'in bu iş üstünde çalıştığından neden haberdar değillerdi? Ve saire, ve saire.

Sir James eliyle alnına vurdu. Neden sonra cevap verdi:

— «Öyle, öyle. Evet, bulundu. Hem bu büyük bir iş değil mi? Haydi söyleyin, büyük bir başarı değil mi?»

— «Muhakkak. Fakat onu tuzağa nasıl düşürdünüz?

Miss Cowley'le ben sizin büyük bir adliyeci olduğunuzu biliyorduk zaten.»

Hukukçunun gözlerinde ışıklar yandı :

— «Hımm.»

Sonra yine alnına vurarak sordu:

— «Sahi mi? Sahiden düşündünüz müydü?... Hımm... Sevgili çocuklarım benim.»

— «Fakat yanılmış olduğumuzu da zannedebilirim.»

— «O kadar uzağa gitmeğe hacet olmadığını tahmin etmeniz lâzım. Fakat bu genç leydiyi ele geçirmek için bütün kuvvetlerimizi seferber ettiğimizi söyliyebilirim.»

— «Peki, kendisi nerede? Onu getireceğinizi zannetmiştim.»

Sir James ciddiyetle cevap verdi :

— «Bunun imkânı yoktu ki.»

— «Neden?»

— «Çünkü genç leydi Londra'da bir trafik kazası geçirmişti. Başından yaralanmış. İlk yardım hastahanesine kaldırılmıştı. Tahkikat için sorulunca isminin Jane Finn olduğunu öğrendik. Onu hastahaneden almadan evvel doktorla görüşmek istemiştim ama, sonra size telgraf çekmeği daha uygun buldum. Yarası ağır değil ama, henüz baygın. Doktor konuşmasına müsaade etmedi. Arkadaşımdır. Fakat kendisini ikna edemedim.»

— «Yarası nasıl?»

— «Oo, bir iki çizikten ibaret. Fakat doktor onun korkudan şok geçirmesinden korkuyor. Belki de hafızasını kazanır, diyor.»

— «Yani—»

Julius heyecandan ne söyleceğini şaşırmıştı. Nihayet buldu :

— «Yani, yine kendini bilecek mi?»

— «Hiç şüphe yokmuş. İsmini verdiğine bakılırsa, kazanmış bile. Bunun önemini takdir edersiniz zannediyorum Mr. Hersheimmer?»

— «Tıpkı bir peri masalına benziyor.»

Tommy şimdi her şeyi anlıyordu. Sir James Manchster'e tesadüfen gelmiş değildi. Yalnız kendisini şaşırtan bu işteki esrardı. Julius konuşuyordu:

— «Yemekten sonra hastahaneye gideceğim.»

Sir James onu bundan meneder gibi gülümsedi:

— «İmkânsız!... Gecenin bu saatinde sizi içeriye alacaklarını zannetmek delilik olur. Ben yarın sabah gitmeği teklif diyorum.»

Julius kızardı. Onun halindeki tahakküm Amerikalıyı kızdırmıştı. Şimdi iki mütehakkim insan çarpışıyorlardı. Dudak büktü:

— «Bir şey farketmez. Ben şimdi gideceğim ve onların bu zehir gibi usullerinde bir rahne açıp açamıyacağımı tecrübe edeceğim.»

— «Hiç faidesi yok Mr. Hersheimmer.»

Bu sözler sanki bir tabancadan atılan kurşunmuş gibi ortaya düşmüştü. Tommy hayretle baktı. Julius heyecanlı bir sinirliydi. İçki bardağını tutan eliyle dudakları hafifçe titriyordu. Fakat gözlerini Sir James'in gözlerinden ayırmıyordu. Bir an aralarında sönmez bir düşmanlık havası esti. Fakat sonunda Julius gözlerini indirdi:

— «Bu dakika için kumandayı size bırakıyorum.»

Sir James başiyle de teşekkür etti

— «Teşekkür ederim. O halde sabahleyin onda buluşalım mı?»

Sonra Tommy'ye döndü:

— «Bu akşam burada sizi görmenin beni şaşırttığını itiraf etmeliyim Mr. Beresford. Çünki arkadaşlarınızdan öğrendiğime göre, onlar sizi gömmeğe hazırlanıyorlardı, diyebilirim. Günlerce sizden hiç bir haber çıkmadı. Miss Cowley sizin sıkıntıda olduğunuzu, belki de öldüğünüzü düşünüyordu ve korkuyordu.»

Tommy geçirdiği anları hatırlayarak gülümsedi:

— «Aşağı yukarı öyleydim. Hayatımda o kadar sıkı muhafaza altında tutulan bir yer görmedim.»

Sir James sualler sorarak onun akıl almaz macerasını

öğrendi. Sonra yeni bir alâkayla genç adama bakarak fikrini söyledi :

— «O kadar sıkı muhafaza altında olan bir yerden kendinizi kurtardınız. Sizi tebrik ederim. Büyük cesaret ve zekâ göstermişsiniz.»

Tommy itiraz etti :

— «Fakat kızı kurtaramadım.»

— «Evet. Fakat onun size bu kadar---yakınlık göstermesi doğrusu fevkalâde. Onun da gangsterlerden olduğuna şüphe yok halbuki.»

— «Korkarım ki, hayır Sir. Onu orada zorla tuttuklarını zannediyorum. Çünki yaptığı yardım başka türlü izah edilemez.»

— «Ne dedi, demiştiniz? Margueirte'e mi gitmek istiyormuş»

— «Evet efendim, Zannederim, Mrs. Vandemeyer'i kastediyordu.»

— «Halbuki o imzasını daima Rita diye atardı. Arkadaşları ve tanıdıkları da onu Rita diye çağırırlardı. Her halde kız onu tam ismiyle tanıyordu. Tam da o anda Mrs. Vandemeyer ya ölmek üzereydi, ya da ölmüştü. Çok garip doğrusu. Fakat dikkatime çarpan bir iki nokta daha var. Onların tavrı birdenbire niye değişmişti meselâ... Ev basıldı demiştiniz değil mi?»

— «Evet efendim. Fakat hepsi kaçmışlardı.»

— «Gayet tabiî.»

— «Arkalarında hiç bir iz bırakmamışlardı.»

— «Acaba?»

İhtiyar hukukçu düşünceyle başını salladı. Sesinde tuhaf bir gerginlik vardı. Bu Tommy'yi ilgilendirdi, başını kaldırıp baktı. Bu adamın gözlerindeki esrar neydi acaba?

O aralık Julius söze başladı :

— «O zamandanberi biz---»

Sustu. Yaşlı adam soran gözlerle ona baktı. Tommy birden onun hiç bir şey bilmediğini hatırladı ve izah etti :

— «Bizim iki Meteliğin başına geleni bilmediğinizi unutmuştuk.»

Hukukçu birden telâşla çatalını, bıçağını tabağının kenarlarına bıraktı :

— «Miss Cowley'e ne oldu da?»

Julius kısaca bildirdi :

— «Ortada yok.»

— «Ne zamandanberi?»

— «Bir haftadır.»

— «Nasıl kayboldu?»

Tommy anlattı. Sir James vaziyetin izahını yaptı:

— «Sizin isminizle imzalı bir telgraf mı çekmişler? Demek sizleri çok iyi tanıyorlarmış. Sizin evin içinde neler öğrendiğinizi tamam olarak bilmiyorlardı. Sizin hapisten kurtulmanıza karşılık Miss Cowley'i tuzağa düşürdüler. Bu suretle sizin dudaklarınızı mühürlemeği düşünmüş olacaklar.»

Tommy başile tasdik etti

— «Ben de böyle düşünüyorum Sir.»

Sir James araştırıcı gözleriyle genç adamın yüzüne baktı:

— «Sizi yakaladıkları zaman ne bildiğinizi tamamiyle bilmiyorlardı. İyi iş gördünüz. Hem çok iyi. Keşfinize ait bir şey ifşa etmediğinizden emin misiniz?»

Tommy hiçbir şey söylemediğini bildirdi. Julius söze karıştı :

— «Ne olursa olsun, Pazardan evvel birisi onlara akıl vermiş olacak.»

— «Evet ama, kim?»

— «Kudretli ve görünmez Mr. Brown.»

İhtiyar adam keskin bir nazarla Julius'a baktı

— «Siz sahiden Mr. Brown'ın varlığına inanmıyor musunuz Mr. Hersheimmer?»

— «Hayır, inanmıyorum. Böyle şey olmaz. İddia ederim ki, herkes gibi onun da eti, kemiği vardır. Sadece çocukları korkutmak için uydurulan Gulyabani gibi saklanıp etrafa dehşet salmak istiyor. Bu işin asıl başı Kremennin'dir. O istediği takdirde üç hükûmet içinde ihtilâl yaratacak bir a-

damdır. Whittington denen adam da şebekenin İngiliz başı olacak.

Sir James kısaca cevap verdi:

— «Ben sizin fikrinizde değilim. Mr. Brown vardır.»

Tommy'ye döndü:

— «Telgrafın nereden verildiğine baktınız mı?»

— «Hayır Sir. Galiba buna dikkat etmek aklıma gelmedi.»

— «Hımmm. Şimdi yanınızda mı?»

— «Yukarıda, çantamda Sir.»

— «Onu bir görmek isterdim. Acelesi yok. Şimdi en önemli işimiz Jane Finn meselesidir. Ondan sonra Miss Cowley'i arama işine girişiriz. Şimdi onlar kızın bulunduğunu ve hâfızasını kazandığını da bilmiyorlar henüz. Ne bahasına olursa olsun, bunu gizli tutmalıyız. Anlıyor musunuz?»

Gençlerin ikisi de bunu kabul ettiler. Ertesi günü nerede buluşacaklarını kararlaştırdıktan sonra büyük hukukçu ayrıldı.

Sabah saat onda gençler hastahane kapısında hazırdılar. Biraz sonra Sir James de geldi. Hiçbir heyecan eseri göstermiyordu. İki genci baş hekime takdim ettikten sonra sordu:

— «Hasta nasıl Doktor Roylance?»

— «İyi gidiyor. Başından neler geçtiğinden habersiz. Bu sabah Lusitania'dan nasıl kurtulduğunu sordu. Tabiî, böyle sorular beklemeliyiz. Başka şeyler düşündüğünü de zannediyorum.»

— «Onu sıkıntısından kurtarırız tahmin ediyorum. Çıkabilir miyiz?»

— «Elbette.»

Koridorlarda doktoru takib ederlerken Tommy'nin kalbi daha hızlı atmağa başlamıştı. Nihayet Jane Finn'i göreceklerdi. Anlaşılmaz, esrarlı Jane Finn meselesi nihayet sona erecekti. İngilterenin geleceğini elinde tutan kudretinden habersiz kız en sonra ellerine geçmişti. Dudaklarına kadar yükselen bir iniltiyi güç zaptetti. İki Metelik olmalıydı da bu zaferi o da paylaşmalı, bunu beraber kutlamalıydılar.

Sonra İki Meteliği bir kenara atıverdi. Sir James'e itimadı artmıştı. Bunu yapabilen adam İki Meteliği de kolayca bulurdu. Onun için endişe etmek beyhude olurdu. Fakat— Ya Mr. Brown'ın bir darbesiyle onu ölmüş bulurlarsa?

Bir dakika sonra bu gülünç endişesine güldü. Hastanın kapısına gelmişlerdi. Doktorun açtığı kapıdan girdiler. Başı sargılarla sarılı kız beyaz yatağında yatıyordu. Fakat bu sahne hiç te hakikiye benzemiyordu. Sanki mükemmel bir mizansen hazırlanmıştı Tommy bunların böyle olduğuna inanmak istemiyordu. Fakat içinden doğan bir hissi de defedemiyordu.

Kız yattığı yerden hepsinin yüzüne ayrı ayrı baktı. Kıza ilk hitab eden Sir James oldu:

— «Miss Finn, bu sizin halanızın oğlu Mr. Julius P. Hersheimmer.»

Julius yatağa yaklaşıp kızın elini tuttu

— «Yeğen Jane nasıl bakalım?»

Tommy onun sesinin titrediğine dikkat etti. Kızın hayret dolu gözleri daha çok açıldılar :

— «Siz hakikaten Hiram dayının oğlu musunuz?»

Batı şivesiyle konuşuyordu. Bu sesteki ahenk Tommy'ye yabancı gelmiyordu. Fakat bu imkânsızlığı hemen kafasından koğdu. O sırada Julius cevap verdi :

— «Evet.»

Kız devam etti :

— «Hiram dayından bahseden yazıları her zaman okurduk biz. Ama sizinle karşılaşacağımı kat'iyyen tahmin etmezdim. Annem ondan bahsederken hırslanmaktan kendini alamazdı.»

Julius tasdik etti

— «Babam da öyleydi. Fakat yeni aile bağımızda bunların olmayacağını zannediyorum. Harp biter bitmez sizi aramağa çıkmağa karar vermiştim. İşte geldim.»

Kızın yüzünden bir gölge geçti :

— «Bana müthiş şeyler söylüyorlar. Başımdan korkunç şeyler geçmiş. Bu yüzden hafızamı kaybetmişim. Seneler se-

nesi kendimin nerede olduğumu, ne yaptığımı bilmeden yaşamışım.»

— «Kendiniz bunları hatırlamıyor musunuz?»

Kız gözlerini iri iri açtı :

— «Hayır. Ben gemiden henüz kurtulmuş hissediyorum kendimi. Şimdi o sahneyi tekrar görüyorum.»

Gözlerini kapadı. Titriyordu. Julius başını sallayıp kendisine işaret eden Sir James'e baktı. Sir James sözü kendisi aldı :

— «Bir şey değil, merak etmeyin... Buraya bakın Jane, size sormak istediğimiz bir şey var. Gemide, üstünde gayet önemli evrak taşıyan bir adam vardı. Bu kâğıtlar bu memleketin mühim bir silâhının plânlarıydı. Bunlar size verilmişti. Öyle değil mi?»

Kız tereddüd etti. Gözleri iki yabancıya dikildi. Julius anladı :

— «Mr. Beresford hükûmet tarafından bu evrakı bulmağa memur edildi. Sir James Peel Edgerton parlamento üyesidir. Ve isterse kabinede önemli bir silâh olabilir. Demek ki, bildiklerinizi bize söyliyebilirsiniz. Danvers size bu evrakı verdi miydi?»

— «Evet. Bana kadınlarla çocukların en evvel kurtarılacaklarını söyledi. Benim onları kurtarmakta şansım daha çokmuş.»

Sir James fikrini söyledi :

— «Tam düşündüğümüz gibi.»

Kız sözüne devam ediyordu :

— «Bu evrakın çok ehemmiyetli olduğunu söyledi. Müttefik ordularının harp taliini değiştirebilirlermiş. Fakat harp biteli çok oldu. Şimdi bunu sormanın mânası ne?»

— «Tarih tekerrürden ibarettir, derler Jane. Evvelâ bu evrakın bulunmasında büyük bir menfaat var. Sonra bir çokları peşinde geziyor. Harp bitti ama, yeniden başlamasından korkuluyor. Bu sefer de başka sebepler ileri sürülüyor. Şimdi her şeyi öğrendiniz sayılır. Bize o evrakı verecek misiniz?»

— «Veremem ki.»

— «Ne?»

— «Onları alamam da ondan.»

— «Onları alamaz mısınız?»

Bunu soran Julius'tu. Kız cevap verdi:

— «Hayır. Onları sakladım ben.»

— «Sakladınız mı?»

— «Evet. Çok sıkıntıya düşmüştüm. Peşimde geziyorlardı. Bu beni fena halde korkuttu.»

Elini başına götürdü:

— «Hastahaneye geldiğimdenberi uyanır uyanmaz ilk hatırladığım onlar oluyor.

Sir James sakin sesiyle kızı konuşmağa teşvik etti:

— «Devam edin. Ne hatırlıyorsunuz?»

Kız itaat ederek ona döndü:

— «Holyhead'deydim. O yoldan gelmiştim. Neden oradan geldiğimi hatırlamıyorum.»

— «Zararı yok. Siz devam edin.»

— «Körfez tarafında şaşkınlıkla bakınırken izimi kaybettirmiştim. Beni hiç kimse görmedi. Bir taksiye bindim. Adama beni şehirden dışarıya götürmesini söyledim. Yolda durmadan arkama bakıyordum. Arkamızdan gelen olmadığını gördüm. Yolun yan tarafında bir patika gördüm. Adama beklemesini söyliyerek arabadan indim.»

Sustu, derin bir nefes aldıktan sonra devam etti:

— «Patika beni uçuruma götürdü. Yar yukarıdan aşağı katır tırnaklariyle doluydu. Altından alevlere benziyorlardı. Etrafıma bakındım. Etrafta bir tek Allahın kulu yoktu Tam başımın üstündeki kayada bir kovuk gördüm. Çok küçüktü. Ancak elim girecek kadardı. Fakat derinliği vardı. Yağlı deriden yapılmış paketi çıkardım, kolumu deliğin içinde uzatabildiğim kadar uzattım, paketi oraya bıraktım. Sonra bir demet Katır tırnağı yoldum. Aman Allahım!... Dikeni varmış, elime öyle bir battı ki. Neyse, çiçekleri oraya koydum. Daha doğrusu, onlarla deliği tıkadım. Hiç kimse orada bir şey saklandığını anlayamazdı. Sonra orayı iyice kafama yerleştirdim. Başka türlü orayı bulamazdım çünki. Pati-

ka çok kaygandı. Oralara inmeği göze alabilecek pek az kimse bulunabilirdi. Sonra dünya bir araya gelse evrakı oraya sakladığımı tahmin edemezdi. İşim bitince döndüm. Araba bekliyordu. Şehre döndüm. İstasyona gidip trene bindim. Ben insanların bana dikkat ettiklerini fark edersem utanırım. Kompartımanda bir kadınla bir erkek vardı. Dikkatle bana bakıyorlardı. Kızarmıştım. Tam o anda adamın kadına beni işaret ederek göz kırptığını gördüm. Yine korkmağa başlamıştım. Kâğıtları emniyete aldığımdan memnun oldum. Onların dikkatinden kaçmak için koridora çıktım. Başka bir vagona geçmeği tasarlıyordum. Fakat kadın bana seslenip bir şey düşürdüğümü söyledi. Ben ne düşürdüğümü görmek için durup arkama bakınca orada başıma bir şey vurulmuş olacak. Bana öyle geliyor.»

Eliyle başının arka tarafını gösterdi

— «Buramın acıdığını hissettim. Ondan sonra, hastahanede kendime gelinceye kadar, hiç bir şey hatırlamıyorum.»

Bir sessizlik oldu. Kimse bir şey söylemeğe cesaret edemiyor gibiydi. Nihayet Sir James konuştu:

— «Teşekkür ederiz Miss Finn. Sizi yormamışızdır inşallah?»

— «Aaa, zararı yok. Bir az başım ağrıyor. Başka bir şeyim yok.»

Julius yaklaşıp tekrar onun elini sıktı :

— «Hoşça kal yiğen Jane. Şu evrakın peşine düşeceğim. Sonra onları getirip onların önüne atacağım. Ondan sonra da seni alıp Londra'ya götüreceğim. Amerikaya gitmeden evvel bir güzel istirahat edersin. Çabuk iyi olmağa bak.»

ÇOK GEÇ

Sokakta bir harp meclisi akdettiler. Sir James cebini karıştırdı :

— «Holyhead'e giden feribot 12, 14 te kalkıyor. Hemen yola düşerseniz yetişirsiniz zannediyorum.»

Tommy hayret etti:

— Acelesi var mı Sir? Bu gün ayın 24 ü.»

— Olsun. Yarın sabah erken kalkmamız lâzım. O çeteye tuzak kurmamız şart.»

Bunu Julius söylemişti. Sir James bir az kaşlarını çatar gibi yaptı :

— «Sizinle gelmeği isterdim. Yazık ki, saat ikide parlâmentoda konuşma yapacağım.»

Sesindeki isteksizlik aşikârdı. Tommy Julius'un ondan ayrılmakta acele ettiğini de fark etti. Julius ondan kurtulmak için :

— «Bu işte fazla karışık bir şey olduğunu tahmin etmiyorum, dedi. Sadece bir saklama ve arama meselesi.»

Sir James cevap verdi :

— «İnşallah.»

— «Muhakkak. Başka ne olabilir?»

— «Siz hâlâ çocuksunuz Mr. Hersheimmer. Benim yaşımda olsaydınız iyi bir ders edinmiş olurdunuz. Düşmanınızın kudretinden habersiz görünmezdiniz.»

Sesindeki ciddiyet Tommy'yi tesiri altında bıraktı. Fakat bu Julius üstünde pek az etki bırakmıştı :

— «Mr. Brown'ın gelip onlara el koyacağını mı zannediyorsunuz? dedi. Gelirse karşısında beni bulur.»

Eliyle cebine vurdu

— «Silâhım var. Küçük Willie beni hiç bırakmaz; nereye gidersem benimle beraberdir.»

Cebinden otomatik bir tabanca çıkarıp gösterdikten sonra onu yine yuvasına yerleştirdi:

— «Fakat onun bundan haberi olmayacaktır. Öyle olunca da, gelemiyecektir.»

Hukukçu omuz silkti :

— «Mrs. Vandemeyer'in onları sattığını ona hiç kimse haber vermemişti. Buna rağmen Mrs. Vandemeyer konuşamadan öldü.»

Julius bir şey söylemedi. Sir James onun sustuğunu görünce devam etti :

— «Ben sadece sizi korumak için söylüyorum. Bana Al-

laha ısmarladık. Size iyi talih dilerim. Evrak elinize geçince tehlikeyi gözden kaçırmayın. Takib edildiğinizi fark ederseniz hemen onları tahrib edin. Şimdi kumarın şansı sizin elinize geçti.»

On dakika sonra iki genç adam birinci mevki bir vagonun kanapelerinde karşı karşıya oturuyorlardı. İkisi de uzun bir zaman konuşmadılar. Neden sonra Julius bu sessizliği bozdu:

— «Hey, sen hiç şimdiye kadar bir kızın yüzünü görmek için deli olduğunu hissettin mi?»

— «Zannetmem. Hayır, hiç zannetmem. Neden sordun?»

— «Çünki iki aydır ben Jane için fazla hassasiyet ismini ni verdiğim bir şeyler duyuyorum da. İlk an onun fotoğrafındaki gözlerine âşık oldum. Tıpkı romanlardaki gibi. Sonra böyle düşündüğümden utandım. Fakat yine de buraya onu aramağa ve Mrs. Julius P. Hersheimmer olmağa razı olup olmayacağını sormağa karar vererek geldim.»

Tommy şaşırmıştı:

— «Yaaa!...

— «Bu bir erkeğin ne kadar sersem olduğunu göstermez mi? Hasta gibiydim. Fakat kıza bir bakış beni tedavi etmeğe yetti.»

Tommy yine bir «Yaaa!...» çekti. Sanki dili tutulmuştu. Julius devam ediyordu:

— «Unutma, Jane'in aleyhinde söz söylemiyorum. O çok güzel bir kız. Onu her gören bir anda âşık olup kendinden geçebilir.»

Tommy nihayet dilini ağzında döndürmeğe muvaffak oldu:

— «Ben onun çok güzel bir kız olduğunu zannediyorum.»

— «Muhakkak. Fakat bir nebze bile fotoğrafına benzemiyor. Haklı olarak onu nerede görsem tanırdım. İsterse büyük bir kalabalık içinde olsun.» İşte, derdim, yüzünü herkesten iyi tanıdığım bir kız. Aldanmama imkân yok. Fakat Fotoğrafla aralarında büyük farklar var.»

Başını garip garip salladı:

— «Anlaşılan aşk garip bir şey!»

Tommy buna soğuk cevap verdi:

— «Belki. Buraya âşık olduğun bir kızı aramağa geldiğin halde on beş gün içinde bir başkasına âşık olduğuna ne diyelim?»

Julius kararsız bir gözle Tommy'ye baktı

— «Jane'i asla bulamıyacağımı artık kafama koymuştum. Fransızlar birbiriyle uyuşan iki insanın evlenmesini tabiî karşılarlar. Onlarca evlenme bir alışveriş işidir. Sen de bunu bir alış veriş işi olarak kabul et.»

— «Zaten bu günlerde hepimiz alış veriş işleriyle meşgulüz. Aşk gibi ince hislere bu günkü hayatımızda pek yer yok. Evlenme meselelerinde kız tarafının iyi drahoma verip vermiyeceğini soruyoruz. Çiftin sevişip sevişmediklerini düşünen yok. Erkekler pek fena oldu. Kızlar onlardan fena.»

— «Kızma canım. Sakinol.

Holyhead'e gelişmişlerdi. Bunu görünce birbirlerine sarıttılar. Hemen trenden inip bir taksiye atladılar. Şehirden çıkınca şoföre yavaş gitmesini söylediler. Biri bir camdan, biri öteki camdan dışarıyı kolluyorlardı. Uzun bir yolculuktan sonra Tommy denize inen patikayı görüp haber verdi. Arabadan indiler. Şoföre parasını verip savdılar. Araba gözden kaybolur olmaz patikaya saldırdılar. Tommy mırıldandı:

— «İnşallah yanılmamışızdır.»

Julius işaret etti:

— «Bak, işte Katırtırnakları. Jane söylemişti ya.»

— «Doğru.»

Kaya kaya inmeğe başladılar. Bir az aşağıda Julius birden durup arkasına baktı:

— «O neydi?»

Tommy de durdu. İkisi de merakla etraflarına baktılar. Görünürlerde kimse yoktu. Tommy hayretle sordu:

— «Ne neydi? Ben bir şey işitmedim.»

— «Sanki arkamızdan bizi takib ediyor gibi geldi.»

— «Sen hayale kapılıyorsun galiba? Her halde Sir James'in tenbihlerinin etkisinde kalmış olacaksın.»

— «Olamaz. Takib edilseydik görürdük.»

Tommy bu iddianın hakikat olduğuna inanabilirdi. Çünki içindeki huzursuzluk gittikçe artıyordu. Düşmanın peşlerini bırakacağına kim olsa inanmazdı.

Julius elini göğüs cebine vurarak söylendi:

— «Geleceği varsa göreceği de var. Küçük Willie bir çalışmak için çırpınıp duruyor zaten.»

Tommy merakla yanarak sordu:

— «Onu her zaman taşır mısın?»

— «Daima. İnsan başına ne geleceğini bilemez.»

Tommy saygılı bir sessizliğe büründü. Küçük William'in tesirinde kalmıştı şimdi de. O kendilerini Mr. Brown'ın ortaklarından koruyabilirdi.

Julius birden durup haykırdı:

— «Şuraya bak, şuraya.»

Tommy baktı ve gürdü. Koca bir kaya yollarını tıkamıştı. Fakat kayanın üst tarafında bir oyuk görünüyordu. Tommy kendini heyecana kaptırmadı. Sakin bir sesle arkadaşını çileden çıkardı:

— «Bunda şaşacak ne var? Zaten onu aramıyor muyduk?»

Julius kızmıştı. Bastı kalayı:

— «İngiliz soğuk kanlılığı haa?... Elbette onu arıyorduk. Fakat orada duruşu sanki bizim gelmemizi bekler gibi değil mi?»

Çok sakin olan Tommy bu en tabiî olay karşısında arkadaşının gösterdiği telâştan sabırsızlanarak ayağını yere vuruyordu:

— «Sok elini. Ara bakalım. Bak, Katır tırnakları yerinde yok. Bakalım orası mı?»

Julius elini sokmadan evvel cevap verdi:

— «Hayır, yok.»

Tommy hakikati idrak etti:

— «Peki ama, biz de ne akla hizmet ediyoruz? Ot parçaları orada senelerce duracak değildi ya.»

Julius buna gayet ciddî cevap verdi:

— «Haklısın galiba? Fakat burada kovuk falan yok. Sadece bir kuş yuvası var.»

— «Ah Julius, biz ne deliyiz. Beş sene müddetle buradan çeşitli insan geçti, rüzgârlar esti. Kuşlar yuva yapmasın mı? Ama burası geçiş yolu. Hiç te sapa değil. Yok, yok, orası olamaz. Gel, daha aşağıda arayalım.»

İnmeğe başladılar. Yola düşmüş kayanın kenarından dolaşıp öteye geçtiler ve nihayet aradıklarını buldular. Fakat kat delik boştu.

Tommy sabırsızlanıyordu. Julius teklif etti:

— «Senin elin benimkinden küçük. Gel, bir de sen bak.»

Tommy gelip elini deliğe soktu ve yağlı deriden bir torbayla çıkardı. Torbanın içinde de hiç bir şey yoktu. Julius bir defa daha aramasını söyledi. Daracık delikte kolunu zorla oynatarak elini içeride gezdirdi. Fakat hiç, hiç bir kâğıt bulamadı. Julius söylendi:

— Garip. Çok garip. Bu torba dün dikilmiş gibi yepyeni. Belki gizli dikilmiştir, gel keselim.»

Bir çakıyla torbayı didik didik ettiler. Torba hünerli bir tarzda yapılmıştı. İki gözü vardı. İkinci gözden katlanmış bir kâğıt çıktı. Parmakları titriyerek kâğıdı açtılar, kâğıt bomboştu. Şaşkın gözlerle biribirlerine baktılar. Konuşmağa ilk cür'et eden Julius oldu:

— «Bomboş. Danvers tuzakçının biri miydi dersin?»

Tommy başını salladı. O bu işten bir şey anlamamıştı. Bu tertip onun hoşuna gitmiyordu. Birden gözleri parladı:

— «Anladım, anladım. Gizli mürekkep.»

— «Öyle mi zannediyorsun?»

— «Tecrübe etmekle ne kaybederiz? Bu hileler ekseriya sıcakla meydana çıkarılır. Bir iki parça çırpı toplayalım da yakalım.»

Hemen işe giriştiler, ateşi yaktılar. Tommy kâğıdı ateşe tuttu. Kâğıt biraz kıvrıldı, büküldü. Başka bir şey olmadı.

Fakat Tommy sebat etti. Kahve rengi bir hal almış kâğıdı ateşe tutmakta devam etti. Birden Julius arkadaşının kolunu yakaladı. Kâğıdın üstünde ince bir karartı görünmüştü. Biraz sonra yazı okunur hale geldi. İkisi beraber yazının üstüne eğilip bir nefeste okudular:

«Mr. Brown'ın teşekkür ve saygılariyle.»

TOMMY'NİN KEŞFİ

Bir iki dakika karşı karşıya durup aptalca birbirlerine baktılar. Mr. Brown her zaman olduğu gibi yine onları yenmişti. Tommy buna sükûnetle boyun eğdi. Fakat Julius isyan etmişti. Yumruklarını sıkarak söyleniyordu:

— «Nereden öğrendi de bizden evvel davrandı? Beni deli eden bu işte.»

Tommy onu teskine uğraştı:

— «Üzülmek beyhude. Bunu tahmin etmeliydik.»

— «Peki ama, bizden evvel nasıl gelebildi? Hiç vakit kaybetmedik ki. Sonra---Bunu nereden öğrendi? Acaba Jane'in odasında diktafon mu vardı dersin? Her halde öyle olacak.»

Fakat Tommy bu tahmini kabul etmedi:

— «Hiç kimse kızın o hastahaneye götürüleceğini, bilhassa, o odaya yatırılıcağını bilmezdi.»

— «Evet, haklısın. O halde hasta bakıcılardan biri casusluk etmiş olacak. Buna ne diyeceksin bakalım?»

— «Bana kalırsa Mr. Brown burayı aylarca evvel keşfetti.

— «Belki. Fakat bana göre, hayır. Bu iş bizden ancak bir veya bir buçuk saat evvel yapıldı. Yalnız anlıyamadığım nokta bunun nasıl haber alındığıdır.»

— «Şu Peel Edgerton denen arkadaşın burada bizimle beraber bulunmasını çok isterdim.»

— «Neden o? Biz geldiğimiz zaman hırsızlık zaten yapılmıştı.»

Tommy tereddüd etti. Kendi hislerini açığa vurmak iste-

miyordu. Ona kalırsa bu eski savcının varlığı sanki belâyı defedecekti. Mecburen fikrinden döndü:

— «Evet, dedi, öyle. Kesenin içindekiler çalındıktan sonra oturup bunun nasıl çalındığının münakaşasını yapmak beyhude. Biz bunu kaybettik. Oyun da bitti. Şimdi yapmam lâzım olan bir şey kaldı.»

— «Neymiş o?»

— «Mümkün olduğu kadar çabuk Londra'ya dönüp keyfiyetten Mr. Carter'a bilgi vermek. İsyanın patlak vermesinden evvel bilirse iyi olur.»

Vazife nahoştu. Tommy oyunu kaybettiğini Mr. Carter'a bildirmeğe mecburdu. Yani yenilgisini.

Julius Londra'ya gitmek istemiyordu. Holyhead'de kalacağını söyledi. Tommy ister istemez gece yarısı kalkan son trenle baş şehre döndü.

Londra'ya geldikten bir saat sonra Tommy solgun ve perişan bir halde şefinin karşısında duruyordu. Kekeledi:

— «Rapor vermeğe geldim Sir. Kaybettim. Hem de fena kaybettim.»

Mr. Carter ona keskin bir nazarla baktı:

— «Yani—anlaşma meselesi—»

Cümleyi tamamlamadı. Fakat Tommy ümitsizlikle başını salladı:

— «Evet Sir, onlar şimdi Mr. Brown'ın elinde.»

— «Yaaa!...»

Mr. Carter'ın sesi sakindi, yüzünün ifadesi değişmemişti ama, Tommy onun gözlerinde bir an yanıp sönen ümitsizliği görebilmişti. Bu ona artık yapılacak hiçbir şey olmadığını anlatmağa yetti. Fakat bir iki dakika derin derin düşünen Mr. Carter:

— «Eh, ne diyelim? Herhalde henüz dize gelmiş değiliz, zannediyorum. Kat'i şeyler bilmekten memnun olurum. Ne yapmamız lâzımsa yapmalıyız.»

Tommy'nin zihninden bir fikir geçti; bunu da yüksek sesle düşünmüş oldu:

— «Hiç ümit yok. O da bunda ümit olmadığını biliyor.»

Öteki başını kaldırıp genç adama baktı:

— «Yok canım, yok canım o kadar bırakmayın kendinizi. Siz yapabileceğinizden üstününü yaptınız. Asrın en büyük beyinlerinden biriyle çarpştınız. Neredeyse harbi kazanıyordunuz da. Bunu da unutmayın.»

— «Teşekkür ederim Sir çok naziksiniz.»

— «Kabahat benim. Daha havadisi ilk işittiğim andan itibaren kabahat benim.»

Sesindeki gizli mâna Tommy'yi uyandırdı, kalbine yeni bir korku girdi:

— «Başka şeyler de mi var Sir?»

Mr. Carter ciddiyetle cevap verdi:

— «Korkarım ki, öyle.»

Parmağını uzatıp masanın üstünde duran bir kâğıdı gösterdi. Tommy'nin yüreği ağzına geldi:

— «Yoksa---İki Metelik mi?»

Mr. Carter başını salladı:

— «Alın, kendiniz okuyun.»

Makinede yazılmış evrakın üzerindeki harfler Tommy'nin gözlerinin önünde dans etmeğe başlamışlardı. Bu kımıldayan karartılar arasında yeşil bir bereyle, cebinde P.L.C. markalı bir mendil bulunan bir jaketten bahseden bir şeyler okudu. Rengi bembeyaz olmuştu. Soran gözlerle âmirine baktı. Öteki cevap verdi:

— «Yorkshire sahillerinde, Ebury'ye yakın bir yerde, suyun içinde bulunmuşlar.

Korkarım ki, kızcağız bir suikasda kurban gitti.»

Tommy haykırdı:

— «Allahım!... Metelik!... O iblislerin oyununa kurban gitti. Onları yakalamadan artık bir dakika rahat edemiyeceğim. Yakalayacağım onları. Sonra---»

Mr. Carter'ın yüzü merhametle kırıştı:

— «Ne hissettiğinizi çok iyi anlıyorum zavallı çocuğum. Fakat buna hiç lüzum yok. Gücünüzü boşuna israf etmiş olursunuz. Bu dayanılması çok zor bir hakikat. Fakat size

sakin olmanızı tavsiye edeceğim. Zaman merhametlidir. Unutursunuz.»

— «Onu unutmak öyle mi?... Aslâ!...»

Mr. Carter başını salladı:

— «Şimdi böyle düşünmekte haklısınız. O cesur kızın böyle bir akibete uğraması akıl alır şey değil. Bütün işlere ne derecelerde çok üzüldüğümü size anlatamam.»

Tommy ayağa kalktı:

— «Vaktinizi boşuna işgal ediyorum Sir. Bunda kendinize kabahat bulmanıza sebep yok. Böyle işlere burnumuzu soktuğumuz için biz iki genç deliydik. Siz bizi daha başlangıçta ikaz etmiştiniz. Fakat ben şunlardan birini olsun enseleyebilmek için Allah olmayı isterdim. Allaha ısmarladık Sir.»

Bir uyur gezer gibi Ritz'e döndü. Makine gibi eşyalarını topladı. Hâlâ şaşkındı. İki Metelikle ikisi ne uygun iki arkadaştılar. Bir araya gelince ne kadar eğlenirlerdi. Ve şimdi--- Ah, inanmak kabil değildi ki, İki Metelik---İki Metelik ölmüş!... Hayatla o kadar dolu Metelik nasıl ölebilirdi? Bu bir rüya, korkunç bir rüyaydı. Başka bir şey değil.

Gazeteler büyük puntolarla birinci sahifelerinde ilân ediyorlardı:

(Eski bir hasta bakıcı korkuyla boğuldu.)

Tam bavulunu kapatırken bir mektup getirdiler. Peel Edgerton'dandı. Havadisi gazetelerde okumuş, baş sağlığı diliyordu. Mektubun sonunda Tommy'ye Arjantin'de bir çiftlikte çalışmasını salık veriyordu. Bu çiftlikte kendisinin de alâkası varmış.

Tommy mektubu fırlatıp bir kenara atarken mırıldandı:

— «Koca nazik dilenci!»

Kapı ardına kadar açıldı ve Julius her zamanki şiddetiyle içeriye daldı. Elinde dağınık bir gazete vardı. Bağırır gibi sordu:

— «Bu ne demek, söylesene!... Metelik hakkında garip fikirleri var gibi görünüyor.»

Tommy tevekkülle boynunu büktü:

— «Doğru ama.»

— «Yani, onların kızı boğduklarını mı söylemek istiyorsun?»

— «Bana kalırsa onu uzun müddet tutmaktan hoşlanmadılar. Salıvermek de işlerine gelmezdi.»

— «Zavallı Metelik!... Öyle cesur, yiğit kızdı ki. Yazık oldu kıza.»

Fakat Tommy beynine saplanan anî bir fikirle onu susturdu:

— «Çıkın, buradan çıkın. Ah, sizi!...»

Birden ayağa fırladı:

— «O size mahsus soğukkanlılıkla ona evlenme teklif etmişsiniz. Fakat ben onu seviyordum. Sizin gibi iş adamı değilim ben. Onu zorluktan kurtarmak için canımı vermekten çekinmezdim ben. Sizin ona istediği hayatı sağlayacağınızı bilseydim kenara çekilir, bir kelime söylemeden onun mesud olmasına seyirci kalabilirdim. Onu o kadar çok seviyordum.»

Julius söze başladı:

— «Buraya bak Tommy---»

Fakat Tommy onu susturdu:

— «Ah, cehenneme kadar yolunuz var. Gidin buradan. Buraya gelip «Küçük Metelik» diye yanıp yakılmanıza tahammül edemem. Gidin de kendi akrabanızı arayın siz. İki metelik benim sevgilim. Onu daima sevdim. Beraber büyüdük, beraber okuduk. Hastahanedeki günlerimi aslâ unutamam. Orada da onunla beraberdim. Gülünç bir kep ve önlükle orada da karşıma çıkmıştı. Yaralı halinizde sevdiğiniz kızı hasta bakıcı kepiyle size bakar bulmak mucizelerin en büyüğüdür.»

Julius birden duraladı. Dalgın dalgın mırıldanmağa başladı. Tommy hiddetini, yesini unutmuş, onu dinliyordu:

— «Bir hasta bakıcı kepi. Tamam, tamam. Yemin ederim ki, ben de Jane'i bir hasta bakıcı kepiyle gördüm. Bu şimdi imkânsız gibi görünüyor. Ama, değil. Gördüm. Bournemouth'taki klinikte Whittintong'la konuştuğunu gördüğüm oydu. Jane orada hasta değil, bir hemşireydi.»

Tommy birden kendini topladı. Kızmıştı:

— «Belki de başlangıçtanberi onlarla beraberdi. Eğer o evrakı Danvers'ten o çalmış derlerse hiç şaşmam.»

— «Eğer çaldıysa her şey olmağa razıyım. O benim halamın kızıdır. Ve—oldum bittim o vatanını seven bir insandır.»

— «Onun ne olduğundan bana ne? Çıkın buradan.»

Tommy artık sesinin olanca yüksekliğiyle bağırıyordu. İki genç adam neredeyse birbirleriyle kapışacaklardı. Julius'un çatılan kaşları birden açıldı ve sakin bir sesle fikrini bildirdi:

— «Pek âlâ, pek âlâ, gidiyorum. Söylediklerin için sana kabahat bulmuyorum. Bunları söylemen büyük bir talih eseri. Benim hayalimi işletmemeden her şeyi olduğu gibi kabul etmem de körce, sersemce bir aptallık. Sakin ol Tommy. Ben—»

Tommy sabırsız bir hareket yaptı. Julius eliyle işaret ederek onu sakin olmağa davet ettikten sonra devam etti:

— «Şimdi gidiyorum. Nereye gittiğimi bilmek istiyorsan sana Kuzey batı tren istasyonuna gittiğimi söyliyeyim.»

Tommy kükredi:

— «Nereye gittiğinden bana ne?»

Kapı Julius'un arkasından kapanırken o bavuluna dönmüştü. Hırsla mırıldanıyordu:

— «Artık pek fazla oldu bu.»

Zile bastı, kapıda garson göründü. Tommy bavulu göstererek emretti:

— «Eşyamı aşağıya indirin lütfen.»

— «Peki efendim. Beyefendi gidiyorlar mı?»

Tommy hizmetçilerin ne düşündüklerine aldırmayan bir efendi edâsiyle cevap verdi:

— «Cehenneme gidiyorum.»

Cevabın garabetine rağmen vazifesini iyi bilen memur saygıyla eğildi:

— «Peki efendim. Bir taksi çağırayım mı?»

Tommy başını salladı. Nereye gideceği hakkında en ufak

bir fikri ve kararı yoktu. O kadar plânlı, tertipli Mr. Brown'a mukabil plânsız bir Tommy.

Peel Edgerton'ın mektubunu bir daha okuduktan sonra başını sallayarak düşüncelerini tasdik etti. İki Metelik intikam uğruna gitmişti elden. Fakat, hiç olmazsa, bunun gibi dostları vardı. Ona bir cevap yazsa iyi olurdu. Hemen elini uzattı, fakat kâğıt yoktu. Sadece zarf kalmıştı. Zili çaldı, kimse gelmedi. Birden aklına Julius'un odasında kâğıt bulunabileceği geldi. Amerikalı hemen çıkıp gideceğini söylemişti. Onun odasından bir kâğıt almakta hiçbir tehlike olamazdı. Olsa bile ne lâzım gelirdi? Zaten demin söylediklerinden utanmağa başlamıştı. Koca Julius iyi çocuktu. Onu yaptığı kabalıktan dolayı mazur görebilirdi. Hemen koştu, fakat oda boştu. Tommy yazı masasına doğru yaklaştı ve masanın orta gözünü çekip açtı. Kâğıtların üstüne ters atılmış bir fotoğraf dikkatini çekti. Dalgınlıkla resmi aldı ve hayretinden ne yaptığını bilmiyerek geri geri gidip bir koltuğa çöktü.

Bir Fransız kızı olan Annette'in resmi Julius P. Hersheimmer'in yazı masasının gözünde ne arıyordu acaba?

DOWNİNG STREET'TE

Başvekil sinirli parmağiyle yazı masasının üstüne küçük küçük darbeler vurdu. Yüzü üzüntülü ve perişandı. Mr. Carter'la demindenberi konuştukları mevzua bıraktıkları yerden girdi:

— «Anlayamıyorum. Hakikaten dediğiniz gibi mi? Olaylar o kadar ümit kırıcı değil, öyle mi?»

— «Bu adam insana o hissi veriyor Sir.»

Parmağiyle önlerinde duran bir mektubu gösterdi. Başvekil elini uzattı:

— «Şu mektuba bir daha bakalım.»

Mr. Carter hemen uzanıp mektubu verdi. Çocuk yazısı gibi bir yazıyla yazılmış bir mektuptu bu. Başvekil yüksek sesle okudu:

Aziz Mr. Carter,

Bazı şeyler bana yeni fikirler verdi. Belki yanlış düşünüyorum. Fakat yine de doğru düşündüğümü zannediyorum. Kararımda haklıysam, Manchsetr'deki kız uydurma bir masaldı. Her şey evvelden tertiplenmişti. Bu suretle bizleri oyunun bittiğine inandırmak istiyorlardı. Bununla beraber biz tam izin üzerine düşmüşüz. Şimdi hakiki Jane Finn'in kim olduğunu biliyorum. Hatta gizli evrakın yerini bile bildiğimi iddia edecek haldeyim. Bu sadece bir tahmin. Fakat doğru çıkacağına dair içimde bir ön sezi var. Bildiklerimi bir kâğıda yazıp zarfa koyarak kapadım. Ayın 28 inci gecesinin tam on ikisi olmadan açılmayacaktır. Bunu sizden bilhassa rica ediyorum. Bunda neden israr ettiğimi zarfı açınca anlıyacaksınız. İki Meteliğin başına gelenin de uydurma olduğunda israr ediyorum. Ben nasıl bozulmuş bir insan değilsem o da değil. Bunun sebebi de şu: Son bir ümid olarak Jane Finn'i serbest bıraktılar ki, o da kendini hakikaten serbest zannedip doğruca kafese girsin. Bu onlar için tehlikeliydi. Çünkü kız onların faaliyetleri hakkında çok şey biliyordu. Fakat eğer evrakın bizim tarafımızdan ele geçirildiğini öğrenirlerse bu iki kızın hayatının onların gözlerinde bir pul kadar değerleri kalmaz. Jane kurtulmadan evvel ben İki Meteliği kurtarmalıyım.

İki Meteliğe, Ritz oteline gönderilen telgrafı tekrar etmek isterim. Sir James Peel Edgerton sizin bu işi idare edeceğinizi bildiriyor. O çok zeki bir adam.

Bir şey daha var: Lûtfen Soho'daki o evi gece ve gündüz daima göz altında bulundurun.

Thomas Beresford.»

Saygılarımla:

Başvekil başını kaldırıp baktı:

— «Zarf nerede?»

Mr. Carter kuru bir tebessümle güldü:

— «Banka kasasında. Almak için müsaade yok.»

Başvekil tereddüd ediyordu ama, yine de fikrini söyledi:

— «Onu şimdi açmanın daha doğru olacağını zannetmiyor musunuz? Ondaki hakikatler hakkında bilgi edinirsek kendi öğrendiklerimizle karşılaştırır, daha sağlam bir neticeye varırdık diye düşünüyorum. Kimseye söylemez, sadece ikimiz bilirdik.»

— «Saklayabilir miydik acaba? Ben zannetmiyorum. Her tarafımız casus dolu. Evvelâ o iki kızın hayatı, sonra genç adamın selâmeti için o mektuba söylenen günden evvel dokunamam.»

— «Peki, peki, bırakalım bunu. Şu genç adam nasıl bir şey?»

— «Her İngiliz genci gibi bir genç. Hayati işlerde biraz ağır düşünceli. Diğer taraftan onu kafasında kararlaştırdığı işten caydırmak kabil değil. Kandırılması güç. Ağır kavrayışlı, fakat bir kere kavradımı tam kavrayan cinsten. Küçük leydi daha başka türlü. O daha ziyade içine doğduğu şekilde hareket ediyor. Beraber çalışırken mükemmel ve uygun bir çift teşkil ediyorlar. Kuvvet ve sür'atleri ayni.»

Başvekil düşünceyle fikrini bildirdi:

— «Delikanlı bildiklerinden pek emin görünüyor.»

— «Evet. Bana ümit veren de budur. O bir şeyin iç yüzünü kat'î surette bilmeden ortaya her hangi bir fikir atmağa çekinen tiplerdendir.»

Başvekilin dudaklarında yarım bir tebessüm belirdi:

— «Yaniii---Asrımızın baş canisini bu delikanlı mı yere serecek?»

— «Evet. Sizin dediğiniz gibi, BU DELİKANLI. Fakat ekseriya onun arkasından bir gölgenin bulunduğunu da seziyorum.»

— «Yani?»

— «Peel Edgerton'ın gölgesini.»

Başvekil buna pek şaşmıştı. Carter elini tersiyle önündeki mektuba vurdu:

— «Evet. Bunda da onun elini görüyorum. Karanlıkta, gölgede, sessizce, davet edilmeden her yere burnunu sokan sevimsiz bir misafir gibi, işte orada. Mr. Brown tilkisinin ro-

lünü sırtında taşıyabilecek tek insanın Peel Edgerton olduğunu da daima düşünürüm. Şimdi de bu meselenin peşinde. Fakat bu işe karıştığının bilinmesini istemiyor. Haa, aklıma gelmişken söyliyeyim: Geçen gün oldukça lüzumsuz, saçma bir bilgi edindim ondan. Kendiliğinden bir şey göndermiş. Hiç te lüzum yoktu halbuki.»

— «Neymiş o?»

— «Bir Amerikan gazetesinden kesilmiş bir ölüm haberi. Üç hafta kadar evvel New York civarındaki hendeklerden birinde bir ceset bulunmuş. Benden bu hususta bir tahkikat yapıp bir şeyler daha öğrenebilir miyim diye soruyor.»

— «Eee, ne var bunda?»

— «Fazla bir şey öğrenemedik. Ölen otuz beş yaşlarında genç bir adammış. Gayet fakirane giyinmiş. Yüzü pek fena şekilde parçalanmış, tanımak mümkün olmamış.»

— «Siz bu iki meselenin birbiriyle alâkalı olduğunu mu zannediyorsunuz?»

— «Bazı sebeplerle, evet. Belki yanılıyorum. Bu da mümkün.»

Bir sessizlik oldu. Başvekilin canı sıkılmış gibiydi, fakat sesini çıkarmadı.

Mr. Carter devam etti:

— «Ona buraya gelmesini söyledim. Kendisi istemezse ağzından bir tek kelime almamız kabil değildir. Fakat genç Beresford'un mektubundaki bir iki müphem noktaya ışık tutabilir kanaatindeyim. Ah, işte geldi.»

İki adam yeni geleni karşılamak için ayağa kalktılar. Başvekilin zihninden, gelenin kendisinden sonraki başvekil olacak adam olduğu, şeklinde tuhaf bir düşünce geçti. Mr. Carter vakit kaybetmeden hemen mevzua girdi:

— «Genç Beresford'dan bir mektup aldık. Onunla görüştüğünüzü zannediyorum.»

— «Yanlış zannediyorsunuz.»

Bu nadan ve keskin cevap Carter'ı şaşırttı. Kendini tutamadan bir: «Yaaa!...» çekti.

Sir James gülümsiyerek elini alnına vurdu:

— «Ah, evet, bana telefon etmişti.»

— «Aranızda geçen konuşmada bizi ilgilendirecek bir nokta olup olmadığını bize söylemez misiniz?»

— «Bir şey konuşmadık. Kendisine yazdığım mektup için teşekkür etti. Çünkü kendisine bir iş teklif etmiştim. Sonra Miss Cowley'in buradan ayrılmasına sebep olan sahte telgrafı hatırladı. Kendisine olağan üstü bir şey olup olmadığını sordum. Bana Mr. Hersheimmer'in odasındaki bir çekmecede bir fotoğraf gördüğünden bahsetti. Ona fotoğrafın arkasında Kaliforniya'daki fotoğrafçının adresinin bulunup bulunmadığını sordum. «Tam da istediğiniz gibi.» dedi ve bilmediğim bazı şeyler anlattı. Çekmede bulduğu fotoğraf hayatını kurtaran Annette'in resmiymiş.»

— «Nasıl?»

— «Hakikaten şaşılacak şey. Ona biraz da merakla o fotografı ne yaptığını sordum. Bulduğu yere bıraktığını söyledi. Bunu çok iyi yapmıştı. Kendisini tebrik ettim. Çünkü dimağını kullanmasını iyi biliyordu. Onun bu keşfi Allahın bir lûtfuydu. O dakikadan itibaren Manchster'deki kızın uydurma şahsiyeti meydana çıkmıştı. Genç Beresford benim ikazıma lüzum kalmadan kendisi bu işin iç yüzünü keşfetmişti. Fakat kendisi tebriklerime pek o kadar önem vermedi. O genç Miss Cowley'i düşünüyordu. Onun ne olduğunu merak ediyordu. Acaba hayatta mıydı? Ona hâdiseyi mantık terazisine vurup tahlil etmeden bir şey yapamıyacağımız söyledim. Cevabım bizi yine telgraf meselesine döndürdü.»

— «Eveeet?»

— «Kendisine telgrafın bir suretini size göstermesini tavsiye tetim. Benim fikrimce o telgraf asıl telgraf olamazdı. Miss Cowley onu fırlatıp atmıştı. Belki arkadan biri gelmiş ve arayıcıları şaşırtmak için kelimeleri silip yerine başka şeyler yazmıştı.»

Carter tasdik makamında başını sallayarak elini cebine soktu ve çıkardığı telgrafı yüksek sesle okudu:

«Hemen Kent'te Gatehouse'da Astley Priorsa gel. Yeni gelişmeler var. Tommy.»

Carter elindeki kâğıdı sallayarak bildirdi:

— «Bu telgrafın kopyesi değil, aslı.»

Sir James cevap verdi:

— «Evet. İyi. Fakat işte, dediğim gibi, gayet sade ve gayet zekice hazırlanmış bir tuzak bu. Kelimeler değiştirilmiş. Sonra---en mühim noktalardan birine de hiç ehemmiyet verilmemiş.»

— «Hangi en mühim nokta o?»

— «Otelin küçük uşaklarından birinin sözü ve vaziyeti. Çocuk Miss Cowleyin gittiği istasyonu doğru bildirdiği halde onlar kendilerinden o kadar emindiler ki, çocuğa bu hususta müsamaha gösterdikleri muhakkak.»

— «Peki, şimdi genç Beresford---»

— «Aldanmıyorsam, muhakkak Kent'te, Gatehouse'dadır.»

Mr. Carter ona merakla baktı:

— «Acaba siz de orada değil miydiniz Peel Edgerton?»

— «Yo, ben bir meseleyle meşgulüm.»

— «Ben sizin senelik izninizi kullandığınızı zannediyordum?»

— «Ah, kısa kesmeğe mecbur oldum. Doğruyu söylemek lâzım gelirse bir vaziyet hazırlıyorum da. Şu Amerikalı hakkında bana verebileceğiniz başka bir bilgi yok mu?»

— «Korkarım ki, yok. Onun kim olduğunu öğrenmek çok mu mühim?»

Sir James yarım bir tebessümle cevap verdi:

— «Aa, ben onun kim olduğunu biliyorum. Henüz isbat edemedim ama, biliyorum.»

Ötekiler hiç bir sual sormadılar. Bunun boşuna nefes tüketmek olacağını biliyorlardı. Başvekil birden başka birşey söyledi

— «Fakat anlayamadığım nokta o fotoğrafın Mr. Hersheimmerin çekmesine nereden girdiğidir.»

Hukukçu telkin eder gibi fikir yürüttü:

— «Belki hiç kimseye verilmemişti. Daima orada duruyordu.»

— «Peki, ya sahte müfettiş? Şu müfettiş Brown?»

Sir James düşünceyle kaşlarını çatarken alayla da güldü:

— «Haa, o mu?»

Bunu söylerken ayağa kalmıştı. Sözüne devam etti:

— «Sizi fazla işgal etmiyeyim. Memleket işlerinize devam edin. Ben de—kendi işimin başına dönmeliyim.»

İki gün sonra Julius Hersheimmer Manchester'den dönünce masasının üstünde Tommy tarafından bırakılmış bir tezkere buldu:

«Aziz dostum Hersheimmer,

Kendimi kaybedip size karşı kabalık ettiğim için özür dilerim. Zaten sizi bir daha görecek değilim. Arjantinden bir iş teklifi aldım uygun bulduğum için kabul ettim. Allaha ısmarladık.

Saygılarımla:

Tommy Beresford.»

Julius'un yüzünde hususî ifadeli bir tebessüm bir an için görünüp kaybuldu. Tezkereyi buruşturup kâğıt sepetinin içine fırlattı ve mırıldandı:

— «Hay şaşkın kaz!...»

— YEDİNCİ BÖLÜM —

ZAMANLA YARIŞ

Sir James'e telefon ettikten sonra Tommy'nin yapmağa karar verdiği ikinci iş Audley binalarına gitmekti. Albert'i iş başında buldu. Kendisini tanıttı. Fakat İki Meteliğin arkadaşı olduğunu söylediği halde Alberti kolayca ikna etmek mümkün olmadı. Fakat yine de yumuşadı ve sordu:

— «Buraları artık pek sakin. İnşallah genç leydi iyidirler Sir?»

— «Ben size bunun için geldim Albert. O ortadan kayboldu da.»

— «Dolandırıcılarla casusların onu da alt ettiklerini söylemek istemiyorsunuz değil mi Sir?»

— «Maalesef Albert.»

— «Öbür dünyada mı?»

— «Hayır, bırak Allah aşkına, bu dünyada.»

— «Benim söylemek istediğim o değil Sir. Bilirsiniz, filmlerde casuslar hep yer altında çalışırlar. Öyle bir lokantaları da vardır. Fakat Sir, casusların onu öldürdüklerini zannediyor musunuz?»

— «İnşallah öldürmemişlerdir. Sırası gelmişken senin bir halan, bir büyük ninen, yahut, şöyle işe yarar, nalları dikmiş bir dişi akraban olup olmadığını sorayım.»

Albert'in ciddî yüzündeki ifade biraz daha gevşedi. Hafif bir tebessüme döndü:

— «Vardı Sir. Köyde oturan bir halam vardı. Uzun zaman öldü ölecek diye beklendi ve bu müddet içinde o yatarak yaşadı. Son nefesinde beni istemiş.»

Tommy bunu beğendiğini bildiren bir baş işareti yaptı:

— «Bunu bağlı olduğun yere bildirip Charing Croos'ta benimle buluşmağa gelir misin?»

— «Gelirim Sir. Bana güvenebilirsiniz.»

Tommy'nin aldanmadığı muhakkaktı. Çünkü sadık Albert sözünde durmuştu. Gatehouse'ın küçük hanında birer köşeye yerleştiler. Albert Tommy'nin talimatına uyarak etraftan bilgi toplamağa başladı. Bu küçük yerde bu hiçte zor bir iş değildi.

Astley Prior doktor Adams'ın hususi yeriydi. Doktor çalışma hayatından çekileli on sene olmuştu. Civarın spor kollarının koruyucusuydu. Pek çok dostu, ahbabı vardı. Şehirden profesörler ve başka kimseler sık sık onu ziyarete gelirlerdi. Evi, daimî misafirlerle neşeyle dolup taşardı.

Tommy bütün bu açık yaşayışın arkasında yine de şüphe çekici bazı noktalar görüyordu. Acaba dış yüzün arkasındaki öteki çehre neydi? Nasıldı? Sakın devasâ bir hata yapmış olmasındı?

Birkaç hususî hastası vardı. Albert bunlardan birini, «Diş

ilâcı» diye tarif ettiğini düşündü. Hastaların arasında iki Meteliğe benzer genç bir leydi olup olmadığını kendisi tahkik etti. Fakat köy halkı hastalar hakkında pek fazla bilgiye sahip değildi. Çünkü onlar dışarıda nadiren görünürlerdi. Tommy onlara Annette'i de tarif etti. Fakat o da ayni bilgisizlik yüzünden öğrenilemedi. Bina tuğladan yapılmış güzel, sevimli bir yapıydı. Etrafını ustalıklı dikilmiş ağaçlar kuşatmıştı. Dışarıdan bakıp içeriyi görmek kabil değildi.

Tommy ilk geldikleri akşam Albert'i de yanına alarak araziyi keşfe çıktı.

Albert'in ısrarına uyarak midelerinin üstünde uzun müddet süründüler. Bu işi ayakta yapsalardı daha az gürültü ederlerdi. Çünkü bu kadar ihtiyata hiç lüzum yoktu. Tommy bahçenin her halde ya bir bekçi köpeği veya şarktaki gibi ya bir kobra yılanı veya bir yaban kedisi tarafından muhafaza edildiğini tahmin etti. Fakat hiç rahatsız edilmeden evin etrafını çeviren bir çalılığa girdiler.

Yemek odasının perdeleri açıktı. Masanın etrafında kalabalık bir grup toplanmıştı. Şarap şişeleri elden ele dolaşıyordu. Konuşulanlar açık pencerelerden dışarıya taşıyordu. Bunlarda anormal hiçbir şey yoktu.

Tommy gündüz duyduğu tüylerini diken diken eden huzursuzluğu yine hissetti. Bu masanın baş tarafında oturan altın çerçeveli gözlüklü, beyaz sakallı centilmen onun tahmin ettiği insan mıydı acaba? Gayet ciddi ve normal görünüyordu. Tommy ondan kolaylıkla şüphe edilemiyeceğini düşündü.

O akşam da gayet fena bir gece geçirdi. Ertesi sabah yorulmak bilmez Albert sebzecinin çırağına baş vurarak onunla anlaştı ve yerini aldı. Kendini Malthouse'ın aşçısına sevdirdi ve malikânenin sahibi olan kadının casuslardan biri olduğu haberiyle döndü. Fakat Tommy ona birkaç sual sorunca bu fikrin kendi fikri olduğu meydana çıktı.

Daha ertesi günü Albert hastahane - malikânede bir Fransız kadının oturduğu haberini getirdi. Bu biraz ümit verici bir haberdi. Ayni zamanda Tommy'nin nazariyesine de

uyuyordu. Fakat uzun tahkikat yapmak için zaman çok kısaydı. Ayın 27 si olmuştu. Öbür gün 29 uydu. Şu meşhur «Büyük darbe» günü. Ortalıkta türlü şayialar dolaşıyordu. Gazeteler telâşla kapışılıyordu. Çeşitli heyecan verici haberler uçuşuyordu. Sözde bu uluslar arası darbenin liderlerinin kimler olduğu biliniyormuş. Bu isimler kulaktan kulağa fısıldanıyormuş.

Halk, candan sevdikleri memleketlerinin, sevgili vatanlarının havaya uçurulacağından şiddetle endişe ediyordu. Hükûmet bir şey söylemiyordu. Ölüm İngiltere üzerinde son dansını yapıyordu. Halk korku içindeydi.

Tommy Mr. Carter'ın kendisine karşı anlayışlı davrandığına şükrediyordu. Yoksa bu hale karşı tedbir almasaydı bir isyan çıkabilirdi. Meşum evrakın Mr. Brown'ın eline geçmiş olması en büyük korkuyu yaratıyordu. Gerçi memleketin sadık ve emin bir ordusu vardı, fakat ne de olsa bir kardeş kavgasından korkuluyordu. Tommy, Mr. Brown'ı ele geçirip maskesini düşürmeği isterdi ama, onu nerede ele geçireceğini bilemiyordu. Bu görünmez şef kendisini iyi saklıyordu. Tommy bütün bu panik havasının bir tek adamın işi olduğunu düşündükçe hırsından kabına sığamaz hale geliyordu. Darbenin vurulmasına on bir saat kalmıştı. Daha hiçbir şey keşfedememişti. İyi ki o mühürlü zarfın açılması için müddet koymuştu. Şimdi orada yazdığı şeylerin büsbütün aksini düşünür olmuştu. O kadar zeki ve bilgili adamdan daha iyi bildiğini iddiaya nasıl cesaret edebilmişti?

O akşam Albert'le beraber bir kere daha Astley Prior'a sızdılar. Tam eve yaklaştıkları sırada pencerede gördüğü bir gölge az daha Tommy'nin nefesini kesiyordu. Bu gölgenin sahibi Tommy'nin en büyük bir kalabalıkta bile tanıyacağı bir kimseye aitti: İki Metelik bu evin içindeydi demek.

Hemen Albert'in kolunu yakalayıp fısıldadı:

— «Sen burada dur. Ben şarkı söylemeğe başlayınca şu pencereyi gözetle.»

Sessiz ve acele adımlarla ana yola çıktı. Evvelâ bir nara attı, sonra yayvan bir ağızla şarkısını söylemeğe başladı:

Ben bir askerim.
Neşeli bir İngiliz askeri.
Ayaklarıma bakınca benim bir asker olduğumu anlayabilirsiniz.

Bu, iki Metelikle beraber bulundukları hastahanenin en sevilen şarkısıydı. Plâğı gramofondan hiç kaldırılmazdı. Gerçi Tommy onun melodisinden bir nota bile hatırlamıyordu ama, sözlerin bu kadarı olsun aklında kalmıştı. Zaten melodiye pek lüzum yoktu. Çünkü Tommy'nin gür bir sesi vardı, ne söylese yutulurdu.

Bu gürültü kliniği telâşa vermiş göründü. Yan kapıdan bir metrdotelle bir uşağın çıktığı görüldü. Metrdotel parmağiyle kendisini işaret etti. Tommy görmemiş gibi şarkıya devam etti. Metrdotelin «Sevimli bıyıklarına bir kaside» yazdı. Fakat uşak hiddetle kolunu yakalamıştı. Metrdotel de öbür kolunu tuttu, Tommy'yi bahçenin dışındaki ana yola doğru sürüklemeğe başladılar. Metrdotel hem onu koşturuyor, hem de bir daha içeriye girerse kendisini polise teslim etmekle tehdit ediyordu.

Bu hali kim görse metrdotelin hakikî bir metrdotel, sahnenin de hakikî bir koğma sahnesi olduğuna yemin ederdi. Çünkü adam tam bir arabacı gibi küfür de ediyordu. Yalnız bu küfür eden, Metrdotel taklidi yapan adam Whittington'dı. Tommy hana gelip odasına çekildi. Albert hâlâ dönmemişti. Neden sonra kan ter içinde geldi. Tommy sabırsızlığından ona nefes almağa meydan bırakmak istemiyordu, bağırdı:

— «Eee, ne haber?»

Albert kendini bir iskemleye atarken kapalı yumruğunu açarak Tommy'nin eline buruşuk bir kâğıt bıraktı. Kâğıtta sarılı ağır bir şey vardı. Tommy açtı, kâğıdın içinde bir kâğıt baskısı vardı. Hayretle genç çocuğa baktı. Albert izah etti:

— «Adamlar sizi açık pencerenin önünden uzaklaştırır-

larken ben pencereye daha fazla yaklaştım. Oradaki biri bunu dışarıya attı.»

Tommy kâğıdı açtı. Yalnız üç kelime yazılmıştı: «Yarın-Ayni saatte.»

Bunu bir nefeste okuduktan sonra sevinçle haykırdı:

— «Nihayet dağ bir fare doğurdu. Artık ilerliyeceğiz demektir.»

Albert buna cevap vermeden sözüne devam etti:

— «Ben de bir kâğıda cevap yazıp bir taşa sararak pencereden içeriye attım.»

Tommy yine haykırdı:

— «Sen çok zeki çocuksun Albert. Mesajında ne yazdın bakalım?»

— «Burada, handa kaldığımızı, eğer kaçabilirse gelip kurbağa gibi vıraklamasını bildirdim.»

Tommy rahatlıkla içini çekti:

— «Sen olduğunu tanıyacaktır. Fakat ya gelip kurbağa sesini taklid ettiği zaman sen onu tanımazsan?»

Albert biraz bozulmuş gibi baktı:

— «Aldırmayın. O metrdoteli ben tanırım. Eski dostlarımdandır. Benim kim olduğumu bilir o. Onların oyununda şüphe edilecek bir şey yok. Onlar böyle düşündükleri için bizim onların bulunduğu yeri keşfetmemizin de onlarca hiç önemi yok. Aynı zamanda benim cesaretimi kırmak da işlerine gelmez. Diğer taraftan bizim bu kadar çabuk harekete geçip keşiflerde bulunmamızdan da hoşlanmazlar. Ben onların oyununda bir tutamak yeriyim. Beni öyle bilirler. Bilirsiniz, eğer örümcek yakaladığı sineği salıverirse, sinek bunun arkasından başka bir oyuna düşeceğinden korkar. Vaktiyle ellerinden kaçırdıkları Mr. T. Beresford'u tekrar ele geçirmekten sonsuz bir memnunluk duyacaklardır. Fakat bu sefer Mr. T. Beresford onları ele geçirecektir.»

Ertesi gün Tommy otelden hiç çıkmadı. Saat on ikiye doğru aşağıdan kendisini istediklerini bildirdiler. Tommy merakla indi. Tepeden tırnağa çamura bulanmış bir arabacı

elinde kirli bir kâğıt parçasiyle bekliyordu. Tommy ona doğru gidince sordu:

— «Her halde o centilmen sizsiniz Sir? Buyurun.»

Elindeki leş gibi kâğıdı Tommy'ye uzattı. Kâğıdın üstünde: «Bu kâğıdı Astley Prior civarındaki handa kalan centilmene götürün. O size on şiling verecektir.» yazılıydı. El yazısı İki Meteliğindi. Tommy onu çabuk kavrayan ve ince düşüncesini takdir etti. Kendisinin handa değişik isimle oturduğunu tahmin ederek isim yazmamış ve kimseye de bildirmemiş olacaktı. Yüzüne bakan arabacıya mektubun kendisine ait olduğunu söyledi. Fakat adam elini uzattı:

— «Bizim on şilingden ne haber ya?»

Tommy aceleyle parayı çıkarıp arabacının avucuna koydu. Adam parayı alınca zarfı çıkarıp verdi, arabacı nankör bir ifadeyle çekilip gittikten sonra zarfı yırttı. İki Metelik Beş satırlık uzun bir mektup yazmıştı:

Sevgili Tommy,

Dün akşam şarkı söyleyenin sen olduğunu tanıdım. Bu akşam oraya gitme. Seni bekliyecekler. Tuzağa düşersin. Bu sabah bizi götürüyorlar. Wales, Holyhead gibi isimler kulağıma çarptı. Fırsat bulursam bunu yolda bir yere atmağa çalışacağım. Annette bana senin nasıl kurtulduğunu anlattı. Sen canlı kal, ölme. Selâm.

İki Metelik.»

Tommy kendisini deliye çeviren bu mektubun son satırını doğru dürüst okumadan haykırarak Albert'i yerinden sıçrattı:

— «Çantamı topla, gidiyoruz.»

— «Peki efendim.»

Albert'in çivili botlarının takırtısı yukarı katta kayboldu. Sonra tepesinde duyuldu.

Holyhead öyle mi? Yani, bu—Acaba—Tommy şaşırmıştı. Mektubu gözlerine kadar kaldırıp tekrar okudu. Albert'in botlarının takırtısı tepesinde gidip geliyordu. Bir müddet düşünen Tommy'nin sesi yukarıdaki Albert'e erişti:

— «Albert, çantayı boşalt. Ben delinin biriyim.»

— «Peki efendim.»

Tommy düşünceli bir halle elindeki kâğıdı düzeltip hafif sesle tekrar etti:

— «Evet, ben delinin biriyim. Ama o başkasının da benden farkı yok. Üstelik en sonra onun kim olduğunu öğrendim.»

JULİUS İŞE GİRİŞTİ

Claridge otelinin bir odasında Kramennin kâtibiyle çalışıyordu. Kâtibin kolunun dibindeki telefon çaldı. Adam açıp dinledikten sonra ahizenin ağzını eliyde kapatarak âmirine bildirdi:

— «Aşağıda sizinle görüşmek istiyen biri varmış efendim.»

— «Kimmiş?»

— «İsmini verdi: Julius P. Hersheimmer'miş.»

Kramennin düşünceli düşünceli mırıldandı:

— «Hersheimmer mi? Ben bu ismi daha evvel işittim gibi.»

Vazifesi her şeyi bilmek olan kâtip izahat verdi:

— «Babası Amerika'nın çelik krallarındandı. Bu genç adam birçok defalar milyoner olmalıdır.»

Adamın gözleri kısıldı:

— «Onunla sen görüş daha iyi İvan. Ne istiyormuş öğren bakalım.»

Kâtip kapıyı gayet yavaş kapatarak çıktı, birkaç dakika sonra tekrar göründü:

— «Sizinle şahsen görüşmek istiyormuş. Söyliyecekleri çok şahsî ve hususiymiş. Ne yapmalıyım efendim?»

Kramennin hâlâ mırıldanıyordu:

— «Birçok defa milyoner haa?... Onu buraya getir daha iyi İvan.»

— «Baş üstüne efendim.»

Kâtip bir kere daha yavaşça ortadan silindi. Biraz sonra

Julius'la beraber geldi. Julius birden sordu:

— «Monsieur Kramennin siz misiniz?»

Adam soğuk, düşmanca bakan renksiz gözleriyle Amerikalıyı incelerken eğildi

— «Evet.»

— «Tanıştığıma memnun oldum. Sizinle görüşmek istediğim çok önemli bir mesele var da. Yalnız görüşebilirsek pek---»

Göz ucuyla kâtibe baktı. Öteki cevap verdi

— «Monsieur Grieber kâtibimdir. Kendisinden gizli hiç bir şeyim yoktur.»

— «Sizin olmayabilir, fakat benim var. Kendisine bizi yalnız bırakmasını söylerseniz memnun olurum.»

Kramennin yumuşak bir sesle kâtibine hitab etti:

— «İvan, içeriki odada görüşmemizin bitmesini beklemenizde herhalde bir mahzur yoktur, değil mi?»

Julius keskin bir sesle müdahale etti:

— «Hayır, içeride olmaz, aşağıya insin, çarşıya gitsin. Ben bu oyunları bilirim.»

— «Peki ama---»

Kramennin Amerikalının sesindeki tondan bir şeyler sezmiş gibi merakla ona bakıp sözünü kesti. Bir Julius'a, bir kâtibine baktıktan sonra sordu:

— «Konuşacağınız şey uzun mu?»

— «Anlayışlı davranmazsanız bütün gece de devam edebilir.»

— «Güzel... İvan, bu akşam size ihtiyacım yok. Tiyatroya gidin. İyi bir gece geçirirsiniz.»

— Teşekkür ederim sayın Ekselans.»

Julius kapıya gidip onun gözden kaybolmasına nezaret etti. Sonra emin olmuş olacak ki, geri dönüp deminki yerine, odanın ortasına gelip durdu.

— «Eh, Mr. Hersheimmer, artık ne görüşmek istediğinizi bildirmek nezaketinde bulunursunuz değil mi?»

— «Zannederim, artık vakit kaybetmeğe lüzum yok.»

Ve bir anda tavrını değiştirdi ve emretti:

— «Eller yukarı, yoksa vururum.»

Kramennin bir an gözlerine doğru çevrilmiş koca otomatiğe hayretle baktıktan sonra, hemen hemen komik bir aceleyle, ellerini yukarıya kaldırdı. Bu hareketi Julius'a karşısında bir korkak olduğunu göstermiş oldu. Üst tarafı artık kolay giderdi. Adam titrek bir sesle fikrini bildirdi:

— «Bu barbarlıktır ama. Tecavüzdür. Beni öldürmek mi istiyorsunuz?»

— «Sesinizi yükseltmezseniz, hayır. Yok, yok, öyle duvar diplerinde sürünüp de zile yetişmeğe çalışmayın, daha iyi olur.»

— «Ne istiyorsunuz? Düşünmeden bir şey yapmağa kalkışmayın. «Benim hayatımın vatanım için çok kıymetli olduğunu unutmayan. İntikamımı almayı düşünebilirler.»

— «Ben öyle perde arkasında iş görenlerden değilim. Eğer mâkul davranırsanız sizi öldürmeğe niyetim yok.»

Kramennin biraz rahatlamış gibi oldu. Dilini kupkuru olmuş dudaklarından geçirerek sordu:

— «Peki, ne istiyorsunuz? Para mı?»

— «Hayır, Jane Finn'i istiyorum.»

— «Jane Finn mi? Ben bu ismi hiç işitmedim.»

— «Siz utanmaz bir yalancısınız. Ne söylediğimi, ne istediğimi pek iyi biliyorsunuz.»

— «Size bu kız hakkında hiçbir şey işitmediğimi söylüyorum.»

— «Size tekrar ediyorum, yalan söylemeyin. Küçük Willie konuşmak için çıldırıyor çünki.»

Adam gözle görülür şekilde titredi:

— «Cesaret edemezsiniz—»

— «Aa, evet oğlum, ederim.»

Kramennin onun sesindeki ciddi edâyı hemen yakaladı. Somurtarak sordu:

— «Pek iyi. Farz edin ki, ne demek istediğinizi anladım. Ne olacak?»

— «Anladınızsa bana onun nerede bulunacağını da söyleyebilirsiniz.»

Kramennin başını salladı:

— «Cesaret edemem.»

— «Neden?»

— «Cesaret edemem. İmkânsız şeyler soruyorsunuz.»

— «Korku haa? Kimden? Mr. Brown'dan mı? Herif sizi iyi gıdıklamış. Böyle bir kimse var mı dersiniz haa?... Ben bundan şüphe ediyorum. Fakat onun bahsi bile sizleri çileden çıkarıyor.»

Kramennin yavaşça anlattı:

— «Ben onu gördüm. Onunla yüzyüze konuştum. O zamana kadar ben de onu tanımıyordum. Herkes gibi bir adam. Tekrar görsem tanıyamam. Kimdir, nedir, bilmiyorum. Fakat bildiğim---onun korkulacak bir adam olduğudur.»

— «Peki ama, bana söylediğinizi o bilmiyecek ki.»

— «O her şeyi bilir. İntikamı müthiştir. Ben bile---Kramennin bile onun intikamından kurtulamam.»

— «Demek istediğimi yapmıyacaksınız?»

— «İmkânsız bir şey sordunuz.»

Julius neşeyle cevap verdi:

— «Size acıyorum doğrusu. Fakat dünya menfaat dünyası, ne yaparsınız.»

Tabancayı kaldırıp adama nişan aldı. Adam birden tehlikeyi görüp bağırdı:

— «Durun, durun. Beni vurmak niyetiyle yapmıyorsunuz değil mi?»

— «Tabii vurmak niyetindeyim. Ben ihtilâlcilerin hayatı hiçe saydıklarını bilirdim. Fakat size gelince iş değişiyor galiba. Eğer pis postunuzu kurtarmak arzusundaysanız size bu fırsatı, bir kereye mahsus olarak, verebilirim.»

— «Beni öldürürler.»

— «Ne fark eder? Mr. Brown'den evvel bunu küçük Willie yapacak.»

Adam korkudan titriyerek mırıldandı:

— «Beni öldürürseniz size de asarlar.»

— Aa, hiç te değil. Ben burada yabancıyım. Siz de öyle. Umurlarında olmaz. Sonra dolarları unutuyorsunuz. Bir yı-

ğın avukat tutarım. Onlar da bir sürü doktor tutarlar. Neticede benim beynimin dengesi bozuk olduğu kararını alırlar. Sakin bir sanatoryomda birkaç ay istirahat ederim. Aklî melekelerimi kazanırım, çıkarım. Doktorlar tekrar bana deli raporu verirler. Böylece bu iş uzar, gider. Netice yine küçük Julius için hayırlı olur. Bunun için kendinizi nafile üzmeyin.»

Kramennin ona hak veriyordu. Para her kapının anahtarıydı. Bu genç Amerikalının elinde de dolar gibi kudretli bir kırbaç vardı.

O düşünürken Julius yine söze başladı:

— «Beşe kadar sayacağım. Eminim ki, dörde gelmeden Mr. Brown korkusunu unutursunuz. Belki cenazenize çiçek gönderir. Fakat siz onları koklamak fırsatını bulamıyacaksınız. Hazır mısınız? Sayıyorum: Bir-İki-Üç-Dört-»

Kramennin sözü kesti:

— «Vurmayın. Ne isterseniz yapacağım.»

Julius tabancayı indirdi:

— «Duygu sahibi olduğunuzu hissetmiştim. Kız nerede?»

— «Kent'te, Gatehouse'da. Binanın ismi Astley Prior.»

— «Orada hapis mi?»

— «Evden çıkmasına izin verilmiyor. Yeri emindir. Etraf da emin ama, bırakmıyorlar. Küçük deli hafızasını kaybetti. Lânet olası.»

— «İddia ederim ki, bu sizi de, arkadaşlarınızı da kızdırıyor. Ya öteki kız? Bir hafta evvel kandırılıp kaçırılan kız?»

— «O da orada.»

— «Güzel. Bu iş çok güzel başarılmış değil mi? Bir gezinti için de çok güzel bir gece.»

Kramennin hayretle Julius'a baktı:

— «Ne gezintisi?»

— «Tabiî, Gatehouse'a gitmek için. İnşallah otomobil gezmesinden hoşlanıyorsunuzdur?»

— «Ne demek istiyorsunuz? Gitmeği reddediyorum ben.»

— «Haydi, haydi, deli olmayın. Sizi burada bırakacak kadar aptal olmadığımı tahmin edersiniz her halde. Ben çıkar çıkmaz yapacağınız ilk iş dostlarınıza telefon etmek olacak-

tır. Yok efendim, yok. Benimle geleceksiniz. Şurası yatak odanız mı? Yürüyün bakalım. Küçük Willie'yle ben arkanızdan takib ederiz. Arkanıza kalın bir palto alın. Hah, tamam. Ooo, hem de kürk astarlı. Sizler de sözde sosyalistsiniz. Hazır mıyız? Şimdi aşağıya inip arabamın bulunduğu yere gideceğiz. Bir santim arkanızda olduğu aklınızdan çıkarayım demeyin. Willie cebimde. Sizi bir anda temizlerim. Bir kelime, bir bakış, kibrit çakarak işaret verme, hattâ nefes alarak bir şeyler anlatmak isteme, kıymetli hayatınıza mal olur, derinizin içi barut dumaniyle dolar, ateş alırsınız.»

Beraberce merdivenleri indiler, dışarıya çıktılar. Kramennin hiddetten tir tir titriyordu şimdi. Etrafları otel hizmetçileriyle doluydu. Bir haykırsa... Fakat bir anda vaz geçti. Amerikalı sözünün eriydi.

Arabanın yanına gelince Julius geniş bir nefes aldı. Tehlikeli bölgeyi geçmişlerdi. Emretti:

— «Girin içeri.»

Yanındakinin şoföre bakışını görünce başını salladı:

— «Yok, yok, şofördən hiç meded ummayın. O bir denizaltıcıdır. Babasını vatandaşlarınız öldürmüş. Öyle değil mi George?»

Şoför başını sallayarak tasdik etti:

— «Evet, efendim.»

— «Bu Bay senin babanı öldüren bir ulustandır. Biz onu öldürmeyiceğiz. Fakat mecbur ederse elimizden başka bir şey gelmez. Öyle değil mi?»

— «Doğru efendim.»

— «Kent'te Gatehouse'a gitmek istiyorum George. Yolu biliyor musun?»

— «Evet efendim. Buradan bir buçuk saat kadar çeker.»

— «Acelem var. Bir saatte gidelim George.»

— «Peki efendim.»

Araba trafik kalabalığının arasına hızla daldı. Julius kurbanının yanına rahatça yerleşmişti. Eli cebindeki tabancasının tetiğindeydi. Fakat tavrı sanki arkadaşiyle gezmeğe çıkmış bir centilmen kadar nazikti. Gülerek söze başladı:

— «Arizona'da bir adamı vurduğum zaman---»

Bir saatin sonunda Kramennin'e canlıdan ziyade ölü demek daha doğru olurdu. Arizona'daki adamı Frisco, onu Rockies takib etmişti. Julius da dehşet verici hikâyeler anlatmakta pek mahirdi.

Gatehouse'a yaklaştıkları zaman şoför arabanın hızını kesti. Niyeti doğru malikâne - hastahaneye gitmekti. Kramennin arabadan inecek, kızları soracaktı. Julius ona küçük Willie'nin hatadan hiç hoşlanmadığını tekrar ihtar etti. Kramennin zaten onun elinde bir camcı macununa dönmüştü. Her köşeyi dönüşte ölümle burun buruna geleceğini zannederek soğuk terler dökmüştü.

Otomobil köşkün yolundan yukarıya çıktı, ön kapının eşiğinde durdu. Julius emretti:

— «Evvelâ arabayı çevir George. Sonra zili çal, hemen yerine dön. Motör işlesin. İlk emirde harekete hazır ol.»

Şoför söylenenleri yaptı. Ön kapıyı metrdotel açtı. Kramenin tabancanın namlusunun bel kemiğine dayandığını hissetti. Julius fısıldadı:

— «Haydi, dikkatli olun, yoksa---»

Kramennin itaatetti. Dudakları bembeyazdı. Sesi de bir az titriyordu:

— «Ben---dedi, Ben Kramennin'im. Hemen kızı aşağı getirin. Kaybedilecek vakit yok.»

Tam o anda Whittington yukarı merdiven başında göründü. Arkadaşını görünce telâşla aşağıya koşarak sordu:

— «Sen misin? Ne var? Tabiî hazırlanan plânı biliyorsun de---»

Kramennin onun sözünü kesti:

— «Satıldık. Plân geri kaldı. Kendi postumuzu kurtarmağa bakalım şimdi. Kızı getir. Hem de, çabuk. Fırsat bu fırsattır.»

Whittington evvelâ tereddüd etti ve hemen arkasından sordu:

— «Emir mi aldın? Kimden?»

— «Gayet tabiî değil mi? Başka ne suretle buraya gelebilirdim? Çabuk ol. Kaybedecek vaktimiz yok. Öteki küçük deliyi de getirsen iyi olur.»

Whittington koşarak evin içinde kayboldu. Can çekişir gibi geçen bir iki ıstıraplı dakikadan sonra hayalet gibi sarılmış iki şekille göründü. Şekilleri büyük bir aceleyle otomobilin içine itti. Kızlardan kısa boylusu arabaya binmemek için biraz direndi. Fakat Whittington teklifsizce onu içeriye itti.

Julius kızın yüzüne bakmak için eğilince kapıdan vuran ışık yüzünü aydınlattı. Gizlilik son bulmuştu. Julius bağırarak emir verdi:

— «Çabuk buradan kaçalım George.»

Basamaktaki adam bir feryat daha kopardı. Eli cebine gitti. Mermi uzun boylu kızın kulağının dibinden geçti. Julius bir eliyle tabancasını ateşlerken, öteki eliyle kızı çekip yere yatırarak bağırdı:

— «Yere yat Jane, yere uzan.»

Sonra dikkatle nişan alarak tabancasını ateşledi. İki Metelik haykırdı:

— «Onu vurdunuz mu yoksa?»

— «Elbette. Gerçi ölmediyse de, vurdum. Karınca gibi kaynıyorlar mübarekler. Sen rahatsın ya İki Metelik?»

— «Elbette. Tommy nerede? Ya bu kim?»

Tril tiril titreyen Kramennin'i gösterdi. Julius hâlâ arkasına nişan alarak:

— «Tommy Arjantin'e gitmek için eşyasını topluyor. Senin nalları diktiğine inandığını tahmin ediyorum. Kapıda duraklamadan geç George. Yılanların kapıya telefon ettiğini zannediyorum. Doğru yolu bırakma. Güzel. Bu kim mi demiştin İki Metelik? Sana Monsieur Kramennin'i takdim ederim. Sıhhati düzelsin diye onu da bu seyahate sürükledim.»

Kramennin hâlâ titriyordu. İki Metelik şüpheyle sordu:

— «Peki ama, nasıl oldu da bizi bıraktılar?»

— «İddia ederim ki, Monsieur Kramennin'in ricasını reddetmek cesaretini gösteremediler.»

Kramennin için bu kadarı fazlaydı artık. Hiddetle haykırdı:

— «Lânet olsun size, lânet olsun. Şimdi onları satanın ben olduğumu biliyorlar. Artık bu memlekette hayatımı bir dakika bile korumak mümkün olmayacak.»

Julius alayla sordu:

— «Öyle miii?... Size hemen vatanınıza dönmeği tavsiye ederim öyleyse.»

— «Bırakın gideyim artık. İstediğinizi yaptım. Beni hâlâ ne diye tutuyorsunuz?»

— «Arkadaşlığınızdan hoşlandığım için değil tabiî. İsterseniz gidebilirsiniz. Sizi aldığım yere, Londra'ya götürmek iyi olur diye düşünmüştüm.»

— «Londra'ya varmak size kısmet olmayacak. Şimdi, burada inmek istiyorum.»

— «Pek âlâ. Dur George. Bu centilmen dönüş seyahatine iştirak etmek istemiyormuş. Eğer bir gün vatanınıza yolum düşerse beni iyi karşılayacağınızı ümid ederim Monsieur Kramennin.»

Fakat o sözlerini bitirmeden arabanın yavaşlamasından istifade eden adam kendini arabadan atıp gecenin içinde gözden kayboldu. Julius işin alayındaydı:

— «Ne de acelesi varmış, dedi. Bir Allaha ısmarladık bile demeden kaçtı, gitti. Üstelik arabada hanımlar da vardı. Haydi Jane, artık kalkıp oturabilirsin.»

Kız ilk defa olarak konuştu:

— «Onu nasıl buraya sürüklediniz?»

— «Bu itibarı küçük Willie sağladı.»

Şefkatle tabancasını okşadı. Kızın yüzüne renk gelmeğe başlamıştı. Hayran gözlerle Julius'a bakıyordu. İki Metelik sordu:

— «Annette de, ben de neler olduğunu bilmiyoruz. Koca Whittington bizi büyük bir telâşla aşağı indirdi. Biz de kurban edilmeğe götürülen kuzu gibi geldik.»

Julius sert bir sesle sordu:

— «Annette mi dedin?»

Kafası bu yanlış kanaati kavramağa uğraşır gibiydi. İki Metelik hayretle gözlerini açarak baktı:

— «Onun ismi Annette.»

Julius kükredi:

— «Saçmalama!... Hafızasını kaybettiği için kendini bu isimle tanıyor olabilir. Zavallı çocuk!... Fakat yanımızdaki hakiki Jane Finn'dir.»

İki Metelik haykırdı:

— «Nee?»

Fakat devam edemedi. Bir mermi kafasının hemen arkasından geçti. Julius hemen onları yere itti, kendisi de kanapeyi siper aldı. Şoföre bağırdı:

— «Şunu biraz daha koştur George.»

Araba sıçrayarak ileri atıldı. Üç atış daha boşa gitti. Julius doğruldu. Aynı anda Jane dedikleri kız da ayağa kalktı ve bağırdı:

— «Ben ineyim, ben ineyim. Peşine düştükleri benim.»

Sonra Julius'un yüzündeki kanı gördü:

— «Yaralandınız.»

— «Sadece bir tırmık.»

Kız yine bağırdı:

— «İneyim, ineyim. Benim yüzümden hayatınızdan olacaksınız. İstedikleri sadece benim. Gideyim. Bırakın, gideyim.»

Aceleyle kapıyı açmağa uğraşıyordu. Julius onun kollarını sımsıkı kavradı ve yüzüne baktı. Kızın şivesinde en ufak bir yabancılık yoktu. Nezaketle onu kanapeye oturttu:

— «Otur çocuğum. Hafızanda hiçbir bozukluk olmadığını zannediyorum. Bütün bu seneler zarfında deli rolü oynadın demek haa?»

Kız bir müddet ona baktıktan sonra içini çekerek ağlamağa başladı. Julius şefkatle onun omuzunu okşadı:

— «Peki, peki, otur şurada. Seni öyle kolay kolay elimizden bırakmayız artık.»

Kız hıçkırıklar arasında sordu:

— «Vatanımdan mı geliyorsunuz siz? Sesiniz bana bunu hatırlatıyor. Bana vatan hasreti hissettiriyor.»

— «Evet, vatanınızdan geliyorum. Sizin dayınızın oğluyum. Julius Hersheimmer'im ben. Seni bulmak için Avrupaya geldim. Bana bir dans numarası gösterdin.» Şoför arabanın sür'atini kesip omuzunun üstünden Julius'a bildirdi:

— «Bir dört yol ağzına geldik Sir. Hangi tarafa gideceğimi şaşırdım.»

Araba çok yavaşlamıştı. Yol berbattı. Tam o anda arkadan biri arabaya atlayıp içeri girmişti, bu Tommy'di.

— «Rahatsız ettiğim için özür dilerim.»

Arabanın içinde bir sevinç haykırışması patladı. Tommy izah etti:

— «Yol kenarındaki çalıların arasındaydım. Arkaya asıldım. Bütün hâdiseler sırasında oradaydım Siz fark etmediniz. Şimdi, kızlar insin bakalım.»

— «İnsin mi?»

— «Evet. Tam şu yolun sonunda bir istasyon var. Üç dakika sonra tren de gelecek. Acale ederseniz yetişirsiniz.»

Julius sordu:

— «Ne delilik etmek istiyorsun Tommy? Onların arabayı terk edecek kadar çılgın mı zannediyorsun?»

— «Seninle ben arabadan inmiyeceğiz. Sadece kızlar inecek.»

— «Sen çıldırmışsın, Beresford. Hem de zırdeli. Kızları kendi başlarına bırakamazsın. Bunu yaparsan bu her şeyin sonu olur.»

Tommy iki Meteliğe döndü:

— «Evvelâ sen çık. Hem de hemen. Onu da al ve ne dedimse onu yap. Hiç kimse size bir şey yapamaz. Emniyettesiniz. Doğru Londra'ya gidin, ve hemen Sir James Peel Edgerton'a gidin. Mr. Carter şehir dışında oturuyor. Fakat Sir James'in yanında daha emniyette olursunuz.»

Julius haykırdı:

— «Lânet olsun sana. Sen deli olmuşsun. Jane, sen olduğun yerde kal.»

Tommy göz açıp kapamağa vakit kalmadan Julius'un elinden tabancayı kaptı ve namluyu ona çevirdi:

— «Şimdi benim ciddî olduğuma inandın mı? Haydi, ikiniz de çıkın. Sen de yerinden kımıldama, yoksa vururum.»

İki Metelik istemiyerek arkasından gelen Jane'i sürükliyerek indi:

— «Gelin, gelin. Tommy söylediğinden emin. Tamamen emin. Çabuk olun, treni kaçıracağız.»

Koşmağa başladılar. Julius hiddetten kısık çıkan sesiyle haykırdı:

— «Ne cehenneme gönderdin onları?»

Fakat Tommy kısa kesti:

— «Kes sesini be... Seninle birkaç kelime konuşmak istiyorum Mr. Julius P. Heesheimmer.»

JANE'İN HİKÂYESİ

Kolunu Jane'in koluna geçirmiş olan İki Metelik onu sürüklercesine istasyona getirdi. Uyanık kulakları yaklaşan trenin sesini işitmişti. Nefes nefeseydi:

— «Çabuk, çabuk diye bağırdı, yoksa kaçıracağız.»

Tam tren istasyona girerken yetiştiler. İki kız boş bir kompartımanın içine kendilerini attılar. Koridordan geçen bir erkek başını uzatıp içeriye baktıktan sonra yandaki kompartımana girdi. Jane'in zaten soluk olan rengi daha beter soldu. İki Metelik nefes gibi bir sesle fısıldadı:

— «Onlardan biri mi zannettiniz? Değil, değil, emin olun. Yol emin olmasaydı Tommy bizi göndermezdi.»

Kız titredi:

— «Fakat o onları benim kadar tanımaz. Beş sene!... Beş uzun sene!... Bazan sahiden delirmekten korkardım.»

— «Aldırmayın. Hepsi geçti artık.»

— «Acaba geçti mi dersiniz?

Tren hareket etmişti. İki genç kız elele oturuyorlardı. Jane Finn birden doğruldu

— «Neydi o- Pencereden biri baktı gibi geldi.

İki Metelik gidip pencereden baktı. Sonra camı indirip dışarıya baktı:

— «Hayır, hiçbir şey yok.»

— «Emin misiniz?»

— «Tamamen.»

Diğeri özür dileme mahiyetinde bir izaha girişti:

— «Korkak bir tavşan gibi hareket ettiğimi biliyordum, fakat elmde değildi.»

Gözlerini iri iri açarak İki Meteliğe baktı:

— «Şimdi beni bir yakalarlarsa---»

Korkuyla titredi. İki Metelik onu teskin etmeğe çalıştı:

— «Arka üstü yatın ve hiç bir şey düşünmeyin. Kat'î olarak emin olun ki, eğer bir tehlike olsaydı Tommy bunu bize teklif etmezdi.»

— «Fakat kuzenim böyle düşünmüyor. O bizim gitmemizi istemedi.»

İki Metelik hayretle bu sözü tasdik etti:

— «Evet, doğru, hakikaten.»

Jane sertçe sordu:

— «Ne düşünüyorsunuz?»

— «Ben mi? Neden sordunuz?»

— «Sesiniz öyle - nasıl diyeyim? - garipti ki.»

Metelik itiraf etti:

— «Bir şeyler düşünüyordum. Fakat size söylemek istemiyorum. Daha doğrusu, şimdi söylemek istemiyorum. Bunu çoktanberi düşünürdüm. Tommy de düşünürdü. Ama üzülmeyin. İleride her şeyi konuşacak bol bol vaktimiz olacak. Belki de bizim düşündüğümüz gibi değildir. Şimdi yatın ve hiçbir şey düşünmeyin.»

— «Çalışırım.»

Uzun kirpikler fındık rengi gözlerin üstüne kapandı. İki metelikse tam bir bekçi köpeği sadakatiyle dimdik oturup etrafı gözlüyor, dinliyordu. İstemediği halde, sinirliydi. Gözleri durmadan kapıdan pencereye, pencereden kapıya gidip geliyordu. İmdat zilinin yerini dikkatle tesbit etti. Neden korktuğunu bilmiyordu. Fakat kafasında şekillenemeyen bu

korkuyu yine de hissediyordu.

Bir emniyetle Sir James'in evine gidebilselerdi, her şey yoluna girecekti. Bu sükûnet Mr. Brown'ın kendileri aleyhine yeni bir oyun hazırlamakta olduğuna delil sayılır mıydı acaba?

Tren nihayet Charing Cross istasyonuna girdi. Trenin yavaşlaması Jane'i yerinden sıçrattı; korkudan dört açılmış gözlerle bakarak sordu:

— «Geldik mi? Hiç gelemiyeceğiz zannetmiştim ben.»

— «Geldik tabiî. Haydi, hemen kalkın da bir taksi bulalım.»

Trenden indiler, cezalı bilet ücretini ödeyip turnikeden geçtiler, bir taksiye bindiler. Tam İki Metelik nereye gideceklerini söyliyeceği sırada otomobilin camından uzanıp kendilerine bakanın aynı adam olduğuna yemin edecekti. Kalbi korkudan kafeste bir kuş gibi çırpınmağa başlamıştı. Fakat yanındakine korkusunu belli etmek istemiyordu.

Trafik kalabalığı arasında ilerlediler. Fakat Holborn'da yol tıkandı. İki Metelik bunun böyle olacağını tahmin ediyordu. Hemen fısıldadı:

— «Çabuk, sağdaki kapıyı açın.»

Jane kapıyı açtı, trafik selinin arasına karıştılar. Fakat hemen başka bir araba bulup atladılar. İki Metelik Jane'e izah etti:

— «Bizim Sir James'e gittiğimizi bilseler kokumuzu takib etmekten vaz geçerlerdi. Fakat onlar bizim Mr. Carter'a gittiğimizi zannediyorlar. Halbuki onun oturduğu yer Londra'dan uzakta.»

Sir James'in evi olan Carlton Terrace'a yaklaşmışlardı. Metelik kendiyle öğünüyordu:

— «İşte şimdi onları yere vurduk. Oldukça zeki olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Öteki şoför nasıl da küfrediyordu. Yarın onu trafik şubesine ihbar edeceğim. Numarasını aldım. Neden sapıyoruz acaba? Aaa---»

Bir gacırtı ve bir gümleme oldu. Bir taksi gelip arabalarına çarpmıştı. İki Metelik bir anda kendini kaldırıma attı.

Bir polis yaklaşıyordu. Metelik hemen şoförün eline beş şiling sıkıştırdı ve kalabalığın arasına karışıp gözden kayboldular. Metelik anlatıyordu

— «Ancak bir iki adımlık yolumuz kaldı.»

— «Bu çarpışmanın kazara olduğunu mu zannediyorsunuz. Yoksa kasden mi yapıldı dersiniz?»

— «Bilmiyorum. İkisi de olabilir.»

İki kız elele koşarak ilerlediler. Birden Metelik kendini tutamadan söylendi:

— «Bana mı öyle geliyor, yoksa arkamızdan biri mi geliyor?»

Jane fısıldadı:

— «Çabuk olalım; ah, çabuk.»

Şimdi Carlton House Terrace'ın köşesine gelmişlerdi. Birden iri yarı, görünüşe göre pek sarhoş bir adam yollarını kesti:

— «İyi akşamlar genç leydiler, dedi, bu kadar aceleyle nereye böyle?»

İki Metelik âmirane bir tavırla cevap verdi:

— «Lûtfen çekilin de geçelim.»

Adam titreyen elini uzatıp Jane'in kolunu tuttu:

— «Sevimli arkadaşınızla birkaç kelime konuşmak isterdim.»

İki Metelik arkasında başka bir ayak sesi işitti. Jan'le yakın arkadaş veya düşman olup olmadıklarına bakmadan başını dikti ve vakit kaybetmeden çocukluğunda yaptığı gibi hemen eğilerek adamın midesine doğru saldırdı, bir tos vurdu. Adam dengesini muhafaza edemiyerek kaldırıma oturdu. Metelik bir anda Jane'in bileğini kavradı, koşmağa başladı. Köşeyi döner dönmez gidecekleri evi gördüler. Arkalarındaki ayak sesleri kesilmemişti. Sir James'in kapısına geldikleri zaman nefes almakta güçlük çekiyorlardı. İki Metelik can havliyle zile bastı.

Sarhoş bir iki adım gerilerindeydi. Kapı açılıp genç kızlar içeriye girince olduğu yerde kaldı. Kızlar içeriye daldılar. Sir James kütüphanesinin kapısından çıkmak üzereydi. On-

ları görünce durup hayretle baktı:

— «Merhaba!... Nereden çıktınız böyle?»

Jane'in yerinde sallandığını görünce de hemen koşup geldi, koliyle omuzuna sarıldı. İki meteliğin yardımiyle genç kızı kütüphaneye taşıdılar. Masanın üstünde duran bir brandi şişesinden bir bardağa birkaç yudum içki koydu, Jane'e içirdiler. Zavallı kızın hali perişandı. Rengi sapsarı, gözleri yuvalarından uğrayacak gibi açılmış, çeneleri kasılmıştı. İçki tesirini gösterdi, rengi biraz düzeldi. O zaman Sir James sordu

— «Geçti mi yavrum? Merak etmeyin, burada tamamiyle emniyettesiniz. Artık korkmanıza lüzum yok.»

Sonra İki Meteliğe döndü

— «Demek siz ölmemiştiniz Miss Cowley? Siz de arkadaşınız Tommy bebek kadar hayattasınız.»

İki Metelik kendi halleriyle alay etti:

— «Öyle görünüyor. Genç maceracılar bir çok defa ölüp dirildiler.»

— «Ama ben genç maceracıların sonunda işlerini başarıyla bitireceklerini tahmin etmiştim.»

Başiyle maroken koltukta yarı baygın oturan Jane'i işaret etti:

— «Miss Jane Finn, değil mi? Nihayet onu buldunuz mu?»

Jane doğrulup lâfa karıştı:

— «Evet, ben Jane Finn'im. Size söyliyecek pek çok şeyim var.»

— «Biraz kuvvetinizi toplayın da---»

— Hayır, şimdi söyliyeceğim. Söylemek istediklerimi anlatırsam daha fazla kuvvet kazanacağım.»

— «Nasıl isterseniz.»

Jane'in tam karşısındaki bir koltuğa oturup onun konuşmasını dinlemeğe hazırlandı. Jane hafif bir sesle anlatmağa başladı:

— «Paris'te tayin edildiğim işe başlamak üzere Lusitania vapuriyle yola çıktım. Gemi bir torpido isabeti alınca

herkes telâşa düştü. Bu gayet tabiîydi. Hemen flikaları indirdiler ve kadınlarla çocukları bindirmeğe başladılar. Ben bir kenarda duruyor, sıramın gelmesini bekliyordum. Yanıma bir adam geldi. Onu daha evvel de görmüştüm. Kendi kendime onun bir şeyden veya bir kimseden korkmakta olduğu hissine kapılmıştım. Bana vatanımı sevip sevmediğimi sordu. Sonra üstünde gayet ehemmiyetli evrak taşıdığını, bunların müttefik orduları için hayat memat meselesi olacak kadar önemli olduğunu söyledi. Onları teslim alır mıyım diye sordu. Karaya çıktıktan sonra Times gazetesinin küçük ilân larını takib edecektim. Orada bana ait bir ilân göremezsem evrakı Amerika büyük elçiliğine götürecek, büyük elçinin kendi eline teslim edecektim.

Bu andan itibaren hayatım bir kâbustan farksız hale geldi. Mr. Danvers New York'tanberi takib ediliyor olmalıydı. Fakat o buna ihtimal vermemişti. Ben de evvelâ bir şey hissetmedim. Fakat Holyhead vapurunda huzursuzluk hissetmeğe başladım. Durmadan benimle meşgul olan bir Mrs. Vandemeyer peyda olmuştu etrafımda. Önceleri onun bana her türlü yardımda bulunmasını minnetle karşıladım. Fakat yine de kadında bir türlü ısınamadığım bir hal fark ediyordum. Vapurda dolaşıp duran garip suratlı bir adamla bana bakarak konuştuklarını da görmüştüm. İkisinin de bakışları o derece sinirlerimi bozmuştu ki, kadından uzaklaşmak için ne yapacağımı düşünmeğe başladım. O sırada aklıma Lusitania'da bu kadının bana pek yakın bir yerde durduğu geldi. Mr. Danvers paketi bana teslim ettikten sonra bu kadın bir iki defa onunla konuşmak için teşebbüse geçmiş, fakat pek soğuk karşılanmıştı. Bunu da hatırlayınca artık bu kadından uzaklaşmanın şart olduğunu idrak ettim. Fakat bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum.

Birden Holyhead'de kalıp o gün Londra'ya gitmemeği düşündüm. Fakat onların elinden kurtuluş imkânı olmadığını anlayınca hiçbir şeye dikkat etmiyormuş gibi davranıp fırsat kollamayı daha uygun buldum. Benim arzu hilâfına ele geçiremiyeceklerini zannediyordum. Yalnız elimdeki evrakın

kimsenin eline geçmemesi için hemen ilk fırsattan deri torbayı söküp içindekileri çıkardım ve torbayı yine diktim. Artık onu çalsalar bile hiçbir tehlike gelmeden evrakı istenilen yere teslim edebilirdim.

Fakat bununla iş bitmiş olmuyordu. Evrakı açtım; iki sahifelik bir nottu. Elimde bir mecmua vardı. Evrakı onun iki sahifesi arasına yerleştirdim, bir küçük şişe zamk aldım, iki sahifeyi birbirine gayet dikkatle yapıştırdım. Mecmuayı da ihmalkâr bir şekilde paltomun cebine koydum.

Holyhead'de istasyona gittim. Tenha bir vagona binmek istiyordum. Fakat etrafımda beni istemediğim taraflara iten daimî bir grup hareketlerime mani oldu. Onların hareketlerinde korku veren bir hal vardı. Anlaşmış bir gruba benziyorlardı. Neticede kendimi bir vagonun bir kompartımanında Mrs. Vandemeyer'le karşı karşıya buldum. Koridora çıktım, fakat öteki bütün kompartımanlar doluyordu. Başka yer bulamıyacağımı anlayarak yine eski yerime döndüm. Etrafımda pek çok insan olduğu, bana kimsenin bir şey yapamıyacağı düşüncesiyle kendimi teselli ederek yerime oturdum. Karşımda gayet sevimli bir karı koca oturuyordu. Onların varlığı bana emniyet veriyordu. Başıma arkama dayayıp uyur gibi bir poz aldım. Fakat gözlerimi tamamiyle kapatmamıştım. Kısık kirpiklerimin arasından etrafımı gözetliyordum. Birden karşımdaki sevimli kadının sevimli kocasının çantasından bir şey çıkarıp Mrs. Vandemeyer'e verdiğini, verirken de göz kırptığını gördüm.

Bu hareketin beni iliklerime kadar dondurduğunu söylemeğe lüzum yok. İlk düşüncem mümkün olduğu kadar çabuk koridora fırlamak oldu. Sakin ve tabiî görünmeğe gayret ederek ayağa kalktım. Fakat her halde halimde yine de bir şey görmüş olacaklardı. Mrs. Vandemeyer'in «Haydi» dediğini sonra burnuma bir şey dayandığını, arkasından kafamın arka tarafına bir şeyle vurulduğunu hissettim.» Genç kız titriyordu. Sir James teselli ve merhamet kabilinden bir şeyler mırıldandı. Jane sözüne devam etti:

— «Kendime geldiğim zaman aradan ne kadar zaman geçtiğini anlayamadım. Kendimi çok hasta ve halsiz hissediyordum. Pis bir yatakta yatmaktaydım. Yatağın etrafına bir

paravana çekilmişti. Odada başkaları olmalıydı. İki erkek sesi işitiyordum. Bunlara Mrs. Vandemeyer'in sesi karışıyordu. Alçak sesle konuşuyorlardı. Ne söylediklerini anlayamıyordum. Kulaklarım da müthiş uğulduyordu. Nihayet kendimi zorlayarak inlemeğe başladım. O zaman korku her tarafımı sardı. Bağıramadım, Sadece dehşet içinde onları dinledim. Evrakı bulamamışlardı. Hırslarından çıldırmışlardı. Danvers'in onları bana verir gibi yapıp kendilerini şaşırttığını iddia edenler de vardı, benim onların nerede olduğunu bildiğimi iddia eden de. Evrakın başka bir yoldan gönderilmiş olabileceğini de hesab ediyorlardı. Ne şekilde onları ellerinden kaçırmış olurlarsa olsunlar, bana işkence edip konuşturmağı kararlaştırıyorlardı.»

Jane korku ve iztiraplar gözlerini kapayıp içini çektikten sonra sözüne devam etti:

— «Birisi paketi benim açıp onları ortadan kaldırdığımı ileri sürüyordu. Fakat bunu nasıl ve ne zaman yaptığımı anlayamıyorlardı. Hayatımda bir kere dahi o korkuyu hissetiğimi hatırlamıyorum. Gözlerimi kapatıp hâlâ baygınmışım gibi sessiz yatmağa devam ettim. Fakat kalbimin şiddetli çarpıntısından benim ayıldığımı anlamalarından da korkuyordum. Ayak sesleri oldu, ta yanı başına kadar geldiler. Fakat benim ayıldığımı anlayamadılar, çekilip gittiler. Ben deli gibi düşünmeğe başladım. Dedikleri gibi, bana işkence ederlerse buna uzun müddet dayanamıyacağımı biliyordum. Nihayet kafamda bir şimşek çaktı. Hafızamı kaybetmiş gibi davranacaktım. Çok güzel Fransızca konuşuyordum. Onları parmağımın ucunda oynatmak işten bile değildi. Kendime gelecek ve Fransızca konuşmağa başlayacaktım.

Yanıma ilk gelen Mrs. Vandemeyer oldu. Yüzünde öyle kurnaz bir ifade vardı ki, az daha korkudan ölecektim. Yüzüne bön bön bakıp Fransızca olarak nerede olduğumu sordum. Bütün korkuma rağmen rolümü mükemmel oynuyordum.

Bu hal kadını şaşırttı. Konuştuğu adamlardan birini çağırdı. Adam geldi ama, benim kendisinin yüzünü teşhis etmemekliğim için gayet dikkatli davrandı. Sesi gayet tabiî ve sakindi. Bana Fransızca hitab etti. Neden olduğunu anlayamadım ama, onun hali bana kadından daha emin geldi. Ona

her şeyi söylesem bana hak verir zannına kapıldım ama, yine de ihtiyatı elden bırakmadım, rolümü oynamağa devam ettim. Tekrar nerede olduğumu sordum. Sonra bir şeyler--- bir şeyler hatırlamam lâzım geldiğini, fakat bunu bir türlü bulamadığımı söyledim. Bu yüzden gittikçe daha fazla üzülüyormuşum gibi davrandım. Adam bana ismimi sordu, ben bilmediğimi söyledim. Hiç, hiç bir şey hatırlamıyordum.

Adam birden bileğimi kavrayıp bükmeğe başladı. Canım müthiş yanıyordu, haykırdım. O bükmeğe devam etti, ben yine haykırdım. Acı dayanılır gibi değildi. Fakat feryatlarımın tesiri olmadı, adam işkenceye devam etti. Allahtan ki, bayılmışım. Fakat bu iztirap arasında bile bir kelime ingilizce kaçırmadım ağzımdan. Bayılmadan evvel duyduğum son söz yaptığımın blöf olmadığını söylemesi oldu.Benim yaşımda bir bızdık bu kadar rol oynamayı bilemezmiş. Adamın Amerikan kızlarının İngiliz kızlarından daha fazla bilgili olduklarını unuttuğunu tahmin ettim. Bizim kızlar ilmî mevzulara daha fazla ilgi gösterirlerdi. Kendime geldiğim zaman Mrs. Vandemeyer'i baş ucumda buldum. Baldan daha tatlıydı. Herhalde emir almıştı. Benimle Fransızca konuştu. Bir şok geçirdiğimi, çok hasta olduğumu söyledi. Yakında düzelecektim. Bileğimi büken doktor hakkında da bir şeyler mırıldandım. Ben bunu söyleyince sıkıntıdan kurtulmuş gibi geniş bir nefes aldı.

Sonra odadan çıktı. Artık bana güveniyorlardı. Yalnız bırakmaktan korkmuyorlardı. Fakat ben hâlâ şüphe ediyordum. Bir müddet daha hastaymış gibi yattım. Nihayet yataktan çıkmağa, odada dolaşmağa cesaret ettim. Fakat gözetlendiğimden şüphem yoktu. Bu vaziyette de bu gayet tabiiydi. Bulunduğum yer pis, murdar, bakımsız bir odaydı. Garipti ama, bir tek penceresi de yoktu. Kapının kilitli olduğunu tahmin ediyordum. Fakat gidip kurcalamadım. Duvarlara Faust'un bir iki sahnesini temsil eden eski resimler asılmıştı.»

Jane'in iki dinleyicisi hayretle birer «Yaaa!... çektiler. Jane başını eğerek tasdik etti :

— «Evet. Bu oda Mr. Beresfordun hapsedildiği Soho'daki evin o iğrenç odasıydı. Tabii, Londra'da da otursam orada böyle bir oda bulunabileceğini aklımdan geçirmezdim. Fa-

kat beni asıl üzen ve korkutan şey bu değildi. Ben evrakın akıbetinden endişe ediyordum. Yalnız paltomun oradaki iskemlenin üstünde rastgele atılmış haliyle mecmuanın hâlâ cebinde benim koyduğum şekilde duruşu bana rahatlık veriyordu.

Ah, bir gözetlenmediğimden emin olsam. Bütün dikkatimle duvarları gözden geçirdim. Hiç bir gözetleme deliği görünmüyordu. Buna rağmen emin olamazdım. Birden bir tecrübeye girişmek arzusundan kendimi alamadım. Kollarımı kavuşturarak başını kollarıma dayadı, masanın üstünde kapanarak Fransızca: «Allahım!.. Allahım!.» diye ağlamağa başladım. Şiddetle hıçkırıyordum. Kulaklarım en ufak pıtırtıyı kaçırmamak için dört açılmıştı. Nihayet bir kumaş hışırtısı, sonra ufak bir tıkırtı işittim. Bu bana kâfiydi. Gözetlendiğimi anlamıştım. Bir az ağladıktan sonra yatağıma uzandım. Bir az sonra Mrs. Vandemeyer akşam yemeğimi getirdi. Hâlâ bal gibiydi. Benden bir itiraf kopartmak için emir almış olacaktı. Tepsiyi masanın üstünde bırakır bırakmaz hemen deri keseyi uzattı ve onu tanıyıp tanımadığımı sordu. Gözleri gözlerimi delecekmiş te içinden geçenleri yakalamak istermiş gibi bakıyordu.

Ben keseyi alıp şaşkın gözlerle elimde evirip çevirdim. Sonra başımı salladım. O bana bunu vermekle bazı şeyler hatırlayacağımı ümidettiğini söyledi. Ben tanımamakta ısrar ettim. Sonra bana kendisinin yiğeni olduğumu, kendisinin «Rita hala» diye çağırmamı bildirdi. Rita halam bana yakında hafızamı kazanacağımı, bunun için üzülmememi söyledi.

Bu müthiş bir akşam oldu. Onu gelmesini beklerken ben de planımı hazırladım. Evrak tamamiyle emniyetteydi. Fakat ben onların gözümün önünden ayırmağa, daha emin bir yere saklamağa mecburdum. Onları elden kaçırmak tehlikesini göze almayacaktım. Mecmuamı elimden alıp yok edebilirlerdi. O gece sabahın üçüne kadar uyanık yattım. Sonra gürültü etmemeğe gayret ederek karanlık odada duvara tutunarak yürüdüm. Resimlerden birini ele geçirince bin bir dikkatle onu çivisinden çıkardım. Bu Marguerite'i mücevher kutusiyle gösteren resimdi. Jaketimi yere yayıp çerçeveyi üstüne yatırdım. Gayet yavaş hareketlerle resmin arkasındaki karto-

nu açtım. Kıymetli evrakı resimle kartonun arasına soktum, el yordamiyle çivileri yerlerine yerleştirdim. Mecmuanın yapraklarını açmadım. Resim büyük olduğu için onları rahatça aldı.

Artık evrakın nerede olduğunu kimse keşfedemezdi. Hatta o eski resimleri gözden geçirmek kimsenin aklına bile gelmezdi. Yine duvara tutunarak yatağıma döndüm. Buluşumdan çok memnundum. Beni ne kadar sıkıştırsalar bir şey söylemiyecektim. Nihayet usanıp beni salıvereceklerdi.

Fakat çok geçmeden beni bir yere bırakmak niyetinde olmadıklarını öğrendim. Büyük bir sabırla hafızamı kazanmamı bekliyorlardı. Haftalarca beni göz hapsinde tuttular. Zaman zaman saatlerce sorguya çektiler. Gerçi bunlar korkunç saatlerdi ama, kendimi iyi tuttum, sır vermedim.

Beni alıp İrlanda'ya götürdüler. Eski seyahati tekrarlattılar. Belki ayni yerlerden geçersem onları nereye sakladığımı hatırlardım. Mrs. Vandemeyer'le başka bir kadın bir an yakamı bırakmadılar. Nihayet beni suçlamağa başladılar. Bu suretle korkutup konuşturmağa çalışıyorlardı. Yaptıklarımın hile olduğundan artık şüphe etmiyorlardı. Fakat ben başladığım rolden dönemezdim artık. Vandemeyer çok zengin ve çok şık giyinen bir kadındı. Onun akrabası olan benim böyle sefil bir hafıza kayıbına tutulması olacak iş değildi.»

Sir James tasdik edercesine başını salladı :

— «Çok şahsiyet sahibi kadındı. Kolay kolay onu kandırmak kabil değildi. Sizin hassasiyetiniz onda olmadığı için anlaşmanız da kabil değildi.»

— «Ben de böyle düşündüm. Bu iş benim Bournmouth'da bir sinir hastalıkları kliniğine gönderilmemle neticelendi. Bana şahsıma mahsus bir hasta bakıcı tayin edildi. En hususî muamele gören hasta bendim. Hasta bakıcı çok nazik, çok tatlı bir kadındı. Yalnızlıktan, derdimi kimseye söyleyememekten bunalmıştım. Bu kadına açılmak arzusu duyordum. Bir tesadüf beni böyle bir hata işlemekten kurtardı. Kapım aralık kalmıştı. Koridorda birilerinin konuştuğunu işittim. Duyduğum sözler bana hakikati öğretti. Bu kadın da

onlardan biriydi. Bir kere daha taliin lûtfiyle tuzağa düşmekten kurtulmuştum. Demek hâlâ benden şüphe etmekten vaz geçmemişlerdi. Bu sinirlerimin tamamen bozulmasına sebeb oldu.

Hemen hemen Jane Finn olduğumu unutmuştum. Hayallerim zaman zaman bana tuzak kuruyor, beni çıkmazlara düşürüyorlardı. Janet Vandemeyer olduğuma inanır olmuştum. Sonra hakikaten hastalandım. Artık deli sayılıyordum, tedavi edilip aklımı başıma getireceklerdi. Huyum tamamiyle değişmişti. Janet'e ait alışkanlıklar her an hayatımı daha fazla değiştiriyordu. Fakat bedbaht değildim. Çünki bana sualleriyle işkence etmekten vaz geçmişlerdi.

Böylece seneler geçti. Bir ara Mrs. Vandemeyer gelip beni ziyaret etti. Doktorla konuştular. Beni Paris'te bir mütehassısa göndermek istiyorlardı. Fakat çete bu tehlikeyi göze alamamış olacak ki, bundan bir daha bahsedilmedi. Bu sırada bazı dostlarımın beni aradığı haberini işittim. Sonra bana bakan hasta bakıcının o mütehassısla görüşmek üzere Paris'e gönderildiğini öğrendim. Kadın ondan benim tedavim için aldığı notlarla döndü. Fakat ben inad ettim. Kendimi tuttum, oyunuma devam ettim. Jane Finn olduğumu unutalı o kadar çok olmuştu ki, bunda israr etmek bana bu sefer hiç te zor gelmedi.

Bir akşam aceleyle beni alıp Londra'ya Soho'daki eve getirdiler. Hayat bir anda değişti. Çoktan unuttuğum sıkıntılar geri geldiler. Hastahanedeki rahattan sonra bu ıstıraplı zamanı hatırlamak bana büyük bir acı veriyordu. Üstelik beni Mr. Beresford'a nezaret etmem için getirmişlerdi. Tabiî, o zaman ismini bilmiyordum. Şüphelenmiştim. Bunun yeni bir tuzak olmasından korkuyordum. Fakat onun öyle namuslu bir hali vardı ki, bu şüpheme de inanamıyordum. Bütün sözlerimde büyük bir dikkatle kelimelerimi seçiyordum. Onun dinlendiğini, gözetlendiğini biliyordum. Çünki odanın duvarındaki küçük deliği artık öğrenmiştim.

Bir Pazar günü çetenin haberi olmadan onları dinledim. Mr. Beresford'un hemen öldürülmesi için emir geldiğinden

bahsediyorlardı. Üst tarafını anlatmayayım. Çünki hepsini biliyorsunuz. Yukarıya fırlayıp evrakı oradan çalmak için telâş etmiştim, fakat yakalandım. O zaman Margurite'e gitmek istediğimi söyledim, onun kaçtığını bildirdim. Margurite ismini en yüksek sesimle üç def'a haykırarak söyledim. Mr. Beresford'un aklına resmin gelmesini istiyordum. Daha geldiği gün o resmi yerinden çıkarmıştı. Bu bana onunla anlaşmak fikrini vermişti.» Jane Finn sustu. Uzun bir sessizlikten sonra Sir James o ağır haliyle sordu:

— «Ya evrak? Hâlâ o odadaki resmin arkasında duruyorlar mı?»

Genç kız anlattığı uzun hikâyenin yorgunluğundan kurtulmuş gibi arkasına yaslanarak derin bir nefes aldı:

— «Evet.»

Sir James ayağa kalktı. Kolundaki saate bakarak:

— «Gelin, dedi, hemen oraya gitmeliyiz.»

İki Metelik şaşkınlıkla sordu:

— «Bu gece mi?»

Sir James ciddiyetle cevap verdi:

— «Yarın belki çok geç kalmış oluruz. Belki de bu akşam o meşhur, o caniler kralı Mr. Brown'ı da yakalamağa muvaffak oluruz.»

Kızlar bir tek kelime söylemediler. Sir James ikisine de ayrı ayrı bakıp sözüne devam etti:

— «Buraya gelirken takib edildiğinizde şüphe yok. Şimdi evden çıkınca takib edileceğimize de şüphe yok. Çünki takib edeceğimiz plân Mr. Brown'ın plânıdır. Biz de onu kendi hesabımıza kullanmağa gidiyoruz. Fakat Soho'daki ev polis nezareti altındadır. Bir sürü gözcüsü var. Biz içeriye girince Mr. Brown bizden geri kalmıyacaktır, o da içeriye girmek, istiyecektir. Senelerdenberi peşinde koştuğu şeyi elden kaçırmamak için her türlü tehlikeyi göze alacaktır. Mamafih büyük bir tehlikeye düşecek değildir. Çünki bir dost kılığında gelecektir.»

İki Metelik ağzını açtı, bir şey soracaktı, fakat tereddüd etti, kızardı. Sir James kaşlarını çatarak ona baktı:

— «Ne söyliyecektiniz Miss Cowley?»

— «Bilmediğiniz bir şey var da. Biz de size söylemiştik.»

Gözleriyle Jane'in gözlerini araştırdı. Sir James kızmıştı:

— «Neydi Miss Cowley? Tereddüde lüzum yok. Her şeyin kat'î yönlerini bilmemiz lâzım. Söyleyin.»

— «Öyle güç ki söylemek. Ya hata ediyorsam? Ah, bu korkunç olur.»

Her şeyden habersiz duran Jane'i göz uciyle işaret etti:

— «Yoksa beni aslâ affetmiyecek.»

— «Konuşmanız için size yardım etmemi mi istiyorsunuz yoksa?»

— «Lûtfen. Mr. Brown'ın kim olduğunu biliyor musunuz?»

Sir James ciddiyetle cevap verdi:

— «Evet. Nihayet öğrendim.»

İki metelik şüpheyle tekrar etti:

— «Nihayet ha? Ah, fakat ben zannettim ki---»

— «Siz en doğruyu tahmin ettiniz Miss Cowley. Ben Mrs. Vandemeyer'in esrarlı ölümünde onu teşhis etmiştim.»

İki meteliğin ağzı açık kaldı:

— «Yaaa!...

— «Ev[illegible]?»

— «Ya[illegible]sizin ona verdiğiniz brandinin içine başkası tarafından konmuştu. İçkiye yalnız üç kişi el değdirdi Miss Cowle. Siz, ben ve---Mr. Julius Herscheimmer.»

Jane Finn birden bahisle ilgilendi ve dikildi. Şaşkınlıkla konuşana baktı. Sir James istifini bozmadan devam etti:

— «İlk bakışta mesele imkânsız gibi görünüyordu. Mr. Hersheimmer, Amerikanın meşhur milyonerlerinden birinin oğlu. Onunla Mr. Brown'ın ayni insan olduğunu düşünmek insanın aklını durdururdu. Fakat kanunî delillerden kendinizi ayıramazsınız. İşler böyle olunca---vaziyeti olduğu gibi kabule mecbursunuz. Mrs. Vandemeyer'in anlaşılmaz ve anî ölümünü hatırlayın. Başka delile ihtiyaç var mı dersiniz? Daha evvel elime geçen bir fırsatla ondan işittiğim bazı sözleri

size tekrarlamakta faide vardır ümit ediyorum. Sizin anladığınız bu hakikati ben daha Manchester'de farketmiştim.. Böyle olunca düşünmeğe, imkânsızı mümkün hale getirmeğe çalıştım. Daha evvel şüphelendiğim şeyin Mr. Beresford bana telefon edince hakikat olduğunu öğrendim. Jane Finn'in fotoğrafı Mr. Hersheimmer'in elinden hiç bir zaman alınmamıştı.»

Sözlerinin burasında Jane Finn haykırarak ayağa fırladı:

— «Ne demek istiyorsunuz? Neyi imâ etmek istiyorsunuz? Yani Mr. Brown Julius mu? Yani---benim akrabam, dayımın oğlu Julius?»

Sir James beklenmedik bir cevap verdi:

— «Hayır Miss Finn. O sizin akrabanız değil. Kendisini Julius P. Hersheimmer diye tanıtan adam sizin hiç bir suretle akrabanız değil.»

MİSTER BROWN

Sir James'in bu sözleri aralarında bomba gibi patladı. İki kız da sonsuz bir şaşkınlığa düşmüşlerdi. Sir James yazıhanesinin çekmelerinden birinden gazeteden kesilmiş bir paragraf getirdi. Bunda New York civarında hendeklerin içinde ölmüş bir adam bulunduğu yazılıydı. İki kız okuyup bunun ne demek olduğunu anlamak için ihtiyar adamın yüzüne baktılar. O Julius Hersheimmer'in bu adam olduğunu, hakikaten Jane Finn isimli akrabasını aramağa gittiğini, resmin de onun cebinden çıktığını, zavallı adamın milyoner değil, sefil, parasız bir kimse olduğunu tahkik ettirdiğini anlattı. Bu işlerini bitirdikten sonra New York'a döndüğü gece öldürülmüş, hendeğin içine atılmıştı. Kendini onun yerine koyan buradaki adamın kim olduğu belli değildi. Fakat bir casus şebekesine bağlı olduğu su götürmez bir hakikatti.

Evrakı ele geçirmek için buraya gelmiş, Mr. Brown diye bir isim takınmış, ortaya atılmıştı. Yalnız Mrs. Vandemeyer onun bütün sırlarını biliyordu. Ölürken gösterdiği müthiş korku ve heyecan da bundan ileri geliyordu. Miss Cowley'in

işin peşine düşmesi onun işine yaramış, bu vesileyle kadının apartmanına rahatça girmek fırsatını bulmuştu. Neredeyse herkesi kendisine inandıracaktı. Fakat başaramamıştı.

Jane zayıf bir sesle mırıldandı:

— «Ben buna inanamam. Öyle mükemmel ve dürüst bir hali var ki.»

İhtiyar hukukçu cevap verdi:

— «Hakikî Hersheimmer hakikaten mükemmel bir insandı. Fakat bu uydurma Hersheimmer de mükemmel bir aktör. Ama eğer şüphe ediyorsanız Miss Cowley'e de sorabilirsiniz.»

İki metelik Jane'in dönüp soran gözlerle kendisine bakmasından azap duyuyordu. Fakat ister istemez cevap verdi:

— «Bunu söylemek istemiyordum Jane. Bunun sizi inciteceğini biliyordum. Sonra, her şeye rağmen, emin değildim. Hâlâ da inanamıyorum. Eğer o Mr. Brown'sa bizi neden kurtarsın, diyorum.»

Sir James keskin bir ses ve telâşlı bir halle sordu:

— «Sizi Julius Hersheimmer mi kurtardı?»

İki metelik klinikten nasıl alındıklarını kısaca anlattı. Sir James şaşırmıştı. O gecenin olaylarından haberi yoktu. Yine telâşla fikrini söyledi:

— «Fakat bunu neden yaptığını bir türlü anlayamıyorum.»

Ayni zamanda sesinden çok kızdığı anlaşılıyordu. Bu hali da İki Meteliği şaşırttı :

— «Ben de, dedi, ben de neden yaptığını anlayamadım.»

Sir James kendini toplamakta atik davrandı:

— «Ben anladım şimdi. Yeğenim dediği kızı kurtarmış gibi görünecek, ağzından lâf almayı daha kolaylıkla başaracaktı. Fakat genç Beresford'un civarda olduğunu bilmiyordu. Şüphelerden kurtuldum zannediyordu. Fakat genç arkadaşınız tam zamanında yetişip sizleri büyük bir tehlikeden de kurtarmış oldu. Halbuki o olmasaydı sizler onun istediklerini yapacak, hiç şüpheye düşmeden Soho'daki evin yolunu tutacaktınız. O milletlerin hayatını içinde saklayan evrak ta bu suretle kanatlanıp uçacaktı. O da Mr. Brown hüviye-

tinden sıyrılacak, rahatça masum hayatına devam ediyor görünecekti. Ben uykuda olduğumu itiraf etmek zorundayım. Fakat başkaları uyumuyormuş.»

İki metelik sevinçle sordu:

— «Tommy, değil mi?»

— «Evet. Tam zamanında ortaya çıkıp işleri altüst etti. O bu çete için yenir yutulur ceviz değil.»

İki Metelik duyduğu zevkten pembeleşerek sordu:

— «Yani---Tommy mi?»

— «Evet. Her yere tam zamanında yetişiyor. Çete için fazla keskin bir zekâ o. Ben o kadar çabuk kararlar veremem.»

— Ne gibi?»

— «Julius Hersheimmer'in Mr. Brown olduğu hususunda, demek istiyorum. Zira onu yakalamak için elinde tabanca tutan bir tek kişinin kâfi olmadığı kanaatindeyim ben.»

İki Metelik yine sarardı

— «Peki, ne yapacağız şimdi?»

— «Soho'daki eve gitmeden bir şeye karar veremeyiz. Eğer Beresford vaziyete hâlâ hâkimse korkulacak bir şey yok demektir. Eğer vaziyet tersine dönmüşse Mr. Brown'ın bizi eli kolu bağlı yakalamaması için tedbirli ve hazırlıklı bulunmalıyız.»

Bir çekmeden devlet malı bir tabanca çıkardı, cebine soktu:

— «Artık hazırız Mis Cowley. Size burada kalın demiyeceğim Miss Cowley. Fakat-»

— «Ben de zaten kalmak istemezdim.»

— «Fakat Miss Finn burada kalmalıdır. Seneler süren korku onu perişan etmiş. Üstelik akrabası olarak tanıdığı biriyle çarpışmak zorunda kalırsak daha fazla üzülür.»

Fakat İki Meteliğin hayretli bakışları karşısında Jane Finn bu karara itiraz etti:

— «Hayır. Ben de geleceğim. O evrak bana teslim edilmişti. Bu işi de ben bitirmeliyim. Senelerdenberi kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim üstelik.»

Üçü beraber Sir James'in arabasiyle yola düştüler. Küçük meydana gelince araba durdu, Sir James inip oralarda birçok meslektaşiyle nöbet bekleyen bir sivil polisin yanına gitti, bir şeyler konuştu. Sonra kızların yanına geldi:

— «O zamandanberi eve kimse girmemiş. Ev daimî göz hapsinde. Zaten girmek isteyen kimse de çıkmamış. İlk girmek isteyen tevkif edilecekmiş. Haydi, ilk girmek isteyen bizler olacağız. Ne dersiniz?»

Gülüştüler. Jane eski hatıraların baskısı altında kalmış olmasına rağmen neşelenmişti. İstekle arabadan indi. Hep beraber evin kapısının önüne geldiler. Sir James'i herkes tanıyordu. Nöbetçi polislerden biri anahtarı ihtiyar adama teslim etti. İki meteliğin resmi kendilerine verilmiş, ona kolaylık gösterilmesi için emir de almışlardı. Onun da kendileri hesabına çalıştığını biliyorlardı. Fakat bu küçük grubun üçüncü üyesini tanımıyorlardı. Sir James nöbetçi âmirine onu da tanıttı. İçeriye girdiler. Hiç konuşmadan harap merdivenleri tırmandılar. Tommy'nin hapsedildiği odaya girdiler.

Jane yine hatırların baskısı altına girmişti. Bu bomboş evde şimdi bile şu duvarın arkasından birisinin kendilerini gözetlediğine yemin edebilirdi. Bu hissin tesirinden kurtulmasına imkân yoktu. O küçük gözetleme deliğinin arkasında biri-Mr. Brown, yahut, Julius Hersheimmer-vardı.

Tabiî, bunun abes olduğunu biliyordu. Fakat ne yapsa, ne düşünse bu evde birinin gizlenip kendilerini gözetlediği duygusundan kurtulamıyordu. (Evet, Mr. Brown evin içindeydi.»

Ah o neydi? Merdivende bir ayak sesi vardı galiba!... Jane sıçrayarak dönüp arkasına baktı. Hayır, kimse yoktu. Sinirleri kendisine yine oyun ediyordu. Doğruca evrakı sakladığı resme gitti. Resmin üstü toz içindeydi. Arkasına örümcekler ağ kurmuşlardı. Çerçeveyi aldı, silkeledi, tozlar ortalığa yayıldı. Sir James cebinden küçük bir çakı çıkarıp açarak uzattı. Jane çakıyla usulca kartonu kesti, karton ikiye ayrılınca mecmua sahifeleri arasında gizli hayatî evrak yere düştü. Artık rüya içinde yaşamıyordu, artık hakikat dünya-

sına dönmüştü. İki metelik te onun bu duydgusunu tasdik eder gibi derin bir iç geçirdikten sonra hakikati söyledi:

— «Ohhh!.. Nihayet onları ele geçirdik.»

Hepsinin sanki nefesleri kesilmişti. Odada akseden ufak bir çıtırtıyı hiç biri işitmedi. Sadece Jane'in elindeki kâğıtlara bakıyorlardı. En evvel kendine gelen Sir James oldu. Elini uzatıp evrakı alarak her tarafını inceledi:

— «Evet, nihayet onları ele geçirdik. Hem de hakikî nüshaları bunlar.»

İki metelik sevinçle sesini yükseltti:

— «Başardık.»

Sesinde inanmazlık doluydu. Sir James onun sözlerini tekrar etti:

— «Evet, başardık.»

Sonra cebinden bir cep defteri çıkardı, evrakı dikkatle defterin göz gibi bir yerine yerleştirdi. Bunu yaparken suç işleyen bir insan gibi cin gibi gözleriyle odanın etrafını gözetliyordu. Esrarlı bir sesle sordu:

— «Genç dostumuz bu odada hapsedilmişti değil mi? Hakikaten çok muhafazalı bir oda burası. Bir tek penceresi olmadığını görüyorsunuz değil mi? Duvarlar da ne kadar kalın. Zannederim, hiç ses geçirmezler. Kapı da bir başka âlem. Belki ateş bile onu yakamaz. Buraya giren biri, onun burada olduğunu kimse bilmezse, bir daha buradan çıkamaz.»

İki metelik ürperdi. Adamın sesinde ve söylediği sözlerde onu telâşa veren bir şeyler vardı. Ya evde biri varsa? Ya kapıyı üstlerinden kilitler de onları burada fareler gibi ölmeğe bırakırsa?

Sonra düşüncelerinin ne kadar saçma olduğuna yine kendisi güldü. Evin etrafı polisle sarılmıştı. Eğer kendileri dışarıya çıkmazlarsa onlar merak etmiyecek miydi? Kendi sersemliğine yine kendisi güldü. Başını kaldırdı. Sir James'in gözlerini üzerine dikilmiş buldu. Adam sanki düşüncelerini tasdik edercesine başını salladı:

— «Çok haklısınız Miss Cowley. Tehlikenin kokusunu aldınız. Ben de öyle. Miss Jane Finn de aldı.»

Jane itiraf etti:

— «Evet. Abes ama, elimde değil.»

Sir James başını salladı:

— «Siz de bizler gibi Mr. Brown'ın varlığını hissettiniz.»

İki meteliğin sabırsız bir hareketini gördü, esrarlı sesiyle tekrar etti:

— «Evet, Mr. Brown burada.»

— «Evin içinde mi?»

— «Bu odada... Anlayamadınız mı? Mr. Brown Ben'im.»

Sersemlemiş, inanmamış gözlerle adama baktılar. Adamın yüzündeki çizgiler gözle görülür şekilde değişiyor, başkalaşıyordu. Şimdi karşılarında duran adam bambaşka biriydi. Dudaklarında zalim, korkunç bir tebessüm belirmişti. Korkunç bir sesle sözüne devam etti:

— «İkiniz de bu odayı canlı olarak terkedemiyeceksiniz. Biraz evvel işi başardığımızı söylediniz. Bu işi baraşan asıl Ben'im. Tuzağıma düştünüz.»

Tebessümü genişledi, dikkatle iki meteliğe baktı:

— «Neler olacağını söyliyeyim mi? Er veya geç polis şüphe edecek. İçeriye girecek. Burada Mr. Brown'ın üç kurbanını bulacak. Dikkat edin, iki değil, üç kurban. İkisi ölmüş, biri yaralanmış olarak. Mr. Brown'ın bize hücum edip bu hale koyduğunu zannedecekler. Sir James Peel Edgerton'ın ceplerini aramak kimsenin aklına gelmiyecek.»

Jane'e döndü:

— «Uzun müddet beni oynattınız, atlattınız. Fakat bunları bir kere daha tekrar edemiyeceksiniz küçüğüm.»

Arkalarında hafif, belirsiz bir patırtı oldu. Fakat dışarıdan sarhoş olmuş olan adam başını çevirip bakmak zahmetine katlanmadı. Elini cebine daldırdı:

— «Genç maceracılar birliği... Hah, ha, haa!...

Tabancayı cebinden çıkardı. Fakat onu kullanmağa meydan kalmadan arkasından iki çelikten kol uzandı, onu sımsıkı yakaladı, havaya kaldırdı. Tabanca adamın elinden düştü. Jaulius Hersheimmer söylendi:

— «Seni böyle suçüstü yakalamak için başka çare yoktu.

Nihayet o da oldu.»

Hukukçunun yüzüne kan hücum etti. Fakat kendine hâkimiyeti harikulâdeydi. Hiç istifini bozmadan döndü, arkasında duran Tommy'yle şimdi kendisini bırakmış olan Julius'a baktı:

— «Sizler haa?.. Sizleri!.. Bunu anlamalıydım.»

Gençler dimdik karşısına dikildiler. Adam hâlâ bütün dikkatiyle onlara bakıyordu. Sanki onları ipnotize etmek istiyordu. Sonra kimse nasıl olduğunu anlamadan şimşek hızıyle sol elini ağzına doğru kaldırdı. Parmağında iri, markalı bir yüzük vardı. Markası kapak şeklinde yapılmış olacaktı, kapağı açtı, içindekini ağzına boşalttı. Hâlâ Tommy'ye bakarak mırıldandı:

— «Selâm sana SEZAR!.. Ölüme mahkûm olan bizler seni selâmlarız.»

Sonra yüzü değişti, bir anda şiddetli bir titremeye tutulduğu görüldü. Buruşturulmuş bir kâğıt gibi yere yığıldı. Odayı bir acı badem kokusu doldurdu.

SAVOY'DA BİR AKŞAM YEMEĞİ

Julius P. Hersheimmer bir kaç yakın dostuna bir akşam ziyafeti veriyordu. Garsonlar durmadan mezelerle dolu tabaklar taşıyorlardı. Otelin bu küçük, hususî odası mevsimin çiçekleriyle donatılmıştı.

Misafirler Amerika büyük elçisi, şimdi Mr. Carter'lıktan kurtulup eski bir dost diye tanıtılan kibar zat, iki meteliğin babası rahip Cowley, Mr. Beresford, Tabiî. İki metelik, ve şeref misafiri Miss Jane Finn'den ibaretti.

O gün öğle vakti Julius iki meteliği odasında ziyaret etmiş ve ona bir çek vermişti. Bununla Jane'e elbise alınmasını istiyordu. Fakat sonradan işler karışmış, hâlâ Sir James'in tesirinde olan Jane Julius'un Mr. Brown olduğu sabit fikrine kapılmıştı. İki metelik onu ikna edinceye kadar akla karayı seçmişti.

Çetenin bütün üyeleri yakalanmış, İngiltere toprakları ve artık sakin hayatına başlayıp yaralarını sarmak isteyen in-

giltere halkı onların gayretiyle rahata kavuşmuştu. Jane Mr. Brown'ı eliyle yakalayan Julius'dan nasıl şüphe ederdi? Üstelik Julius birçok vesikalar göstererek Amerika gizli polis teşkilâtına mensup olduğunu ispat etmişti.

Tommy'nin banka kasasına sakladığı mektup açılmış, vaziyetten ilk şüphe eden insan olduğu anlaşılmıştı. Çünkü Tommy bu vaziyetin başka türlü izah edilemiyeceğini düşünerek mektubuna Peel Edgerton'ın ismini yazmıştı.

Jane nihayet kani olmuş, İki metelikle beraber çarşıya çıkmağa razı olmuştu. İki metelik bu ziyafetin arkasından ne geleceğini de tahmin ediyordu. Çünkü Julius'la kendisine teklif ettiği izdivaç bahsini konuşmuş, onun Jane'i sevdiğini, onunla evlenmek isteğinde olduğunu sezmişti. Zaten kendisinin istediği de bundan başka bir şey değildi. Aralarındaki mesele böyle hal yoluna girince o da çocukluğundanberı sevdiği Tommy'yle evlenebilirdi.

Davete ilk gelen Mr. Carter oldu. O sırada garson Mr. Williams isminde birisinin geldiğini, Yeğeni Thomas Beresford'u aradığını söylediğini bildirdi. Tommy koşarak giderken arkadaşlarına zah etti:

— «Gelen benim amcamdır. Acaba ne istiyor? Bir bakayım.»

Julius arkasından koştu:

— «Tommy, onu da davet etsek kabul eder mi acaba?»

Tommy kapıda durdu:

— «Teşekkür ederim Julius. Fakat kabul edip etmiyeceğini bilmiyorum.»

— «Sen bir kere teklif et.»

Tommy kapıdan çıkarken cevap verdi:

—« Peki Julius, teşekkür ederim.»

Biraz sonra şişmanca, kır saçlı, sempatik bir adamla döndü. Amcasını herkese tanıştırdı. Amca çok heyecanlıydı. Dudakları titriyor, gözleri yaşarıyordu. Titrek bir sesle heyecanının sebebini izah etti:

— «Tommy benim yeğenimdir. Şimdiye kadar onu arayamadığıma hata ettim. Bugün gazetelerde resmini ve yap-

tığı işleri okuyunca sevinç ve gururdan çılgına döndüm. Beni mazur görün.»

Sonra dönüp Tommy'nin omuzlarına şişman kolunu doladı:

— «Benim vârisim olduğunu unutma delikanlı. Nerede o kahraman kız, bakayım. Beni de tanıştırsana!..»

Tommy saçlarının dibine kadar kızardı. Dönüp iki meteliği gösterdi:

— «İşte amca, Miss Cowley bu.»

— «Yaaa, demek bu haa?. Bugünkü kızlar bizim zamanımızdakilere benzemiyorlar.»

İki metelik neşeyle onun sözlerini tasdik etti:

— «Evet, öyle. Gerçi bugün başka türlü elbiseler giyiyorlarsa da düşünce ve cesaretlerinde bir değişiklik olduğunu zannetmiyorum Mr. Williams.»

Sofraya oturuldu. İlk kadehlerden sonra gayet normal olarak günün meselesi konuşulmağa başlandı. Julius rahatça fikrini söylüyordu:

— «O adamdan hiç hoşlanmamıştım. Onda herkeste olmayan bir şeyler olduğunu daha ilk görüşümde hissetmiştim. Mrs. Vandemeyer'in o kadar şiddetle sırrını saklamasından da pirelenmiştim. Sonradan Tommy'yle beraber onunla görüşmeğe gittik. O günden itibaren onun çetenin büyük, dehşet saçan başı olduğundan şüphem kalmadı.»

İki metelik alçak gönüllü bir halle itiraf etti

— «Ben aslâ şüphe etmemiştim. Üstelik kendimi Tommy'den daha zeki zannederdim. Ne sersemce yanıldığımı şimdi ne kadar iyi anlıyorum.»

Julius tasdik etti:

— «Evet, Tommy büyük bir iş başardı. Zekâsı olmasaydı başarabilir miydi?»

Utançtan kıpkırmızı olan Tommy itiraz etti. Fakat kimse onun itirazlarını kabul etmedi. Mr. Carter hikâyesini anlatmasını teklif etti:

— «Haydi çocuğum, bize de anlatın da biz de bir şeyler öğrenelim.»

Tommy yine itiraz etti. Fakat ısrar ettiler. Nihayet razı oldu:

— «Anlatacak pek fazla bir şey yok ki. dedi. Derdim başımdan aşmıştı. Üstelik Julius'u darıltmıştım. Ondan özür dilemek için bir şey yazmak istedim, kâğıt bulamadım. Onun odasına gidip çekmeyi açınca da Annette'in resmini buldum. Onu görünce Annette'in israren «Marguerite» diye haykırması aklıma geldi. Ancak o zaman ne sersem bir eşek olduğumu anladım. Kız resmi kastederek bağırıyordu anlaşılan. Halbuki ben onun Mrs. Vandemeyer'i çağırdığını zannetmiştim. Bundan sonrası çorap söküğü gibi gitti.»

Mr. Carter onun susmasına razı olmadı, devam etmesini söyledi. Tommy yine kızararak anlatmağa devamdan başka çare olmadığını gördü, devam etti:

— «Julius bana olanları anlattığındanberi Mrs. Vandemeyer meselesi kafamı durmadan işgal etmeğe başlamıştı. İşin dış yüzüne bakılırsa Julius'la ondan başka bu işi yapacak kimse yoktu. Fakat hangisinin bu işi becerdiğini bilemiyordum. Müfettiş Brown meselesini öğrendikten sonra Julius'tan şüphe etmeğe başlamıştım. Sonra sahte Jane Finn'i keşfeden Sir James olduğunu hatırladım. Hangi duaya âmin diyeceğimi bilemiyor, bir türlü kat'i bir karar veremiyordum. Julius'un Mr. Brown olduğunu zannederek ona Arjantin'e gideceğimi bildiren bir tezkere yazıp Sir James'in bana orada iş teklif eden mektubunu da kazara unutmuş gibi orada bıraktım. Sonra Sir James'i tecrübe için ona telefon ettim ve teklif ettiği işi kabul etmek istediğimi bildirdim. Ayni zamanda evrakın nerede saklı olduğunu keşfettiğimi de haber verdim. Fakat İki Metelikle Annette'in ortadan kayboluşları benim elimi kolumu bağlıyordu. Fakat yine de hareket etmek zorunda olduğumu idrâk ediyordum. Sir James'in benimle konuşuş tarzı Julius hakkında duyduğum şüpheleri dağıtmadıysa da hafifletti, diyebilirim. İki cami arasında kalmış beynamaza dönmüştüm. Onunla görüştükten sonra tera-

zinin Sir James'in tarafı ağır basmağa başladı. İyice düşünüp taşındıktan sonra oturup Mr. Carter'a bir mektup yazdım. Evrakın nerede saklı olduğunu, Mr. Brown'ın kim olduğunu bildiğimi bildirdim. Bunları yazdığım başka bir mektubu banka kasasına sakladığımı da ilâve ettim. Çünkü artık Julius'un Mr. Brown olmadığına iyice kani olmuştum. Tam o sırada İki metelik imzalı sahte bir mektup aldım.»

— «Peki ama, mektubun sahte olduğunu nasıl anladın?»

— «Yazı Meteliğin yazısıydı. Fakat imzada yanlışlık vardı. İki metelik imzasını bir kelime gibi atardı. Halbuki bunda ayrı ayrıydı. Julius Meteliğin imzasını nasıl attığını bilirdi ama—Sir James bilmezdi. Böylelikle her şey açığa çıkınca acele bir haberle Albert'i Mr. Carter'a gönderdim. Gidecekmişim gibi otelden çıkmıştım. Fakat son dakikada Julius'un çıka gelmesi plânı altüst ediyordu az daha. Bu başımıza iş açabilirdi. Mr. Carter'ın, Sir James'i iş başında yakalamazsa, ne söylesem inanmayacağını da iyi biliyordum. Onu buna sevketmem lâzımdı ama ,aceleci Julius çoktan işe girişmişti. Onu tabancayla tehdit etmeğe mecbur oldum. Bu suretle bir taşla iki kuş vurmuş oluyordum. Çünkü bizim Metelik olanları böylece Sir James'e anlatacaktı. O da hiç bir şeyden şüphe etmiyecekti.

Kızlar gözden kaybolunca Julius'a vaziyeti anlattım. Hemen arabaya atladık, Soho'daki eve geldik. Mr. Carter'la buluştuk. Polislere eve kimse girmediğini söylemelerini tenbih ederek yukarıda Mr. Brown'ın teşrifini bekledik.»

Herkes susup birbirine baktı. Sonra Julius alayla Tommy'ye hitap etti:

— «Fotoğraf işinde yanılmışsın Tommy. Onu elden kaçırmıştım, sonra yine buldum.»

İki metelik haykırdı·

— «Nerede buldunuz?»

— «Mrs. Vandemeyer'in elmaslarını sakladığı dolapta emniyetle saklanmıştı.»

Metelik gülümsedi:

— «Orada bir şey bulduğunuzu anlamıştım. Doğruyu söy-

lemek lâzım gelirse, sizden şüphelenmeme de bu sebep oldu. Neden bana söylemediniz.?»

— «Ben de şüphedeydim de ondan. Sonra bir tek fotoğraftan binlerce kopye çıkarmak ta o kadar zor bir şey değil.»

İki metelik tasdik etti

— «Evet, haklısınız. Zaten hepimiz birbirimizden şüphe edip bazı şeyleri saklamak derdine düşmüştük.»

Mr. Carter cebinden küçük bir defter çıkarıp herkese birden hitap etti:

— «Bu defteri Sir James'in cebinde bulduk. Scotland Yard'ın gizli dosyalarından bir sürü malûmat kopye etmiş. Okuyayım da bakın.»

Defteri açıp orasından burasından okumağa başladı:

«Bunları yazmak, üstelik saklamak aleyhime müthiş deliller hazırlamaktır ama, bu arzumu bir türlü yenemedim. Tehlikeler beni aslâ korkutamaz. Çünkü vaziyetim beni tehlikeden korur. Ancak ölürsem defterin başka ellere geçeceğinden eminim... Çok küçük yaşlardayken bile kendimde müstesna kabiliyetler olduğunu keşfetmiştim. Dimağım başka çocuklardan daha büyük bir kudretle işliyordu. Sadece görünüşüm benim aleyhime teşekkül etmişti. Göze çarpmaz, sakin bir tavrım vardı.

On, on iki yaşlarımda meşhur bir cinayet dâvasını dinlemeğe mahkemeye gitmiştim. Müdafaanın kudreti beni büyülemişti. Hukukçu olmağı kafama koydum. Sonra cinayet meselelerini incelemeğe başladım Kanunların bu bahisteki bütün maddelerini ezberledim. Scotland Yard'a intisap ettikten sonra bütün cinayet dosyalarını da inceledim, diyebilirim. Zamanla terfi ede ede artık beni yerleştirecek makam bulunamaz oldu. Siyasete atıldım. Burada da dev adımlariyle ilerledim. Gün geldi ki, benim başvekil olacağım söylenmeğe başlandı. Fakat acaba kudret bu mevkide miydi? Bu mevki beni tatmin edebilecek miydi?

Hayır, benim hayalimdeki kudret bu değildi. Bir müstebit, bir diktatör de olsam kanunların dışına çıkamazdım. Zayıf insanlar, sonra da zayıf bir millet üstünde kuracağım

hâkimiyetle boşuna öğünmüş olacaktım. Ben hakiki kudreti istiyordum.

Bu suretle iki cepheli bir hayat sürmeğe başladım. Hayatımdaki başarılı devre ikinci şahsiyetimi gizlemeğe yarıyordu. Bir aktör olsaydım muhakkak ki, devrin en büyük san'atkârı olurdum. Ne makyaja, ne sahte sakalla bıyığa ihtiyacım vardı. Sadece şahsiyetim her şeye yetiyordu. Görünüşte diğer insanlardan hiç farkım yoktu. Daha doğrusu onlarla aramdaki fark gösterişsiz görünüşümdü. Halbuki istediğim zaman yüz hatlarımı değiştirmeğe çalışmış, bunda da büyük başarı göstermiştim. Kendime Mr. Brown ismini taktım. Bu isimle çağırılan binlerce adam vardı dünyada.

İkinci mesleğimde büyük başarılar kazandım. Zaten ben başarı kazanmak için yaratılmışım. Benim gibi bir adam hayatını boş şeyler için ziyan edemez.

Napoleon'un hayatını okudum. İkimizin hayatı son derecede birbirine benziyor.

Bir iki defa korkuya kapıldım. Birincisi İtalya'dayken oldu. Bir akşam yemeğine davet edilmiştim. Yemek meşhur ruhiyat profesörü Dr. şerefine veriliyordu. Sofrada delilik bahsi açıldı. Profesör dünyadaki insanların pek çoğunun deli olduğunu, bunu farketmenin kolay olmadığını söyledi. Bunları söylerken yüzüme bakmıştı. Çok garip bir bakıştı bu. Hiç hoşlanmadım.

Harp işlerimi bozacak gibi görünüyor. Almanların casus teşkilâtının dünya üstünde bir eşi daha olmadığını söylemeliyim. Sokaklar hakî elbiseli çocuklarla dolu. Hepsi de boş kafalı çılgın gençler...

İşlerim yolunda gidiyor. Ortaya bir genç kız çıktı, her şeye burnunu sokuyor. Bir şey bildiğinden emin değilim. Fakat artık Esthonia'yı kapatmalıyız. Tehlikeye atılmağa lüzum yok.

Almanlar harbi kazanıyorlar. Bu beni ümitsizliğe düşürüyor...

Her şey yolunda. Hafıza kayıbı meselesi can sıkıyor. Bu tuzak olamaz. Dünyada beni kandıracak kız yoktur.

Ayın 29 u... Çok yakın.»

Mr. Carter etrafına bakıp fikrini söyledi:

— «Üst tarafını okumuyorum. Hükûmet darbesi plânının bütün teferruatını biliyoruz. Şurasını okuyacağım yalnız:

Kendi kendine gelip bana her şeyi anlatan kızı bütün silâhlarından soymağa muvaffak oldum. Bu kız yol üstünde bir diken gibi beni rahatsız ediyor. Onu yol üstünden temizlemek lâzım...

Amerikalıya bir şey yapamıyorum. Bir türlü onu alt etmeğe muvaffak olamadım. Hem benden hoşlanmıyor, hem de şüpheleniyor. Fakat bir şey öğrenemez. Benim zırhım delinmez. Bazan öteki çocuktan korkuyorum. Zeki değil, fakat hakikatlere karşı onun gözlerini boyamak kolay değil...

Mr. Carter defteri kapadı:

— «Büyük adammış ama, dehâsı işe yaramamış. dedi. Deli mi, dâhi mi, belli değil.»

Sonra ayağa kalkıp kadehini eline aldı ve Amerika büyük elçisine döndü:

— «İngiltereyle Amerika gibi iki kardeş devletin dostluğunu korumak için büyük fedakârlık yapan Miss Jane Finn'in şerefine içmeği teklif ediyorum.» Herkes kadehlerini alıp ayağa kalktı.

VE SONRA

Mr. Hersheimmer'le kuzini beraberce Ritz oteline dönüyorlardı. Her şey konuşulmuş, mesele kapanmıştı. Fakat asıl konuşulması icap eden bir tek mesele olduğu yerde duruyordu. Atak tabiatli Julius garip bir çekingenlikle Jane'e baktı:

— «Jane, dedi. Resmini gördüğüm anda gözlerine âşık oldum. Seni gördükten sonra bu aşkım çılgınlık halini aldı. Benimle evlenir misin Jane?. Hemen cevap vermene lüzum yok. Çok üzüldün, çok ıstırap çektin. Sana düşünmek için zaman bırakmak isterim. Çünkü beni iyi tanımıyorsun.»

Jane tereddüt etti:

— «Yeni maceralara atılalım diye mi evlenmek istiyorsun benimle?»

— «Hayır Jane. Seni evimin hanımı mevkiinde görmek bana yeter. Sonra biliyorsun, polis değilim. Seni aramağa çıkıp ta zorlukla karşılaşınca iş başa düştü. Mecburen gizli po-

listen yardım istedim. Fakat yardım gelinceye kadar işler mayna oldu.»

İkisi de bu tâbire güldüler. Jane küçük elini Julius'un kocaman avucuna kaydırdı:

— «Çok ıstırap çektim ve çok yalnızım Julius. Ben de yüzünden yaralandığın an seni sevdim. Onun için cevabımı hemen veriyorum. Evet, evlenme teklifini kabul ediyorum Julius.»

Julius olanca kuvvetiyle genç kıza sarıldı. Jane çırpındı:

— «Hişt, ne yapıyorsun? Şoför ne der sonra?»

— O aldığı aylığa baksın. O kadar konuşmağa hakkı var. Sonra—ne varmış yani? Evleneceğiz. Yarın sabah erkenden bir rahip bulur, evleniriz hemen. Beklemeğe ne lüzum var?»

Jane başını onun omuzuna dayayıp kolunun çenberine yerleşti, mesut bir hale gözlerini kapadı:

— «Hıh'hı!..»

Bir taksıde yanyana oturan İki metelikle Tommy birbirlerine hiç bakmıyorlar, konuşmuyorlardı da. En sonra İki meteliğin sabrı tükendi:

— «Amcan çok hoşuma gitti Tommy.»

— «Öyle mi?»

Tommy'nin kararsız, acemi bir hali vardı. İki metelik yeni bir konuşma teşebbüsü yaptı:

— «Mr. Carter gördüğümüz hizmetin karşılığı olan çeklerimizin adreslerimize gönderildiğini söyledi.»

Bu sefer Tommy biraz daha ilgiliydi

— «Öyle mi? Ne kadarmış acaba?»

— «Bilmem.»

Şimdi de İki metelik çekingen davranıyordu. Yine sessizliğe gömüldüler. Biraz sonra Metelik yeniden söze başladı

— «İyi bir akşam geçirdik. Artık Julius'u beğeniyorum.»

Tommy birden canlandı:

— «Bana bak İki metelik, Julius'la evlenmiyeceksin. İşitiyor musun? Seni bundan menederim.»

İki metelik hayretle ona döndü:

— «Aaaa!...»

— «Anlıyor musun? Kat'iyen onunla evlenmiyeceksin.»

— «Peki ama, o zaten benimle evlenmek istemiyor ki.

Bunu sadece nezaket olsun diye teklif etmişti.»

— «Dünyada inanmam buna.»

— «Emin ol, doğru. O kulaklarına kadar Jane'in aşkına gömülmüş. Şu anda ona evlenme teklif ettiğine eminim.»

— «Ne olursa olsun, benden ayrılmayacaksın.»

— «Yeni maceralara atılmak için mi?»

— «Hayır. Julius'un aşka gömüldüğü gibi, ben de kulaklarıma kadar gömüldüğüm bir maceradan henüz çıktım. Yenisine atılmağa iştiham yok.»

Bir müddet düşünen İki metelik düşüncelerini yüksek sesle söyledi:

— «Yarın çarşıya çıkmalı da bir şeyler almalı bari.»

Tommy pek şaştı:

— «Ne gibi şeyler?»

— «Alış veriş etmek unutmak için en iyi yoldur. Ev eşyası, parlak halılar, avizeler, modern ipekli perdeler, cilâlı bir yemek masası, bir sürü yastıkla rahat bir divan.»

Tommy daha çok şaşırdı:

—« Ne yapacaksın bunları?»

— «Belki bir ev, belki bir apartman katı döşerim.»

— «Kimin için?»

— «Aman Tommy, beni illâ ki konuşturmak için uğraşıyorsun. Kimin için olacak? Tabiî, bizim için.»

Tommy haykırarak genç kıza sarıldı:

— «Sevgilim, canım sevgilim benim.»

Dudakları birleşti. İki metelik çırpındı

— «Hişt, şoför ne der sonra?»

— Ne derse desin... Bana bak, sen parayla evlenmek isterdin. Amcamın ne söylediğini duydun değil mi? Şimdi ben de senin istediğin PARA'yım. Fakat izdivaç bana nasıl görünüyor biliyor musun?»

— «Nasıl?»

— «Bazıları onu cennet olarak, bazıları zafer tacı olarak isimlendirir. Bazıları için de iki ortaklı bir şirkettir o. Ben de izdivacı bir spor olarak görüyorum.»

— «Neee?»

SON

agatha christie

Ünlü yazar

Fiatı 25 Lira